

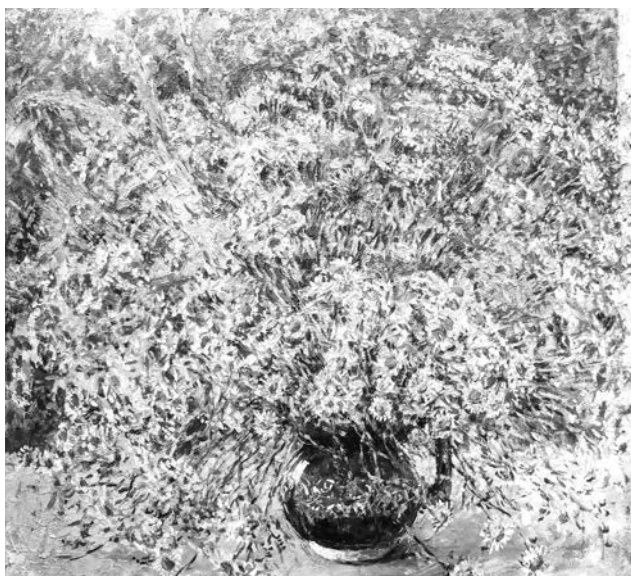
Слава Божу!

Галина Гунченко

ГАЛИНА ГУНЧЕНКО

Слава Богу!

2025

© Галина Гунченко, 2025
© Світлана Гунченко, ілюстрації, 2025

A black and white oil painting of a landscape. In the foreground, a path leads towards a church with a prominent steeple. The background shows a hazy, distant town or city. The painting is characterized by thick, expressive brushstrokes and a textured surface.

Территория

Звершилось

I

Великий Боже всіх світів незримих!
Нам розумом Тебе не осягти.
Величний Цар царів, Господь єдиний...
Від Тебе — все, в усьому, Боже, — Ти!

Твоїх творінь прекрасних не злічити,
Твоїх вершин повік не осягнуть.
Із Твого слова все постало жити,
Від Тебе ріки мудрості течуть.

Із рук Твоїх — галактики незримі,
Планети, між яких Земля в красі,
Світила кольорові негасимі —
Все на Тобою звершеній осі.

І перше, й друге, й третє небо вічне,
Хмарин туманних білосніжний цвіт,
Плинке проміння сонця швидкотічне
І ангелів витаючих політ.

Усе в красі, усе у вічній славі,
Усе Тобі співає гімн хвали.
В Твоїй високій неземній державі
Немає й тіні смертної пільми.

II

Бог є любов. Це показав Син Божий,
Як славу неба замінив на хрест,
На себе людський гріх узявши кожний.
Побитим був, розп'ятим. І... воскрес!

У Біблії є строгий почерк Божий —
Письмо для людства від його Творця.

Пульсує вічність тут у слові кожному,
І святістю нам сяє Книга ця.

Як до галактик в величі і славі
Людина не додасть і камінця,
До Біблії не можуть людські справи
У мудрості доповнити й слівця.

Для авторів, народжених по тому,
Як Дух Святий роботу завершив,
Пророцтво: ран Господь добавить тому,
Хто щось допише до біблійних слів¹.

«Звершилось», — на хресті Ісус промовив.
«Звершилось», — повторили всі світи.
Став кожен у Христі творінням новим,
Учителем прилинув Дух Святий.

І Біблія — планети древній паспорт —
Освітлює стежину у Едем.
Дарма лукавий розставляє пастки,
Надійно вірних Біблія веде.

Землян спасенних в небо пісня лине,
Вливаючись у ангельські хори:
«Святий! Святий! Достойний Ти єдиний
Всієї честі, слави і хвали!»

Великий Боже всіх світів незримих!
Нам розумом Тебе не осягти.
Величний Цар царів, Господь єдиний,
Від Тебе — все! В усьому, Боже, — Ти.

1 Об'явлення Івана Богослова, 22:18.

Ревність

У нашій війні ні ракет смертоносних, ні дронів,
Ні диму, вогню, ні кривавих розкраяних ран,
Та падають долі, такі молоді ще і юні,
Стоїть непохитно бувалий вояк-ветеран.

Для битви духовної Бог залишив Своє Слово,
Печать непорушну поклав на Письмо для дітей.
Не можна додати, відняти не можна нічого —
Інакше Бог Царство Своє забере від людей².

На нашому фронті не чути погроз, крику, стуку,
Не вживані в битві духовній міцні кулаки...
Незрячим розказують дуже приємні для слуху
Уроки повчальні, як бабські колишні байки.

Коли мені тяжко (один, знаю, в полі не воїн),
Ісуса в пустелі згадаю рішучий двобій.
Я в Біблії мудрість шукаю, вивчаю сьогодні,
Щоб зброєю Слова дорого звільняти собі.

Учення Христове — як води потоку живого,
Що Дух сповістив для земних багатьох
поколінь.
Не треба до Біблії клеїти ще «післяслово» —
Ісус все звершив і сказав досконало — Амінь!

Лукавий словами в беззахисну цілиться душу
І «ангелів світла» так гарно співають хори...
Люблю і шаную, у вірі повік не порушу
Я Біблії вищість, даровану Богом згори.

² Об'явлення Івана Богослова, 22:18.

* * *

*«А ми проповідуємо Христа розп'ятого»
(1 Кор. 1:23)*

Я хочу слухать про Христа,
Щоб пізнавати більше Бога.
Мені у серце пророста
Його скривавлена дорога.

Нехай розкажуть, як колись
Ісус у яслах народився,
Малим Дитям у світ з'явивсь —
І людям Бог святий скорився.

У храм принесли Немовля.
І Симеон звістив Марії
Про довгождане майбуття
Ісуса в образі Месії.

Пророкувала Анна всім
І проповідувала в храмі,
Що це Дитя — спасіння їм,
Але як меч — у серце мамі.

Завжди люблю почути я
Про всі дива, Христом творимі:
Про те, як хворих він зціляв,
Голодних годував в пустині.

Давав улов для рибаків
І море стишував у штормі,
Як бісам вийти повелів
Із біснுவатого в примор'ї.

Дітей Ісус благословляв,
Усіх любив, усім був Братом.
У притчах учням розказав
Про те, як жити треба свято...

У Гефсиманському саду
Молив Отця про чашу долі...
А учні тихо на біду
Усі заснули, духом кволі.

Христос — великий Божий Син —
Учив прощати і любити,
І на стежках сумних долин
У вірі й праведності жити.

О, Він прийде іще у світ
Свою достиглу ниву жати,
Хоча не знаєш, скільки літ
Його судилося чекати!

Апостол цілував в щоку...
А той цілунок — зрада Юди.
Про долю знав Ісус таку,
Бо добровільно йшов між люди.

Ганьба, побої, муки, біль...
Голгофський хрест — смертельна ноша.
Гурба гула ізвідусіль
В злобі на зграю вовчу схожа.

Давали оцет Тому пить,
Хто всі створив моря і води,
Хто грішним нам дозволив жить
В красі наземної природи...

Розп'ятий, в третій день воскрес,
І всесвіт урочисто славив:
«Христос воскрес! Христос воскрес —
Господь Небесної держави!»

Ісусе, Царю всіх світів,
Любове неземного краю,
У пам'яті моїй світи
Негаснучим промінням раю.

Якщо співати — то Тобі,
Якщо читати — то про Тебе.
Ти серцю радість у журбі —
І щастя іншого не треба.

Хай буде проповідь проста
В церквах Нового Заповіту:
Я хочу слухать про Христа —
Спасителя усього світу.

Я вірю: між небесних сфер,
Життя сторінку дописавши,
З Ісусом, що за мене вмер,
Щасливо житиму я завжди.

Блудний син

Іще у батька не закрились очі,
І любляче ще серце б'ється в грудях —
Молодший син отримать спадок хоче
І йти у світ поміж чужії люди.

Дав батько спадок сину: «Йди із Богом,
А ми без тебе якось проживемо...»
І син не знав, що ця його дорога
Від батька, як від Бога із Едему.

Розкошувавши, не беріг надбане,
Кидав грошима, мав жінок багато.
Із дня у день — лиш товариство п'яне...
Але ніяк не згадував про тата.

І ось скінчились гроші, друзі, жони,
Немає де і голову схилити.
Син багача у наймах гне поклони,
Став пастухом свиней, щоб якось жити.

Голодний, він би мав собі за благо
Наїстись кукурудзи із корита.
Безжально сонце голову спікало,
Роївся в серці біль несамовито.

«Навіщо я пішов у світ із дому?
Здоров'я змарнував, багатство й роки.
Служити краще батькові старому,
Ніж багачу, що гнівний і жорстокий.

Вернусь до батька! Буде хай, що буде.
Впаду до ніг в молінні і благанні,
Нехай сміються з мене злії люди,
Хай буду в нього, наче раб останній.

Скажу: «Прости, мій отче, бо згрішив я надто
І перед Богом, і перед тобою.
Помилує мене мій добрий тато,
Дозволить жити без нужди і болю».

І він пішов. Був шлях його далекий...
Об камені побились босі ноги.
А на душі — тягар думок нелегкий,
Біль розпачу, чекання і тривоги.

І ось — знайомий край, батьківське поле,
І виноградник, і садок, і хата...
Ой, що ж це так під серцем хворим коле?
Побачив син заблудний свого тата.

«Отець! Прости! Не варт я зватись сином,
Мені за зраду прощення немає!»
А батько обійма свою дитину
Цілує і до серця пригортає.

«Подайте кращий одяг! Взуйте ноги,
В погібелі був син, але знайшовся!»
Старий отець, ласкавий, а не строгий,
У сина на плечі плачем зайшовся.

«Подайте перстень синові на руку!
Він — син мій, я чекав його з мольбою,
Я витерпів розлуки злої муку,
Тепер синок назавжди вже зі мною.

Теля заріжте! Будем їсти, пити,
Музик покличте, лунко хай заграють.
Вернувся син, щоб у родині жити,
Вернувся син мій із чужого краю».

Забута кривда і забута зрада.
Подяка Богу за його спасіння!
І зустрічі душа безмежно рада:
«Мій син, мій цвіт, моє благословіння...»

Це все було колись, давно вже дуже.
Згадаєш — щемко серце завмирає.
Можливо, заблудився й ти, мій друже?
Отець Небесний любить і чекає.

Прийди до Нього, впавши на коліна,
Скажи: «Я каюсь, грішна я людина».
Бог зрозуміє. І настане зміна,
І прощення прийде, й благословіння.

Різдво

Вогні ялинок, білий сніг,
Святковий шум і гам,
Дзвінки пісні, веселий сміх,
Принадний блиск реклам.

І подарунки для дітей,
І солодощів смак,
Веселий настрій цілий день,
Та щось не так, не так.

Колядки йдуть із дому в дім,
Ковбаси на столах,
Лоскітний запах пирогів
До хмар у небесах.

Годинник строго на стіні
Свій відбиває такт,
Та серце стислось у мені —
Не так, не так, не так...

Це сяйво радісне Різдва
І гості за столом...
Чиясь невидима рука
Горта старий альбом.

Туди, де розпочався час
Земних тисячоліть,
Коли Ісус прийшов до нас
Любов'ю світ зігрів.

Покласти край сліпій пітьмі
Невірницьких скитань,
Спасіння дати у житті,
Звільнити від страждань.

Він трон небесного Отця
У славі і красі
Лишив, щоб місія оця
Спасла від смерті всіх.

О як Йому було прийти,
Як Бог змиритись міг —
Змінити сяйво висоти
На бруд земних доріг.

Великий вічний Бог Творець,
В Чий руці світи,
Прийшов, немов пастух овець,
Щоб грішників спасти.

Не в царський замок на горі,
Не в почестей вінець —
Цар неба у покорі ліг
На сіно для овець,

Щоб кожен вдячно міг збагнуть
Жертовну ту любов:
Син Божий — Істина і Путь,
Євангелії зов.

Святий зійшов на боротьбу —
Здолати смерть і гріх.
І щоб розп'ятому Йому
Померти за усіх.

У Гефсиманії нічній
Обпік кривавий піт,
Як знемагав у боротьбі
За людський грішний рід.

І зраженому у ганьбі,
Побоях і синцях,
Зневаженому у юрбі
Хреста нести в руках...

Таку любов не замете
Снігами забуття,
Вона з-під снігу проросте
Фіалками життя.

І ріки часу в глибині
Не зможуть потопить.
Вона, немов зірок вогні,
Вночі буде світить.

Як передбачив суєту
Воскреслий Бог-Ісус?
Сказав: «Чи віру я знайду,
Коли до вас вернусь?»

Злиденна плоть зборола дух,
В якому висота,
І спогад свічкою потух
Про місію Христа.

На шафі Біблія лежить,
Як згублені ключі.
Без Бога так у світі жить,
Як бачити вночі.

* * *

Ісус вмиває учням ноги...
Свята вечеря за столом.
І реквієм печально-строгий
Час пише місячним пером.

Цей хліб — причастя того Тіла,
Що постраждає на хресті,
І Заповіту стежка вільна
Не у вині — у Крові тій.

Підуть апостоли по світу,
В народи звістку понесуть.
І пам'ять про Ісуса світлу
З любов'ю в серці збережуть.

Але не всіх дари вечері
Уберегли від злих доріг.
Протяжно проскрипіли двері —
І Юда вийшов за поріг.

В тіні прожив, добра цурався
І не второпав суть наук...
Хоч причастився, та зостався
Все ж юдою колишній друг.

Притча про дів

Були колись події ці:
Побрали діви каганці,
У сукнях пишних, у вінках
Пішли стрічати жениха.

П'ять мудрих дів до каганців
Несли посудини в руці.
У них олива про запас —
По вінця, щоб вогонь не згас.

А інші п'ять немудрих дів
Не мали про запас оливо,
Бо безтурботними були
І необдумано жили.

В путі далекій молодий
Хоч поспішав, та час прудкий
За гори сонце заховав
І владу ночі передав.

Поснули діви. Раптом — крик
З усіх боків: «Жених! Жених!
Уже при брамі молодий,
Ідіть стрічати в час нічний».

Схопили діви каганці.
У мудрих — вогник у руці,
А у немудрих — блим та блим —
Від гнотиків загаслих дим...

Заснули на землі церкви,
Такі спокійні бачать сни,
А вже з-за обрійних вершин
Іде судити Божий Син.

Коли прийде, в який то час?
Про те не повідомив нас.
Велів чекать і берегти
Оливу віри й чистоти.

А віра й вірність — два крила,
Що Наречена зберегла:
Закон Отця й Ісуса кров,
Як світ спасаюча любов.

Фарисей і митник

Знав фарисей закони досконало,
Йому ж бо рівних не було в знанні,
Бо прочитав Писання він немало
З Мойсея, і Ісаї, і Царів...

Напам'ять знав з Давида й Соломона,
Юдеїв сам не раз, бува, навчав,
Засуджував упертість фараона
І ревно мудрість древніх цитував.

Учився при ногах Гамаліїла,
З Талмуду всі вичерпував знання.
В його словах ота таїлась сила,
Що в душах всякий сумнів розганя.

І от прийшов цей фарисей до храму,
Принісши десятину і дари.
Себе той рабин оправдав по праву,
Бо всі йому нерівними були.

Він дякував Творцю: «Спасибі, Боже,
Що не такий я грішник у житті,

Як митник той, що там стоїть, негожий,
Що хліба не подасть і сироті.

А я усе виконую законно,
Мені Закон — один дороговказ.
Спокуси відкидав безцеремонно,
Приходька у біді спасав не раз.

Я все робив, як Ти велів робити,
Від букви Слова я не відступав...» —
Так рабин той, прославлений учитель,
Стоячи тихо в храмі, міркував.

Але Господь, заглянувши у серце,
Смирення і любові не знайшов...
Хоч оправдав себе, та марно все це, —
Він Богом не оправданий пішов.

Ти знай Закон, тримайся постанови
І навіть гори вірою зсувай —
Як жив ти за Законом, без любові,
То з чим ввійдеш в любові Божий край?

Законом оправдатися не зможе
Ніхто сьогодні, завтра і колись.
Молись, як митник: «Милостивий Боже,
Я не достойний глянути увисьь...»

Молився митник так і плакав щиро,
Згадав усе в пориві каяття...
Господь простив і відпустив із миром,
Щоб стало іншим митника життя.

Храм

*«Чи не знаєте ви, що ви Божий храм,
і Дух Божий у вас пробуває?»
(1 Кор. 3:16)*

У храмі Божому звучить хвала Христу,
Хвала Отцю й Святому Духу — Богу,
Лунає спів про долю непросту
Тих, хто обрав за Господом дорогу.

Там кожне слово чисте, як сльоза,
І кожен звук дорожчий адаманту,
Коли тихенько молиться душа,
Прийшовши до Ісуса на пораду.

В разки перлинок нижуться думки,
Небесні зорі мружаться в промінні,
Коли у храмі голос зазвучить
І арфи озиваються нетлінні.

Там Божий ангел здавна при дверях
Стоїть на варті пресвятого трону,
Щоб чорнокрилий нетутешній птах
Не поклював плодів безцінні грона.

О дивний храм псалмів і молитов...
Той зна ціну блаженного спокою,
Хто зміст глибокий у житті знайшов,
Народжений Ісуса висотою.

Той дивний храм дорожчий від скарбів,
За нього кров пролита найцінніша.
Господь у храмі на престолі сів,
Щоб святістю сіяла кожна ніша.

Ти не шукай той храм ні тут, ні там,
Ні в цій країні, ані за морями.
Очима не побачиш справжній храм
Зі слави невмирущими піснями.

Той храм не десь під небом на землі,
До нього не протоптана дорога.
Той храм величний у твоїй душі,
Якщо ти справді щиро любиш Бога.

Голгофа

Померкло сонце в полудень у небі,
І вітер стих, відчувши біль і жаль.
Усі світи вдивлялися далекі
На землю через космосу вуаль.

Архангели молились, склавши крила,
Готові миттю кинутись туди,
Де чорна ніч планету вже накрила
Покровом неминучої біди.

Не скрипнув камінь, птах не обізвався,
День онімів, і тиша — як струна.
А натовп той, що на горі зібрався,
Розгублено завмер, немов стіна.

Ті, що недавно голосно кричали:
«Розпни Його!» — в шаленій люті й злі,
Понурено схилились і... мовчали,
Холодний страх ховаючи в собі.

Отець дивився любляче на Сина —
Він в людське тіло Божий Дух вмістив.
На цілий Всесвіт сяяла вершина,
Де на Голгофі кров Ісус пролив.

Господь в вінку не царським — у терновім,
Не на престолі в небі — на хресті.
«Звершилось!» — скільки болю в тому слові,
Що Цар царів шепоче в самоті...

Завіса в храмі зверху вниз роздерта —
Відкриті людям двері каяття.
Безцінна добровільна Божа жертва —
Як стежка до небесного життя.

Як промінь, що засяяв із Голгофи,
Як води, що напоять спраглий світ,
Немов весна, що оживить народи,
Зродивши християнський новий рід.

Дивився Всесвіт вічними очима
На Землю, що ясніла між зірок.
Людина, що гріхами одержима,
Чи буде пам'ятати цей урок?

Чи зрозуміє, що прийшов Спаситель
Не тільки за гріхи життям сплатить,
А щоб навчить від Духа народитись
І, як Ісус, любити й свято жить.

Никодим

В синедріоні — між своїми свій.
Сидиш високо в зібранні народу.
Чому ж, як злодій, у пільмі нічній
Йдеш до Ісуса, що дає свободу?

Гордись міг би — ти ж бо фарисей,
Ти служиш чесно Господу у храмі.
В пошані й честі між усіх людей,
Поміж народу ходиш в добрій славі.

Усі закони знаєш назубок,
Ніхто тебе за гріх не докоряє.
Який, скажи, шукаєш ти урок,
Чом спокою в душі твоїй немає?

Зразковий батько, добрий сім'янин,
У домі лад, молитви, мир і спокій...
Ти досягаєш мудрості вершин,
Бо зі Святим Письмом звіряєш кроки.

Чому болить душа в німій журбі,
Яким думкам у серці не вміститись?
Сказав Ісус так лагідно тобі,
Що маєш вдруге в світ цей народитись.

«Та ж як це?» — Никодим перепитав.
В нічне вікно дивилась зірка з неба.
Такої ж відповіді не чекав:
«З води і Духа народитись треба».

Носив ретельно десятину в храм,
Нічим суботи святість не порушив,
Закону вчив, тримався правил сам...
Чому ж у час нічний не спати мусив?

О, Никодиме, ти ж бо фарисей —
Правий у кожному своєму слові.
Але Ісус прийшов навчить людей
Святої і жертовної любові.

Лиш Дух Святий зуміє відродить
Людину, щоб ввійшла у Царство Неба,
Научить Бога й ближнього любить...
А для спасіння більшого й не треба.

Не лишу сиротами вас

Останні сказані слова,
Прощання Тайної вечері...
Протяжно проскрипіли двері,
І темінь Юду обняла.

«Просіть — і дано буде вам,
Отець Небесний всіх вас любить,
Він кожного спасе від згуби,
На всіх чека Небесний храм.

В Отця Я, всі ви — у Мені,
А Я — у вас. Ми всі — єдине.
Ось Дух Святий з небес прилине,
Щоб не лишились ви самі.

Не лишу сиротами вас.
Я з вами — до кончини віку.
І милостям не буде ліку,
Просіть — і дасться вам щораз...»

Розлучення печальний час,
Сад Гетсиманський і молитва,
У пізній час нічний пролита...
Господь став жертвою за нас.

І піт, і кров з чола текли,
Від сліз туманилися очі,
Ісус молився тихо: «Отче,
Хай буде так, як хочеш Ти...»

Він знав — приб'ють Його на хрест.
(Живого, чуєш, без наркозу!)
І людський не осягне розум,
Як він страждав і як воскрес.

Ісус любов нам дарував,
Став жертвою за грішні душі,
Щоб не були серця байдужі,
Щоб кожен Істину пізнав.

Омега й Альфа всіх основ —
В Його руці дримає Всесвіт,
Він чує кожне людське серце,
До кожного говорить знов.

Планету нашу не спасе
Ні зброя, ні повстання нові,
Лише святий закон любові
На Землю радість принесе.

День п'ятдесятий

І знову, й знову бачиться мені,
Як думаю про день той п'ятдесятий:
Із неба Дух Святий зійшов в вогні,
Щоб людям правду Божу розказати.

Багаті й бідні із усіх-усюд
Прийшли до храму Бога вшанувати,
Щоб День дання Закону святкувати.
Та вражений видінням дивним люд...

На мовах всіх народів і колін
Звучало, ніби гімн святого неба:
«Бог є Любов! Ісус — Господь. Амінь.
Покайтесь і вірувати треба!»

Спасіння є — покайтесь у гріхах.
На Себе взяв Ісус провини світу...»
Та дивна мова линула, як птах,
Навчились учні Духом говорити.

Всім зрозумілі та прості слова
Про Божу славу линули вогняно.
Раділи всі — і мова та жива
Зневіри й страху нищила кайдани.

Бог є Любов... Ісус помер за нас,
На Себе взяв усі гріхи всесвітні.
Своєю смертю нас від смерті спас,
Стежки відкривши до спасіння світлі.

Веління рознести скрізь вістку цю
Він учням дав, навчивши мов незнаних.

Можливо це великому Творцю —
Спасти усіх: від перших до останніх.

Летить і не вертається життя,
Та про Ісуса знають всі сьогодні.
Останній грішник щире каєття
Складе колись до ніг святих Господніх.

Бог Дух Святий, що злинув з висоти, —
Той Вчитель, що людей навчає жити,
Святі шукати Господа сліди
І, як Ісус, прощати і любити.

* * *

Фарисеї Христа не впізнали,
Хоч вивчали і Тору, й Закон.
Фарисеї й священство шукали,
Звинуватити в чому Його.

Підсилали лукавих і хитрих,
Щоб провину знайшли у словах.
А Ісус не томився творити
В силі Божій великі дива.

Він сліпим відкривав очі ясні,
Прокажених і хворих зціляв,
І раділи каліки нещасні,
Бо лежачий на ноги вставав.

Хліб і рибу Ісус так помножив,
Що п'ять тисяч наситив людей,
Та ходив по Юдеї Син Божий,
Як син теслі — звичайний юдей.

Він не мав гонорового виду,
А покірно народу служив —
Довгожданий нащадок Давидів,
Що з Отцем вічний Всесвіт створив.

До Своїх Він прийшов — не впізнали
І, забувши про дивне добро,
Відреклися, побили, розп'яли,
Покалічили тіло Його.

Закривавлені скроні Господні
Увінчали терновим вінцем.
Веселилися духи безодні
Над судовища грізним кінцем.

Але, смерте, то де ж твоє жало?
Хто зрівняється з Сином небес?
В третій день, тільки сонечко встало,
На світанку Господь наш воскрес!

Він воскрес — і порожня могила.
«Він воскрес!» — розлетілося вмиль.
І ніяка не зможе вже сила
Звістку радісну цю зупинить.

Він від смерті звільнив світ Собою,
Нашу грішність прибивши на хрест.
Світло тьму пододало в двобою,
Бог безсмертний навіки воскрес!

Фарисеї Христа не впізнали,
І священство Царя розп'яло.
Та Ісус є живим поміж нами,
Як Дорога, і Правда, й Любов.

Як Дорога у Небо прекрасне
І як Правда, що з Неба зійшла.
Як любов, що ніколи не згасне,
Бо у серце людське перейшла.

Без Ісуса цей світ — нікудишній:
Тільки горе, і сльози, і біль...
Віддаю Тобі, Боже всевишній,
Вдячне серце — Спаситель Ти мій.

Із Тобою завжди я щаслива,
Із Тобою я не сирота.
У Тобі моя віра, і сила,
І дороги кінцева мета.

Духи

Духи дишуть, де бажають,
Нам невидимі, витають.
Духи добрі й духи злі
В темні ночі й ясні дні.

А приносять із собою
Хто обман і чашу болю,
А хто — волі змах крилатий
І на радість день багатий.

Тож Іван, апостол Божий³,
Вчить досліджувати кожний
Дух — чи в істині Господній.
Духів безліч є сьогодні...

³ 1-е Послання Івана, 4:1.

Щоб вони, підкравшись стиха,
Не накоїли нам лиха.
Одягнувшись в одіж білу,
Не звели в глуху могилу.

Дух Святий розпізнавайте —
У Святім перебувайте.
І премудре Слово Боже
Вам у цьому допоможе.

Слава Духові Святому!
Він дітей веде додому,
Від скитання — до спочину
В славу Божу Батьківщину.

Авраам

I

Жив Авраам у серці з вірою,
Бо добре голос Божий знав.
Йому, сторічному й безсилому,
Ісака Бог подарував.

Зростав щасливо довгожданий син
На радість батькові щодня.
Та якось Бог говорить: «Принеси
Ісака в жертву». — «Як ягня?»

О як батьківське серце билося
І плакало за долю цю,
Але повірило, змирилося,
Коли довірилось Творцю.

На гору піднімався з підлітком.
— Є дрова, батьку... Де ж ягня? —
Питає син і дивиться так віддано...
— Нагледить Бог і цього дня.

В останню мить руку занесену
Господній ангел зупинив,
І батько з любим сином весело
Удвох спускались до долин.

Немов зірок в шатрі небесному
І як на березі піску,
Нащадків дав Бог Авраамові
За віру й відданість таку.

Муж віри... Він не втратив вірності,
Бо добре голос Божий знав.
Хоч в тісноті, та в непохитності
Любов до Бога показав.

Чи серця тонкою мембраною,
Чи вухом Божий клич ловив?
Жив Авраам щасливо з Сарою
І в світі праведним ходив.

II

О, Боже, як, скажи, навчитися
Твій голос чути у житті,
До Тебе йти, Тобі молитися,
Лишатись вірними Тобі?

Не можемо людською силою
Ми мати віру, як граніт,

Але любов'ю незгасимою
Ми можемо змінювати світ.

Чом Авраам повірив Господу,
За голосом Його ходив?
Бо не боявся людського осуду,
Отця по-справжньому любив.

Навчи нас, Боже, тої вірності,
Щоб в радості та у журбі
Тебе любити до безмірності,
Життя довірити Тобі.

Ісусом жертви всі відмінені —
Сам Бог став жертвою для нас.
Спасителем нам душі зцілені,
Ісус від смерті вірних спас.

Благовіщення

Та юна Діва, як лілея ніжна,
Прекрасна, соромлива і проста.
Прийшла до неї звістка неутішна,
Що має стати Матір'ю Христа.

Найперша думка: «Мужа я не маю.
І як це буде? Каменем уб'ють!»
А друга думка: «Богу довіряю,
Хай Бог мою охороняє путь...»

Цю вість благу, цю добру звістку Божу
Приніс з небес архангел Гавриїл.
І не сказала юнка: «Я не зможу,
Хай інша... Я на це не маю сил».

І Дух Святий на неї із любов'ю
Зійшов промінням з неземних висот,
Щоб народився Той, Хто зможе кров'ю
Святою грішний викупить народ.

Марія в бідних яслах Віфлеєма,
Від дому вдалині і від рідні,
Дитя родила. Синові Своєму
Дала ім'я, що радив Гавриїл.

Царю-Ісусу не знайшлося місця
В будинку — лиш на сіні у хліві...
А мудрецям була відкрита звістка
Величним сяйвом нової зорі.

Ісус. Месія. Син святого Бога,
Що з неба в світ спустився для людей.
Була нелегкою Його дорога,
Та Він відважно шлях пройшов оцей.

Усіх любив, усіх хотів навчити,
Серед пустелі хлібом годував.
Зміг Лазаря із гробу воскресити...
Вирівнював, зціляв, благословляв.

Жахливий шторм спиняла сила слова,
Сліпі узріли сонце угорі,
І тисячна юрба іти готова
Була за Ним, куди б Ісус не вів.

Та час настав — і ті, що так вітали,
Що так «Осанну» слали звідусюд,
Побили, відреклися, розіп'яли...
Таким він є — земний і грішний люд.

Ще вість блага у пам'яті зоріла,
Яку приніс Архангел Гавриїл...
А вже під Сином розіп'ятим Мати мліла,
Тримаючись з усіх останніх сил...

Христос воскрес! Воскрес Месія світу,
Ключі від смерті — у Його руці.
Умить цю звістку радісну і світлу
Рознесли благовістя посланці.

Ісус праворуч від Отця у Царстві нині.
Гора ж Голгофа пам'ятає кров...
І дано Новий Заповіт людині —
Що нас спасає Господа любов.

Те світло Благовіщення сьогодні —
Євангелії Божа благодать.
Нас кличе за Собою Дух Господній,
Та хто цю звістку хоче обирать?

Один купив воли (чи то машину),
А іншому поля пора орать.
Женився третій — лишить як дружину,
Щоб в дім молитви радо завітать?

Навчання в когось, в іншого — робота,
У того — діти, метушня, пікнік...
Життя летить, немов з гори в болото
Немов без гальм старенький грузовик.

Марія Сина людям віддавала.
Ісус розп'ятим був, щоб світ спасти.
Тобі ж, душе, потрібно зовсім мало:
Покаятися... Чи готова ти?

* * *

Ночами плакав на горі уклінно,
Молився в небо, де Його Отець,
Чекаючи, коли одежі тлінні
Із царських плеч зніме доріг кінець.

У світ неправди, в світ брудний, жорстокий
Він на світанку сходив із гори.
І знов небесний благодотворний спокій
Через Ісуса людям говорив.

Він промовляв прості слова з любов'ю —
Велика мудрість у святих устах.
Живою і цілющою водою
Була Нагірна проповідь Христа.

Дві заповіді весь Закон вмістили:
Любити Бога й ближнього любити.
Не прийняли Його, не зрозуміли —
Великого в малому не вмістить.

Дитина Божа, Син святої висі...
А люди нерозумними були:
Неначе зграя вовча зла у лісі,
Святу Любов побили, розп'яли.

Цар неба на хресті в вінку терновім,
Потоки крові... А святі вуста
Молитвою озвалися в любові:
«Прости їм, Отче, що вчинили так...»

Бог є Любов. У світі сиротою,
Не маючи земного тут житла,

Ходив Господь, спасаючи Собою
Всі людські покоління від гріха.

А нині Він, воскреслий, в Царстві Неба
Сидить праворуч від Свого Отця,
Чекає вірних, кличе всіх до Себе,
Туди, де світлим дням нема кінця.

Учителю, я дякую сьогодні
Тобі за кожен крок Твій на землі,
За притчі, за слова Твої Господні,
За всі дива в давно минулі дні.

Ти Світлом був — Тебе не розпізнали,
Ти Богом був — убили, розп'яли,
А Ти воскрес, щоб іншими ми стали,
Щоб у Тобі й Тобою ожили.

Я хліб беру — Твоє згадаю тіло,
Вино причастя — як Ісуса кров.
А воскресіння в небо шлях відкрило
Для тих, у кому є Твоя любов.

* * *

Замучили, побили, розп'яли...
Людська злоба вляглася в тишу мертву.
Повільно із Голгофи всі спускались,
В невіданні принісши Бога в жертву.

Любов убили, розп'яли Царя,
І одяг розділили поміж себе.
Росою тихо плакала земля,
Ховалось сонце в вечорове небо.

Поклали у печеру кам'яну,
До входу важкий камінь привалили,
Печать прибили. Варту на посту
Приставили до Божої могили.

Зробили все, що лиш могли зробити,
Аби забули люди про Ісуса,
Щоб слід Господній стерти, погубить,
Щоб згадок не верталася спокуса.

Про хворих, що в суботу Він зціляв,
Про море, що утишував словами,
Як рибою і хлібом годував
П'ять тисяч, розсадивши всіх рядами.

І як ходив по морю навпрошки —
Неначе по землі ступав по водах,
Як учням Заповіт святий лишив,
Що буде проповіданий в народах.

Убили й заспокоїлись в злобі —
Зробили все, що так зробити хотіли...
Спустилась ніч, погасли всі вогні,
Лиш в небі зорі тихо мерехтіли.

На третій день, ще сонце не зійшло,
В саду ще перші птахи не співали,
Як жони-мироносиці Його,
На подив свій, у гробі не застали.

Від каменю був звільнений прохід...
А там — у плямах крові плащаниця.
Небесний ангел, ніби сонця схід,
Яскраво освітив жіночі лица.

«Живого не шукайте між мерців —
Ісус воскрес! Ісус живий навіки».
Цю вістку рознесли в усі кінці
Веселих голосів потужні ріки.

Христос воскрес! Воістину воскрес!
І смерть, і гріх Він переміг в двобою.
Христос воскрес! Розп'ятий Бог воскрес,
Щоб людське серце ожило в любові.

Його ім'я в народах не забудь,
Він Словом нову осіяв епоху.
Ісус — Життя, і Істина, і Путь,
Ісус — Господь! Навіки слава Богу!

Ісуса кров — освята всіх сердець,
І нам болять Його Голгофські рани.
Розп'яття — це початок, не кінець,
Бо на землі з'явились християни.

Його слова — нам Новий Заповіт,
Йому звучать гучні пісні спасенних,
Його сліди не змиють води літ,
Ісус живе у душах воскресенних.

Христос воскрес! Радіє неба вись,
І силам тьми цю звістку не збороти.
Через віки і нині, як колись,
В Небесне Царство Він веде народи.

* * *

«Розпни, розпни!» — юрба кричала.
Ганьба, побої, чаша мук...
Вп'ялися цвяхи, ніби жала,
У Боже тіло... «Смерть Йому!»

Вінок із терну... Цівки крові
Червоним заливали вид,
Бо так судилося Христові
У муках рятувати світ.

Немов бурхливі чисті води
Гірських потоків із вершин,
Так милість Божу у народи
Приніс Месія, Божий Син.

Любов найвищого гатунку,
Найкращий святості зразок.
У християнським серці лунко
Звучить для нас Христа урок.

Любов'ю вічною любити,
Світити сонцем в хмурі дні,
Оберігати і водити,
Спасати в течій бистрині.

Так тільки Ти, Ісусе, можеш,
Єдиний Господи святий,
В великій битві переможеш,
Введеш народ у спокій Свій.

Творець-Отець, Ісус-Спаситель
І Дух Святий, що в світ прийшов, —
Бог, для Якого варто жити,
Той Бог, що є сама Любов.

Без Нього день темніший ночі,
З Ним темна ніч — ясніша дня.
Моє бажання, мої очі,
Душа окрилена моя.

Весни земної ніжний подих,
Добірні осені плоди...
З Тобою жити — то не подвиг,
То честь, оправдана завжди.

Ти — Істина, Ти — Автор неба,
Ти — Той, Хто світ в руці трима.
Тобою жити, йти до Тебе —
У світі кращого нема.

Червона книга Божого Закону

У фортеці старій неприступні високії стіни
Непорушно стоять, ніби пам'ять минулих
століть.
Блискавки, і громи, і загарбників штурми
стерпіли.
Будівничих нема вже давно, а фортеця стоїть.

Своїм Словом живим наш Творець з небуття
виткав Землю,
І людину Господь із вологого ґрунту зліпив,
Дух у тіло вдихнув. Щоб життя боронити
оселю,
В міцні мури Закону
людину земну помістив.

Непорушний Закон — охорона,
щоб вільно ходити
В громадянстві небесному поміж священних
границь,
І у світі земному щоб нам
по-небесному жити,
Не збиватись з дороги, не падать
знесилено ниць.

Але звідки цей бунт? Але звідки ота непокора?
І гординя чия через мури кидає стрілу?
Це облесливий той, що до Єви підкрався
учора
І на Божий Закон у Едемським саду посягнув.

З того часу земля почорніла і так зубожіла,
Що у поті чола здобувається хліба окрай.
Первозданність людська так поблякла і так
помарніла,
Що забула Творця і захмарний квітучий рай.

Ти поглянь навкруги: смітники, попелища,
руїни,
Помирає земля під жорстоким людським
каблуком.
Катастрофи кругом, епідемії нові та війни...
Все життя переписане смерті кривавим
пером.

Віковічна іде боротьба поміж добрим
й недобрим —
То за душі людські безупинна іде боротьба.
Є добро і є зло... І є вибір такий безумовний:
Або так, або ні. Ну а третього, звісно, нема.

Де людина пройшла — тільки рани
під буйним напалмом.
Погорілі ліси, скаламучені ріки й моря.
Лиш у Книзі Червоній живе, чого в світі не
стало...
Але совість у Книгу Червону вмістити нам як?

Як у Книгу Червону вмістити здоров'я дитини,
її погляд веселий, щасливий розкотистий
сміх?
І повітря ковток, й свіжих вод кришталеві
глибини,
Хуртовини зими і скрипучий під лижами сніг?

Як вмістити планету прекрасну в ту Книгу
Червону,
Щоб її вберегти, зупинивши безумство і
бруд?
Мабуть, варто туди записати скрижалі Закону,
Щоб нам статус людини у світі оцім не забуть.

Нам Отець благодать посилає по вірі в Ісуса,
В двох скрижалях Закону — Батьківська
турбота й любов.
Та коли я спіткнусь, перед грізним Синаєм
спинюся —
І спасає мене тоді Божа — Ісусова кров.

Марія

Гріхами побита, скалічена,
Месію зустріла й тоді,
Від духів-мучителів звільнена,
Ти радість знайшла у Христі.

Своїм покаятням освячена,
Пішла за Ісусом святим...
В юрбі поміж учнів побачила,
Як брат вийшов з гробу живим.

Із Мартою й Лазарем часто ви
Вітали у домі Христа,
Вечеря не раз була, роздуми
І бесіда щира й проста.

В Господню розмову вслухалася,
Боялася й слово згубить.
І в одіж небесну вдягалася —
Освещувалась кожну мить.

Як серцю розлука вчувалася —
Була ж бо розп'ята Любов, —
Сльозами в ногах заливалася
І миром мастила Його.

Волоссям своїм утирала ти
Ті стопи, що з Неба зійшли,
Ті ноги, що гострими цвяхами
Проб'ють за чужії гріхи...

Побитий вояками дужими,
Увінчаний з терну вінцем,
Він був поміж чорними душами
Небес осяйним посланцем.

Останнього слова молитвою
Отця Син просив за усіх,
І кров'ю Своєю пролітою
Навік поборов смерть і гріх.

Ті сльози, ті муки, нестерпний біль —
Висока жертвна ціна.
Воскрес Цар царів і Спаситель твій,
Позаду страждань глибина.

У Царстві Небесному вічному
Сидить по правиці Отця.
Про вдячну ізраїльську дівчину
У Біблії оповідь ця.

Сьогодні в печалі чи в радості
Навчи нас, Ісусе, так жить,
Щоб так, як Павло, послужить Тобі,
Щоб так, як Марія, любить.

Розбійник

В темничній камері — ні світла, ні тепла.
І сон кудись пропав посеред ночі.
Життя прожив у злобі, без добра,
І просвітку не знали серця очі.

Розбійник! Йому вирок виніс суд.
Він убивав людей — і ось розплата.
І на світанні вже збереться люд
Здійснити присуд — рішення Пілата.

Його розпнуть ганебно на хресті.
Дізнались про розбої потаємні
Знайомі й незнайомі люди всі...
Його життя брудне й дороги темні.

Ганьба! І так закінчиться життя.
А смерть, як сторож, вже чека світання.
Він і не встиг пізнати до пуття
Мету буття... І ось ця ніч остання.

Глибокий стогін вирвався з грудей,
До болю відчай знов стискає зуби...
Це він безжально так вбивав людей,
Це він — причина сліз, страждання, згуби.

Вже сироти не матимуть батьків,
А матері синочків не діждуться.
Убивця в покаянні сполотнів,
Холодний піт і сльози рясно ллються.

У просвітку тюремного вікна
Світила зірка вже йому востаннє...
Безсонна ніч минула не одна,
Коли оплакував у покаянні

Своє ганебно втрачене життя.
Згадав про рідних і згадав про Бога.
Перед очима — крові пролиття...
Убитих крик терпіти вже незмога.

— О, Господи! Гріхи мої важкі.
Прости, як можеш, я Тебе благаю!
Я заслужив кончину на хресті,
Я винен, гідний цього — певно знаю.

Сьогодні навіть вдячний я Тобі,
Що Ти мене спиняєш у неславі.
Якби хутчіш померти вже мені,
Щоб згинули ці марева криваві!

А поруч — лиш холодна влада тьми,
І кам'яні темничні мокрі стіни,
І стогін, наче крик душі німий,
Розкаяної в злочинах людини.

І ось відкрився засув на дверях:
«На вихід! Всі тебе уже чекають!»
Замучений безсонням, у сльозах
Розбійник рушив стежкою до краю.

Юрба гула. Кляли його услід:
«Він заслужив! Життя прожив в розбої.
Він винен, він — причина сліз і бід,
Розп'ятим бути, знищеним — достойний!»

Ось хрест. І цвяхи. Стукнув молоток...
«О, швидше, швидше, я життя не вартий», —
У голові — прощальний крик думок,
А поруч ще повис один розп'ятий.

Поміж розбійників — Господній Син.
Він мовчки терпить все, лиш кров стікає
Із-під вінка колючого з тернин,
З-під цвяхів... Хоч вини Його немає.

Розбійник чув про Нього від людей,
Це був Ісус. Святий, невинний гине.
А унизу юрба в злобі гуде:
«Зійди з хреста, спасися, Божий Сину!»

Розбійник сили всі зібрав свої
І крикнув так, що раптом тихо стало:
«Не винен Він! Ми заслужили це —
Святого між розбійників розп'яли.

В Своєму Царстві, Господи, згадай
Мене колись...» І світ заплив сльозою...
А в відповідь почув слова Христа:
«Ще нині будеш у раю зі Мною».

Голгофа... Два розбійники й Ісус.
Схилився Всесвіт до гори вершини...
Сьогодні ж рідко чути з людських вуст
Молитву каяття. Які ж причини?

Земний годинник свій спиняє хід,
Завершується ера благодаті.
Ще Дух Святий в серцях лишає слід,
Щоб всі були з землі на небо взяті.

Розбоек людство вже не здивувать,
Немає в світі без гріха нікого.
Чи ж люди оніміли, що мовчать,
А чи осліпли до Письма Святого?

В утробі мати убива дитя...
(Такого світ не знав колись розбою.)
Хтось нищить заздрісно чуже життя,
Хтось звичкою себе вбива хмільною.

А хтось народи зводить у двобій —
І танками вже суне брат на брата.
Хтось совість убива в душі своїй...
За все, за все прийде колись розплата.

Не мають збайдужілі каяття.
Усіх усе, як є, задовольняє.
Як той валун з гори, летить життя,
І, може, завтра вічність запитає:

«А ким ти був в прожитому житті
І що приніс на суд страшний Господній?»
Що матимеш ти у кінці путі:
Життя чи кару — думай сам сьогодні.

Всесвітня драма

Яка любов! Всесвітня драма.
Так може тільки Бог любить.
Подружжя ж Єви і Адама
Зробили вибір свій — грішить.

Там Каїн Авеля вбиває, —
Смерть сіється у множині.
Уже земля уся палає
В нечесті, злобі і вогні!

Вже гріх прогриз і очі, й душі,
Стискає горло, точить плоть...
Але спасіння у Ісусі
Приніс у світ Святий Господь.

Він Сам ходив землі стежками,
Людей нужденних лікував,
Своїми Божими руками
Хліби в пустелі роздавав.

Уловом щедрим повнив сіті,
Ходив стежками по воді...
Всі знали: не було у світі
Ніколи ще таких подій.

Син Божий ніс добро і спокій,
Святу любов, душевний мир,
Та люди, у гріхах жорстокі,
Його побили й розп'яли.

Ще й насміхались над Розп'ятим:
«Якщо Ти Бог — з хреста зійди!»
А Син Отця просив прощати:
«Не знають, творять що — прости!»

Гріхи людські Ісуса вбили,
Та Він на третій день воскрес.
Немає сили у могили
Утримати Царя Небес.

Хвала Творцю! Господь — безсмертний,
Святий Син Божий вічним є!
Не знищити гріху і смерті
Спасіння, що Отець дає.

Якщо й покине мати сина —
Своє народжене дитя —
То Бог ніколи не покине,
Благословить твоє життя.

На учнів в день п'ятидесятий
Зійшов вогнями Дух Святий,
Щоб научати і спасати
Народ, для Бога дорогий.

Подав Письмо Отець Небесний
Дитині людській з висоти.
Уроки Біблії чудесні —
Як стежка, щоб додому йти.

Як сходить сніг з полів весною,
Так гріх розтане й побіжить,
Коли Господній Дух з тобою
І віра серце веселить.

Коли живеш ти Словом Божим,
Коли Письмо для тебе — скарб,
Коли бажання серця кожне
Ти на святий кладеш вівтар.

Коли Ісус — душі жадання,
Немов оазис між піску,
І Духа Божого навчання
Шануєш ревно на віку,

То знай — ти викуплений кров'ю
Ісуса від гріха оков.
Воздай взаємною любов'ю
За вічну Господа любов.

Преображення

Ісуса образ в сяйві на горі...
Ілля й Мойсей із Ним там говорили.
На лиця учні впали до землі,
Як Бог-Отець заговорив із ними.

Із хмари голос: «Це Мій любий Син,
Йому слухняні будьте ви в усьому».
Той голос линув із небес вершин,
Гучніший від розкотистого гromу.

У Божій славі змінений Ісус,
Такий знайомий і такий незнаний,
А унизу — страждань пекучий груз —
Страшне розп'яття на Христа чекало.

Вершина преображення свята —
Гора висока, де Ісус і учні...
У кожного в житті — вона своя.
Туди піднятих маєм неминуче.

Щоб не топтати стежки по болотах,
Щоб не блукати у туманах сірих,
Не впасти в прірву, йдімо до Христа
По цих гірських стежках святої віри.

Зречусь себе, візьму життєвий хрест,
Піду услід Тобі, Ісусе-Боже,
Туди, де шлях торкається небес,
Куди з гріхом піднятися не можем.

Зречусь свого малесенького «я»,
Нехай Твоя в мені святиться воля,
Тобі до ніг складу земне життя,
Ти — Цар мій, Бог, в Тобі — спасенних доля.

Через долину смутку і журби,
Крізь тіні смертні, острахи, тривоги,
Мене стежина поведе туди,
Де є гора святої перемоги.

Священна преображення гора —
Усіх надій сіяюча вершина...
Мене зміни, коли прийде пора,
Прошу, молю Святого Бога Сина.

Дай сили, Боже, і благослови —
Я на вершину ту піднятих мушу.
Омий, зціли, у світло зодягни
Поранену гріхом стражденну душу.

Бо преображення мого життя —
Усіх жадань осяяна вершина...
Надіюсь на Спасителя Христа,
Я ж бо лише слабка земна людина.

Святому Духу

В усьому — Ти, Тобою дише все,
Звучить хвала Тобі в творінні кожному,
Ти — Композитор всесвіту пісень
І gobеленів всіх живих — Художник.

Твоя краса — у пахощах весни,
Твої дари — вбрання садків осінніх,
Твоя наснага — в плескоті води,
І таїна життя — в малій зернині.

Ти світ творив із Сином і Отцем,
Красу і мудрість помістив в твориме,
Накреслив душу білим олівцем,
Червоним — серце першої людини.

Ти за Ісусом йшов у грішний світ,
Лишивши неба царські володіння.
В вируючий потік життєвих літ
Ніс подих вічний людям на спасіння.

Ісуса на Голгофі розп'яли,
Тебе ж гріхами й нині розпинають,
Коли із князем вічної п'їтьми,
З отцем брехні стежки свої єднають.

О, Дух Святий! Усіх царів Ти Цар,
Твоїх багатств не злічить плоті око.
Витаєш у висотах поміж хмар
І сяєш у душі людській глибоко.

Думки читаєш, знаєш все, як є, —
Непослух Богу огортає в тугу...
Ти очищаєш все єство моє,
Щоб довіряла лиш Тобі як Другу.

Учителю, достойний Ти хвали,
І поклоніння вічного, і слави.
О, Дух Святий, Отець і Божий Син, —
Володар Ти Небесної держави!

Зітри крилом солоний біль сльози.
За всі образи і за всі провини
Мене, прошу, по милості прости
І вірою зігрій печальні днини.

О, Дух Святий! Нехай живуть в тиші
Душі моєї Божих слів мотиви,
Щоб звуки світу, низькі і чужі,
Увагу раптом не заповнили.

Навчай мене, Учителю Святий,
Вирівнюй думку грішного покрою,
Веди у край небесний, неземний,
Тримай за руку вічною рукою.

В моїй душі зведи для Себе храм,
Хай нас любов свята повік єднає.
Я все життя у дар Тобі віддам,
Бо Ти — мій Бог, і іншого немає.

Великий Боже...

Великий Боже, Царю вічний,
Достойний слави і хвали,
Ти понад часом швидкотічним,
Від Тебе — все, в усьому — Ти.

Твоїх галактик — океани,
Твої творіння не злічить.
Ти людських душ лікуєш рани,
З Твоїх долонь життя біжить.

В Тобі — початок і кончина,
Життя і смерть в руці Твоїй.
З Тобою я — жива людина,
Без Тебе — глиняний сувій.

Святий в любові й незрадливий,
Безгрішний в світі Ти один.
З Тобою сирота щасливий,
Без Тебе — бідний царський син.

Без Тебе щастя не буває,
Немов без пісні солов'я.
Перед Тобою замовкає
Душа здивована моя.

Що можу я Тобі зробити
І чим для Тебе послужить?
Лиш у Тобі й для Тебе жити
Я щиро хочу кожну мить.

І що Тобі подарувати,
Якщо у світі все — Твоє?

Лише душі прозорі шати
І серце любляче моє.

Хвали достойний, світу слави
На мовах всіх народів Ти —
Господь Небесної держави
Отець, і Син, і Дух Святий.

Моя людська не здатна мова
Й Твоєї тіні змалювать.
Та ніби сонце сходить слово
З висот небесних: «Благодать!»

* * *

Научи Тебе славити, Боже,
Научи Тобі, Боже, молитись.
І бажанням в душі моїй кожним
Лиш до Тебе щоденно хилитись.

Научи поклонятися в Дусі,
Світло істини Божої знати,
Протистати гріховній спокусі
І Тебе у житті прославляти.

Дай мені тії днини щасливі,
Щоб трудитись на ниві Господній,
Укріпи в Твого імені силі
І у вірі окрилюй сьогодні.

Я без Тебе — як човен без весел,
Гнаний вітром в буремному морі,
Я з Тобою — як з ночі воскреслий
Промінь світла в світання просторі.

Научи мене хрест свій підняти
І не впасти під ноші вагою,
Всіх любити, образи прощати,
Щоб про Тебе засвідчить собою.

Пити вчення Христового воду,
Їжу Слова Твого споживати.
Хочу бути християнського роду
І довіру Твою оправдати.

Щоб зрости у Господній любові,
Огорнутись хітоном спасіння,
Вмерти в хрещенні — в світлій обнові
Народитися для вознесіння.

Шторм

Іду непевною ходою,
Ступаю хистко за Тобою,
Як йшов Петро по водах моря,
Іду в полоні сліз і горя.

Ісусе, Ти — Спаситель світу.
Слова Нового Заповіту
В часи бентежні, в дні похмурі
Ти залишив, як компас в бурі.

Лютує шторм, реве стихія,
Але попереду — Месія.
І, вірю, вляжуться тривоги
Покірно Господу під ноги.

Великий Боже! Царю миру,
Прийми мою молитву щирю,

В путі нелегкій до мети
Мені найближчий, Боже, — Ти.

Навчи мене іти до Тебе,
Крізь шторм почути голос неба.
Утиш вітри, зрівняй дорогу,
Навчи віддати всю славу Богу.

Дай вірність зберегти до смерті,
Нехай гріхи всі будуть стерті,
І щоб збулось в житті моїм:
«Спасешся ти і весь твій дім».

Біблія

Пірнаю у біблійну глибину —
Мене у ній лікує кожне слово.
І кожна кома тут не випадково...
Життя і смерть у долі на кону.

Звучать псалми акордами надій,
Господній Дух вливають в мою душу.
В побожності схиляться тихо мушу:
Це написав Господь — Спаситель мій.

О Бібліє! Скарбнице на землі,
Небес високих мудросте і сило,
Святе Письмо в собі усе вмістило,
Що Бог-Творець сказав колись мені.

Тут все про Нього і про мене все —
Оповідань дорогоцінні квіти,
Щоб дивувались ними Божі діти
І віру мали, що життя несе.

О Боже Слово! Меч ти у бою,
Джерела вод в розпеченій пустині.
Даруєш крила радості людині,
Спасаєш душі в прірви на краю.

Немов проміння нитка золота,
Прошита від Буття до Одкровення, —
Любов свята, негаснуче імення
Спасителя і Господа Христа.

Імперії впадуть, земні царі
Складуть свої корони в порох тління,
Та слів Господніх сила і світіння
Ніколи не погаснуть на землі.

Христос воскрес!

Як не прославити Христа,
Як не віддати славу Богу
За жертву, що цей світ спасла,
За муки, кров, за перемогу?!

Нехай летить із краю в край
Ця звістка, що несуть спасенні:
«Христос воскрес! Увіруй, знай», —
Звіщають всі благословенні.

Ще світить сонце нам з небес,
Земля дає і хліб, і воду...
Хай не вмовка: «Христос воскрес!»
В устах спасеного народу.

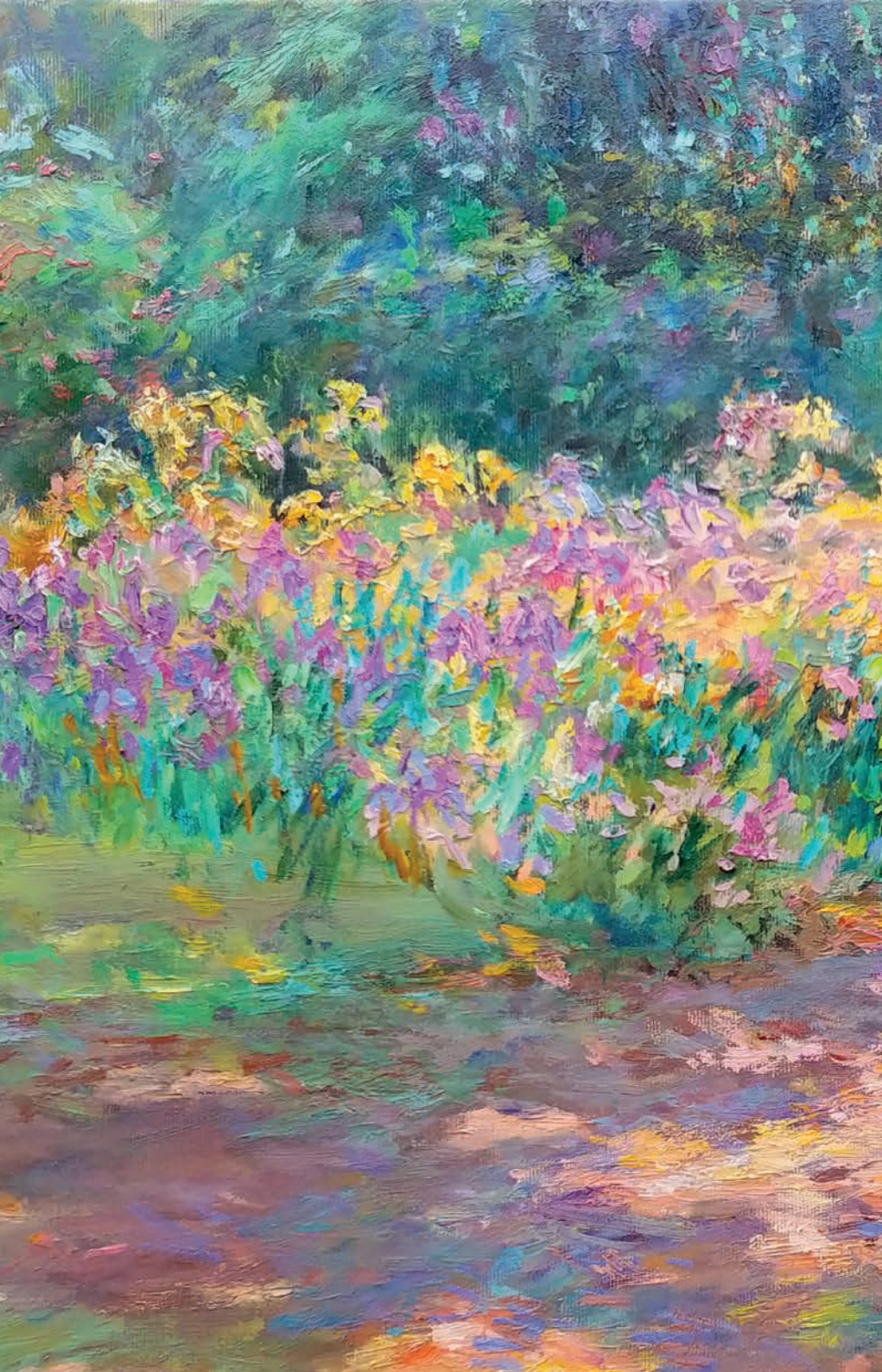
* * *

Творець дає нам волю вибір мати,
До раю не впихають силоміць.
Тобі бажаю Біблію читати,
Яка на всі питання відповість.

Σπέρμα

Далека стежка

Далека стежка з чужини додому
Вела через обвуглені поля.
Мені подошви жалила земля
У цьому світі грішному, чужому.

Була вода солоною від сліз,
Зачерствів хліб в торбині від засухи.
А з неба ангел вісточку приніс
І Біблію поклав в безсилі руки.

Ісус-Господь усі простить гріхи —
Червоний слід Він зробить сніжно-білим.
Якщо у Ньому істину знайти,
Якщо Йому себе в путі довірять.

Я стрілася з Ісусом на хресті,
Мені пекли Його пробиті руки.
Страждання ці — божественні, святі,
Спасенну душу визволили з муки.

Його живі потоки вічних слів
Благословенням шлях мій оросили.
І між чужих обпалених полів
Мене увись вела небесна сила.

Я знаю: все минає на землі,
Прийде пора — злетять роки у вирій.
Великий Бог сказав колись мені:
«Люби, надійся, все прощай і віруй!»

* * *

В Ньому є сила твоя і моя,
Слово Ісуса нам шлях звеселя.
Він перемиг гріх і смерть на хресті —
Цар наш Ісус, що живе в висоті.

Хто проти нас, якщо з нами Господь?
Хай не лякає потоками вод,
Ані пожежами наше життя.
Нумо вперед — і нема вороття.

Стежку Цар світла в пільмі освітив,
Силу дає, щоб дійти до мети.
Серце зціляє пробита рука,
Духом Святим струн душі доторка.

Знає дитина свого Отця,
Знаєм, за Ким нам іти до кінця.
Будемо ж вірні в любові святій
Тому, Хто жде нас в небес висоті.

Ти піснею будеш

Ти піснею будеш — я стану луною.
Ти — морем, я — бризками в шумі прибою.
Поклич мене тихо, я буду усюди —
Услід за Тобою ходити скрізь буду.

Як стежку завіють мені сніговії,
В проталинах пролісків зблиснуть надії.
Як спалить вуста мої спека пустелі,
Ти в дюнах розбудиш джерел акварелі.

Слова Твої ваблять живою водою,
Як тихо покличеш: «Ходімо зі Мною».
Куди не спитаю — і рушу, як митник,
Лише б за Тобою по світу ходити.

Найкращі стежки — не весняні веселі,
А ті, що ведуть до Твоєї оселі,
У небо бездонне, в любов безумовну,
В сім'ю християнську, живу, святомовну.

Нас всіх об'єднає пошана до Бога.
Віа Долороса — страждання дорога.
Усіх освятив Ти голгофською кров'ю,
Зігрів неземною Своєю любов'ю.

О, Емануїле, хвала Тобі, Спасе,
Ти в грішному світі — пристанище наше,
Найперше бажання, надія остання,
У трепеті серця висока «Осанна!»

* * *

Змахне крильми прекрасний ангел білий —
І світлих слів посипляться рядки.
Я так сама сказати не зуміла б,
Якби не Ти, мій Господи, не Ти...

Від Тебе все ось цього світу диво:
В повітрі пахне саду райський цвіт,
Де я колись жила, така щаслива,
Між квітами у покривалах віт.

Я чую звук святих мелодій неба
В своїй душі — аж десь на глибині,

І інших звуків, інших слів не треба,
Твої б лиш притчі слухати мені.

Думки про Тебе — вища насолода,
Тебе чекати — спрага до мети.
Знесуть життя бурхливі часу води,
Я вірую — прийдеш на землю Ти.

* * *

Вже черемшина у цвіту,
У неї нині пишне свято.
Поміж гілками там і тут
Співають Божі солов'ята.

В блакиті неба пелюстки
Хмаринок линуть десь за обрій,
Як даленіючі роки —
Прозорі, світлі, невагомі.

О, ця замріяна весна
У золотих долонях сонця...
Чи ця краса до нас прийшла,
А чи такий солодкий сон це?

Ромашки дивляться з трави
Увись довірливо й дитинно,
З-під вітру теплої руки
Пливуть тумани павутинно.

Проміння сонячний смичок
Гра на верби гнучкої скрипці.
Оркестрик бджіл збира пилок
В квітках вишневої дзвіниці.

Метелик пурха тут і там,
Кульбаби будить поцілунком.
Світанок — як Господній храм
Звучить барвисто, пахко, лунко.

* * *

На перехресті смутку й болю
І на розпутті всіх доріг
Я розмовляю із Тобою,
Сховавшись від земних утіх.

Провів Господь мене роками...
Твій Дух Святий мене навчав
Не раз незримими руками
У час тяжкий з біди спасав.

Мої надії оживляли
Письма Священного слова,
І океани розступались,
Щоб я між хвиль до Тебе йшла.

Людська любов така зрадлива —
Її шукала й не знайшла.
Але з Тобою я щаслива,
В Твоїй любові ожила.

Я дякую Тобі за долю,
Де Ти і Істина, і Путь.
Ти — Світло. Господи, з Тобою
Про горе зможу я забуть.

І день до дня, немов намісто
(А, може, сльози-кришталі),
Наниже час і вкриє листом
Остання осінь на землі.

* * *

Яка любов? Аби знайшлась хоч дружба.
Холодний світ у інеї злови.
Уже земля гріхи носить нездужа,
Спиняє вісь останньої доби.

Коли Ісус ходив землі стежками,
Попереджав про цей печальний час:
«Чи віру Я знайду іще між вами,
Коли до вас вернуся в другий раз!»

Вросло корінням в душі беззаконня,
Брехня плете тенета із біди.
І вже до хмар хвороб і війн агонія
І голоду духовного сліди.

Така пітьма! І глушина пропаща —
Уже замало кисню для усіх.
Як поміж люд — то краще в лісу хащі,
Та тільки люди вирубали їх.

Впаду душею в слів Твоїх обійми,
Святе Письмо — вода мого життя.
Лише в Ісусі душі наші вільні
Й минулому немає вороття.

Лише в Тобі, мій Господи, промінням
Бажання жити, дихати, іти.
Лише в Тобі — надія на спасіння,
Якщо життя — то це, Ісусе, Ти.

О я діждусь Тебе, я буду ждати.
Ти — мрій моїх прекрасна висота.
І допоможе все мені здолати
Любов Твоя божественна й свята.

* * *

Як добре бігати ногами
По Богом даній нам землі:
У булочну за пирогами,
В садок — по груші запашні.

Іти в долину поміж маки,
Зайти у річку по піску,

Слідів лишати білі знаки
В саду на першому сніжку.

Як добре бігти, поспішати,
Стоячи тихо, спочивать,
У дощ по мокрому асфальті
Поміж калюжами стрибать.

Як добре мати тонкі ноги
І крила сонячні душі,
Щоб всі земні стежки-дороги
Були для тебе не чужі.

Дитини крочки самостійні,
Хиткі, невпевнені усі,
А у печальні дні осінні
Опора — палиця в руці.

А що між цим? Життя прожите
І рідна вишивка путі.
Що за собою залишити
Змогли в короткому житті?

Чи розцвітуть садки за нами,
Чи буде спалена земля?
Якими лишимо слідами
Про себе пам'ять ти і я?

А поки міряємо кроком
Відрізки долі на землі,
Зустріньмося найперше з Богом
В своїй збентеженій душі.

В Отця поради запитаєм,
Подякуєм за кроків біг,
Бо зустріч із небесним раєм
Бере початок з цих доріг.

* * *

Розставлені на птиць небесних пастки,
І кинув ворог між жита кукіль.
Дай, Господи, в Твої долоні впасти,
Забувши про тривоги, сльози, біль.

І там, в Твоїх заобрійних висотах,
У білому зустрітися вбранні.
Як бджілонькам маленьким в повних сотах —
Зібратись християнській всій рідні.

Ми маєм працю й боротьбу велику,
Та кличе в небо нас Твоя любов.
Дай, Боже, щоб земну пустелю дику
Остаток вірних гідно перейшов.

Відкрий нам вуха, щоб Твій голос чули,
Відкрий нам очі бачити Тебе.
Дай, Боже, щоб ніколи не забули
Той шлях, де Ти попереду ідеш.

Як людство пересіється на ситі,
Що зветься дуже коротко — любов,
Дай, Боже, щоб за всім, що пережито,
Ти Наречену вірною знайшов.

* * *

Мені без Тебе — як без хліба,
Де б не жила, не йшла б куди.
Спасителю, без Тебе бідна,
Неначе нива без води.

Як без повітря — помираю,
Ти — кожен подих мій легкий.

З Тобою горе обминаю
На стежечці своїй вузькій.

Без Тебе в грудях серцю тісно,
І я безкрила, нежива,
Бо Ти в мені — то кров¹, що дійсно
Свята, небесна, неземна.

В Тобі живу, Тобою дишу,
Ти — неосяжна висота.
Тобі пишу в пориві вірші
Осяйним почерком пера.

До Тебе йду, йду за Тобою,
І де б з роками не була,
Я, не потоплена бідюю,
Життєве море перейшла.

Як мукою душа палима
Гріховно падала в путі,
Ти все прощав, бо я — людина,
І погашав вогненний біль.

Моя стежина від Голгофи —
Лише увись, лише увись.
Крізь боротьбу — до перемоги.
І вірю: стрінемось колись

З Тобою у захмар'ї світлім,
Де святість, вічність і любов,
Бо Ти колись у грішнім світі
Мене, поранену, знайшов.

1 Євангелія від Матвія 26:26–28.

Себе віддавши на розп'яття,
Святий за грішних Бог помер,
Щоб змиє гріха земне прокляття
З людини, що живе тепер.

Ти — мій Господь, Ти — Бог єдиний,
Безсмертний, вічний і святий.
Лише в Тобі життя людини,
Блаженство й воля — тільки Ти.

Тобі співаю, йду до Тебе,
Ти подих мій і серця бій.
Я вірю, що мене до неба
Ти понесеш в руці святий.

Про зустріч ту і час не знаю —
Життя так швидко пролетить...
Якби не Ти, Небесний Царю,
Було б не варто в світі жить.

* * *

Я не скажу тобі: «Люблю»,
Бо що слова — лиш тільки звуки.
Я долю віддаю свою
В Твої святі пробиті руки.

Життя вирівнюю стежки
До слів Твого Заповіту.
Дай чути голос Твій завжди,
Спасителю земного світу.

За все віддячити Тобі
Не маю чим — зізнатись мушу.

Благаю: забери навів
Тобою викуплену душу.

Усіх дітей земних спаси
Від світу грішного, благаю,
Їм милість Божу принеси
З захмарного Твого краю.

Усіх, кого обман гріха
Завів у прірви чи у хащі,
Нехай спасе Твоя рука,
Лише в Тобі — стежки найкращі.

Неначе без пісень весна,
Як бідна осінь без врожаю,
Без Тебе, Боже, бідна я,
Без Тебе радості не знаю.

Ну що Тобі мої слова,
Коли думки усі читаєш?
Лише в Тобі щаслива я...
Я знаю це, і Ти це знаєш.

* * *

Іще недовго — все оце минеться,
Як сказано для нас в Письмі Святому.
За тими, хто віддав Ісусу серце,
Прийде Господь — і забере додому.

Іще недовго — трохи потерпіти,
Святого Духа голос розрізняти,
Небесним світлом віри променіти
І те, що Боже, завжди обирати.

А князь пільми скликає військо чорне
Чутки жахливі гонить поміж нами,
І підніма хвороб смертельних штурми,
Розхитуючи часу вічні брами.

Так швидко, щоб не дати схаменутись,
Не роздивитись нове поле бою,
Щоб потім у минуле не вернутись,
Усі мости спаливши за собою.

Пожежі, війни, голод, урагани,
Людська злоба і горда непокора...
І нова звістка горем серце раниць,
І завтра буде гірше, як учора.

Роки летять, немов за вітром листя
Широкою дорогою в нікуди.
Де правда і брехня переплелися,
Там гинуть у безбожжі грішні люди.

* * *

Зійде зоря над тьмою ночі,
Розвіє морок темних снів,
Відкриються слова пророчі
Про лжу страшних останніх днів.

Хто стежку Богу не довірив —
Святе Письмо переступив
І людства ворогу повірив,
Що всіх брехнею засліпив.

Хто новим ідолам вклонився,
Поклавши зраді тим почин,

Той спотикнувся, перечепився
В добу вражаючих вакцин.

Бо невидющі були очі
І нечутливі в них серця.
Не всі молились люди: «Отче,
Нехай мине біда оця».

Чутки останні стихнуть врешті
Тої всесвітньої війни,
Зберуть трофеї слуги смерті
У сіру торбу давнини.

І ангели в небесних книгах
Зітруть печально імена
Усіх, кого похоронила
Неоголошена війна.

* * *

Я вакцинована кров'ю Ісуса,
У крові Господній — немов у броні.
Смерті й хвороби я не побоюся,
Якщо пробуває Дух Божий в мені.

Ходить лукавий обдуреним світом,
Дише облесливий жахом в лице.
Скільки кому на землі недожити —
Знає Господь досконало усе.

Зріє, на вітрі хвилюється жниво,
В тихій тривозі колосся гойда.
Мудрі женці все розділять дбайливо:
Де колоски, ну а де лобода.

Збіжжя в мішки, а сміття все — за вітром,
Буде просіяний люд на току.
Сурми заграють над зляканим світом,
Ангелів скличуть на ту толоку.

Боже святий, оздоров і очисти
Очі сліпі, людські вуха глухі,
Поки років золоті падолисти
Не зашуміли над снами землі.

Правда колись проросте з-під каміння,
Згине в вогні той, хто світ налякав.
Тільки чи зможе побачить проміння
Натовп, що зосліпу в прірву упав?

Вірую, вірю, Христу довіряю,
В руки Господні поклала усе.
Я не спасуся від присуду, знаю,
Як від біди Бог мене не спасе.

* * *

Грім загромить. О як він загромить!
Але тоді хреститись буде пізно...
У блискавках молити Бога слізно
Буде дарма — мине остання мить.

Прийде та мить, як злодій уночі,
Коли у домі тихо будуть спати:
Спокійний батько, біля діток — мати,
І трактори, і мирні орачі.

І десять дів у сукнях дорогих:
З них мудрі п'ять, а п'ять, скажу, — не дуже.
І, може, ти дрімати будеш, друже,
У спальні на перлинах снів плинких.

На полі будуть достигать жита
І коники цвірчати в конюшині.
Десь будуть пастись гадаринські свині,
Не знаючи про близький хід Христа.

О милий сон під звуки ніжних лір,
Милішого нічого більш немає.
А стрілка до пів ночі добігає,
І сон — немов наркозу злий ефір.

Яка п'янка й солодка мирна лінь...
То десь війна гримить і голод косить,
І вітер часу чорні звістки носить
Про геноцид і утиск поколінь.

Про геїв, що шикуються в парад,
Про вени, що пробиті наркотою.
Пливуть новини листям за водою,
І вибиває урожаї град.

Цунамі крутять, урагани злі,
Пожежі (аж до хмар) ліси з'їдають.
А люди сплять... Як солодко дрімають
На цій гріхом спресованій землі.

Ми — не раби. О, ми ще не раби,
Іще нам час відпущено пожити:
І вільно дихати, і мислити, й творити,
Не знаючи прийдешньої доби.

Втирає сльози скривджена любов,
А честь і совість — «не на часі» панству.
Сьогодні в моді вільний хід — лукавству,
Хто правди стежечку вузьку знайшов?

Їмо брехню, як борщ із часником,
П'ємо брехню, неначе мертву воду.
Кому будить зловісний сон народу,
Коли обман туманить все кругом?

Молися, брате, сестро, день за днем...
Іще недовго, і в останній ранок
Не ніжний промінь крізь вуаль фіранок —
Дихне німе нутро небес вогнем.

Грім заgrimить! О як він заgrimить —
І буде смерть, як блискавка, косити...
Уже не буде часу голосити,
Коли прийде твоя остання мить.

Не десь, не з кимось, а з тобою — тут,
Не в серіалах на телеекрані...
Злих технологій витончені грані
Твоїх дітей у рабство поведуть.

О світло світу, Церкво дорога,
Тебе Ісус поставив, щоб світити,
Не у достатку й розкошах ходити,
Коли іде за душі боротьба!

О Церкво Божа! Ти ж бо сіль землі —
Так засоли, щоб висолити нечисть.
Ще мудрість є, і сила є, і є честь
Піднятись за спасіння поколінь.

Утихнуть війни, вляжуться громи,
Озвуться сурми у небес заграві,
Прийде Син Божий у красі та славі
І запитає: «Як ви тут жили?»

2021 р.

* * *

Міражі, міражі...

Веселинки земного декору.

Міражі, міражі... Заколихує душу обман.

Ви такі дорогі, так жадані для нашого зору.

Ясне сонце зійде —

і спадуть міражі, як туман.

Ми плакаємо ті міражі біля серця дитинно,

Ми востаємо в них, як коріння

в голодний пісок.

Довіряємо їм свої мрії найкращі невинно,

І без них ми уже — як без скрипки тоненький

смичок.

Міражі, міражі...

Запорошують скроні сивини

І зникає життя, як круги на спокійній воді.

Запитаю себе: винні ми, а чи, може, не винні,

Що везли нас в роки

каравани німих міражів?

Як я вдячна Тобі за науку, мій Боже єдиний,

Зі Святого Письма починають всі русла свої

Водограї стрімкі, що наповнюють серця

глибини,

Водопади живі, що їх час зупинити не смів.

На останку життя Ти мене научив, як пізнати,

Де цілюща вода, де — лукава краса міражів.

Зодягнув мою душу в любові золочені шати.

Тільки Ти це зробив.

Боже мій, тільки Ти це зумів.

* * *

Мій Господь — то Любов.

Цілий Всесвіт Законом любові
Він створив і спочив в день суботній
по тому труді.

І планета Земля у прекрасній зеленій обнові
Відкривала орбіту на часу стрімкому крилі.

Мій Господь — то Любов.

І творіння Творцю в уподобу
Спочивало в законі гармонії, світла й добра.
І людина свята, вподобляючись вічному Богу,
Ще слухняна була і не знала отрути гріха.

Мій Господь — то Любов.

І річки, і моря, й океани,
І зелені ліси, і березові білі гаї
Він створив, щоб весною так ніжно розквітли
тюльпани,
Щоб у небі осіннім за вітром пливли журавлі.

Із Господнього слова народжені звуки
мелодій,
Загадкам дивовижним немає у світі кінця,
І мозаїка фарб ожила у вологій природі
Невеличким відбитком величності й слави
Творця.

Бог усе розмістив непорушно
в Святому Законі,
Як кладе будівельник цеглину на міцний
граніт.
Вогнедишуче сонце із вічної вийшло долоні,
І Галактика строго на кресленнях Божих стоїть.

Знає місяць блідий, коли небо з-за хмар
освітити,
Знає брунька бузку, коли випурхне
з лусочки цвіт,
Знає мудра бджола, коли в поле за медом
летіти,
На Законах творіння тримається
створений світ.

Лиш людина жива — земний порох
і Дух, що Господній,
Чиє дихання в ніздрях: ось є, а за мить
вже нема,
Так чомусь загордилась і так приземлилась
сьогодні,
Що Законом одвічним надумала
править сама.

Мій Господь — то Любов.
Пастир днів моїх струджених — святість.
Поклоняюсь Христу. Лиш в Ісусі надія життя.
Відкриваю Письмо —
і наповнює серденько радість:
На хресті із Ісусом розп'ята провина моя.

Я шаную Закон, в ньому стежка додому
видніє,
А забута невинність омила в Господній крові.
У буремному морі маяк одинокий видніє —
То попереду мене Спаситель іде по воді.

* * *

Хай буде воля на усе Твоя...
Дай світ Твоїми бачити очима.
Спокусник злий, що тінню за плечима,
Майбутнє хай моє не затуля.

Без Тебе почуваюсь дуже ницо
На цій гріхом отруєній землі.
На ниві днів — колючки від стерні,
А біля стежки — висохла криниця.

З Тобою — до землі не доторкаюсь,
Лечу, як птах, себе не впізнаю.
З Твоїх долонь благословення п'ю,
З Твоїх часток, з Твоїх чеснот складаюсь.

Мій Пастирю, у цій долині болю
Йди попереду в вогненнім стовпі.
Я вже давно довірила Тобі
Свою вдовину одиноку долю.

Нехай приходить в сни святий Едем,
І хоч яка слабка я і безкрила,
Мій Отче, хай любов Твоя і сила
Мене колись додому доведе.

* * *

Відкрився учням на вечері тайній:
«За вас ломима буде Моя плоть, —
І у години прощення прощальні, —
А в крові — Заповіт», — сказав Господь.

Бог є Любов. Поранена, побита...
Бог є Любов у образі Христа.

Сліпа юрба ревла несамовито:
«Якщо Син Божий — хай зійде з хреста!»

Святий... святий... Покірно, добровільно
Розп'яв Себе за нас великий Бог!
Щоб на землі нам дихалося вільно,
Щоб гідно йти стежками перемог.

Щоб та страшна війна за людські душі
Відкрила нам дорогу до Отця.
Щоб християни, Словом Божим дужі,
З любов'ю віддали Христу серця.

Що нас відлучить від Його любові?
Ні смерть, ані хвороба, ані страх.
Як з нами Бог, то хто супроти встоїть?
Всі плани ворога приречені на крах.

Що ще Ісус міг дарувати людям?
Пречисте Тіло, Кров і Заповіт.
В благоговінні згадувати будем
Той подвиг, щоб змінив навіки світ.

Ковчег

Буття 6–9

I

Вогненним сонцем день палав,
Виходив місяць в небо з ночі,
А Ной ковчега майстрував
І говорив слова пророчі:

«Прийде потоп, зітре з землі
Весь людський рід — гріха насіння.
Потонуть всі: старі й малі.
Покайтесь, поки є спасіння».

А люд із того кепкував,
Вини не чувши за собою,
Сміявсь над Ноєм, не вгавав:
«Щось, мабуть, в нього з головою...

Який потоп? Про що слова?
Йому немає що робити.
Майструє човен він дарма.
Нема для чого Ною жити...

Усе, як здавна, між людей,
Як і колись — живемо нині.
Скажіть, для чого корабель
На суші зводити людині?

Був диваком і нині є.
Він не такий, як мудрі люди.
Усе повторює своє:
“Покайтеся, бо горе буде!”»

Сміявся кожен і грішив,
Забувши сором, совість, Бога.
Хто як хотів, у світі жив —
В погибель кожного дорога.

А Ной всі наклепи терпів,
І глум, і кривду, і наругу.
Ковчег закінчити хотів,
Бо відчував доби напругу.

Ной близького чекав кінця.
Німа земля в гріхах палала...
І про спасіння до Творця
І день, і ніч в мольбі волала.

І раптом — в чистім небі грім
І блискавки над головою,
Немов нагайки вогняні,
Блакить розкраяли собою.

І дощ пішов, пішов, пішов...
Безодні повнилися водою.
І став страшним хиткий покров
До пояса... Над головою...

Народ волав, коли тонує:
«Нам відчини, ми потопаєм!»
Але Сам Бог ковчег замкнув,
Бо тільки смерть гріхи змиває.

Спаслася Ноева сім'я,
Спаслися звірі й вільні птиці...
Умилась водами земля,
Що із небесної криниці.

II

Життя післяпотопних днів
Зриває час, як кислі вишні.
Вже нові люди на землі,
Але гріхи старі, колишні.

Уже змінилися не раз
І прадіди, і діти, й внуки.
Цивілізація взялась
За нові витвори науки.

Вже роботи і тут, і там
Ідуть на поміч до людини,
А в душах — беззаконня хлам,
Як і колись, у давні днини.

І сав знайшов і тут своє —
На гріш міняє код людини,
Його нащадок віддає
Подобу Божу за хлібину.

На праву руку й на чоло...
(На право праці й мислі волю.)
Той договір — печать, тавро
Первинність змінює собою.

Уже не Божі, не свої,
Вже віддані під чужу волю —
Між попелища на землі,
В долину сліз, в пустелю болю.

А той облесливий брехун,
Що звабив Єву із Едему,
Не яблуко тепер — кавун
Несе для кожного окремо.

Йдуть війни, ненависть, злоба,
Цунамі, голод, біди нові,
І узаконена ганьба
Припала до лиця рабові.

Закрили Біблію святу,
У павутинні інтернету
Останню спалюють добу,
Як недотлілу сигарету.

До чого йдем? На що чекать?
Гріхи содомські звать любов'ю.
Чи довго ще землі страждать,
Вмиватися сльозами й кров'ю?

О буде! Тільки вже не грім
Світ стрепене за мить собою!
У піднебессі голубім
Повіє ніжною весною.

Під сурми ангельських фанфар
Цар Неба з'явиться судити.
Страшний ті матимуть удар,
Хто з Богом не хотів ходити.

Вже не потоне все — згорить.
Князь тьми, змій древній спопелиться,
А вірним праведникам вмить
Осяє світла радість лица.

Бо ті, над ким глумився світ,
Ввійдуть в небесний храм любові.
І збудеться той Заповіт,
Що в Божому містився Слові.

І буде новою земля,
І нове небо, й нові люди.
І будуть всі — свята сім'я,
Бо вже гріха повік не буде.

Межі

*«Межі мої пройшли по прекрасних місцях»
(Пс. 15:6)*

Межі мої пройшли по прекрасних місцях...
Де вони? Хто обумовив безкрає?
Вуж не повзе, не летить туди птах,
Де небезпека на нього чекає.

Межі пройшли... Хто накреслив межу?
Хто територію виміряв точно,
Землю мою і ту землю чужу,
Де мені дихати й жити не можна?

Морю став берег межею навек —
Хвиля ніколи межі не порушить.
Морю назустріч біжать русла рік,
Ніби до Бога спрямовані душі.

Ночі на зміну світанок встає,
Сонце яскраве у хмарах купає.
Роси на землю й дощі Хто дає,
Гори туманами Хто укриває?

Квіти посіяв, щоб тішили зір,
Птаство так гарно навчив щебетати?
Знає стежки свої в лісі і звір,
Щоб територій чужих не чіпати.

Вічний порядок у вічній красі,
Кожна планета — на точній орбіті.
Тільки от люди ще знають не всі
Межі добра у недоброму світі.

Ворог лукавий, що гріх породив,
Зводить людей у долини печалі.
Стежку пільмою німою покрив:
Далі від Бога, все далі і далі...

Котиться смерті холодна луна,
Там тільки крики і плач, і зітхання,
Духа там Божого й правди нема,
Марні усі для спасіння старання.

Той, хто порушив Господню межу,
Хто не дослухавсь до Божого слова,
На територію вийшов чужу,
В царство лукавого ворога й злого.

Де ж вони — межі добра на землі,
Щоб нам прожити у спокої й мирі?
В вічній інструкції — в Божім Письмі,
Що берегами стало людині.

Десять Закону одвічних рядків —
Межі прекрасні у Божому Слові —
Нас бережуть на Господній землі
В світлі святому, у вічній любові.

Недоторканні, незмінні вони...
В серця скарбницю вмісти Боже слово,
Щоб не знайшлося твоєї вини,
Не заблукав в чужину випадково.

Межі пройшли по прекрасних місцях...
Межі — Закону слова нерушимі.
Благословенне дарують життя,
Вічне спасіння у Божому Сині.

Понад Законом — Христа благодать.
Вище Закону — по вірі спасіння.
Хочу у серця скарбничку зібрати
Всі Твої, Господи, благовоління.

Знаєш Ти неміч людини і біль,
Злети мої, і стремління, й падіння.
Хай благодаттю мене Дух Святий
В Отчі, небесні, веде володіння.

* * *

Жорстокі війни, біди і хвороби,
І нелюбов довкола, і злоба.
І боса правда обпікає стопи,
Коли землю по брехні ступа.

А гострий біль пронизує мечами
Чутливе серце християнське знов,
Коли дух смерті дише поміж нами
І до небес волає братська кров.

Лукавий час сплітає нові пастки
І сам себе у сіті вже спіймав.
О як у цьому світі не пропасти,
Коли так тисне смертоносний сплав?

Росте новітня вежа Вавилону —
І людська гордість пнеться до небес.
То ж як сліпим уникнути полону
Усіх спокус диявольських «чудес»?

Тут біле чорним звуть без осороми,
А чорне — білим хвалять там і тут.

Едемський змій — той, що не знає втоми,
Лукавством ублажає грішний люд.

Вузька стежка, як промінчик з неба,
Що почалась з Голгофи висоти,
Крізь час і відстань нас веде до Тебе,
Щоб під крильми Твоїми зберегти.

Ти — Бог життя, і правди, і любові,
Цар світла і невидимих світів.
Ти — Той, Хто, наче зорі світанкові,
Серця людські від Слова засвітив.

І Твій народ, що у журбі зітхає,
Останньої скорботної доби
В мольбі до неба погляд підіймає:
«Спасителю Ісусе, о прийди!»

* * *

Болить Христу святе Господнє серце
І рани на руках й ногах щемлять.
Бог знає, що закінчиться усе це,
В сльозах не будуть діти помирати.

Йому так тяжко чути, споглядати
Земне життя, що обирає люд:
Там проклинає дочку рідна мати,
І батька рідний син злословить тут.

На брата брат уже іде війною.
За що й про що злоба палає знов?
І каїни сучасні точать зброю,
Забувши і про дружбу, й про любов.

Від сорому не червоніють лица,
Мерзоти чашу сміло п'ють до дна.
І тішиться розгнзуданий Денниця,
Що зводить люд. А суду все нема...

Від гніву вже тремтять землі вулкани,
Цунамі дмуть, змивають в море бруд.
І епідемії чорними руками
Вкладає смерть в траншеї грішний люд.

Йде боротьба на цій планеті здавна —
Добра і зла одвічна боротьба.
І вільний вибір Бог могутній дав нам:
Одних наповнить світло, інших — тьма.

Війна смертельна! Тільки поле бою
Не на землі, не у глибинах вод,
Не у повітрі, що над головою —
Очима не побачить це народ.

Війна за серце людське і за розум,
Всі духи тьми зчепилися в бою.
Із Господом Ісусом тільки разом
Людина душу захистить свою.

Життя чи смерть — зроби сьогодні вибір,
В благословення чи в прокляття йти.
Неправди батька ти шукаєш витвір,
А чи Ісуса Господа сліди?

Бо кожен сам творець своєї долі,
Що вибрав тут — з тим з'явишся на Суд.
Обдурені зйдуться босі й голі,
А вірні в шатах Істини прийдуть.

Недовго ще сльозам невинним литись,
Недовго правді скривдженою быть.
Прийде Суддя наш праведний судитись,
Щоб зупинить земних історій путь.

Ось-ось зіткнуться стрілки часу віщі,
Тож поспішай — рішучий крок зроби.
Поки звучать слова Ісуса втішні:
«Для світу світло Я — за Мною йди!»

Остання мить... Останній клич високий,
Останній звук небесної труби.
Вже в космосі звучать Господні кроки
І сходить сонце нової доби.

Навіки Правда сяде на престолі,
Свята любов благословить живих.
Не матиме в людському серці долі
Руйнуючий, всіма забутий гріх.

Троянда

Творець прекрасним світ створив,
В нім кожна квітка — диво з див...
Але троянда не проста,
Вона говорить про Христа.

Троянди царственна краса...
Між пелюсток тремтить роса,
В росинках зорі сплять ясні,
Ледь-ледь спалахують у сні.

Як ваблять погляд квіти ці —
Прекрасні неба посланці!
Бутонів ніжна таїна.
Про що нагадує вона?

О, до людини квітки зов —
Троянди кажуть про любов.
Сердець високі почуття —
Окраса кожного життя.

Бентежні, дивні і стрункі,
Так ваблять пахощі плинкі.
Колючки гострі, як ножі,
Щоб не торкалися чужі.

Мені троянда каже знов:
«Червоний колір має кров.
У скроні Господу колись
Колючки терену вп'ялись».

Дивлюсь, троянди, я на вас,
Ісуса згадую щораз.
Можливо, в пам'ять про Христа
З землі троянда пророста?

Прекрасна, ніжна і сумна,
Жадана, як сама весна,
Велична, чиста і проста,
Червона — ніби кров Христа.

Творіння свідчить про Творця.
Неперевершеність оця
Таїть мелодію небес:
«Христос — Господь! Ісус воскрес!»

У недосяжній вишині
Живеш Ти, вічний Боже мій,
А мова квітів на землі
Звучить Тобі в святій хвалі.

* * *

А земля навесні розцвітає садами,
Пахнуть травами вітру покоси.
Літо ніжить теплом, дні полоще дощами.
Виднокіл позолочує осінь.

О прекрасне творіння Твоє, Боже вічний, —
Не надихатись, не надивитись.
Але дні догорають і час швидкотічний,
Я не можу у ньому спинитись.

О Господь Дух Святий, научи цінувати
На землі всі миттєвості долі.
Йти з Тобою життям і одного бажати —
Царства вічного, правди і волі.

* * *

Живу в селі, складаю вірші
Про те, що дав мені Господь.
Про гомін бджіл над цвітом вишні,
Про чайки крик над плесом вод.

Щебече ластівка на дроті
Так щиро пісеньку свою,
Та й замовка в мажорній ноті,
Віддавши соло солов'ю.

Земна краса на райську схожа —
Живи, радій, твори, люби...
Та тільки гріх, як рать ворожа,
Прийшов на землю погубить.

* * *

Без Бога люд — немов без сонця день,
Як в темну ніч над урвищем дорога,
Немов луна в німому царстві скель...
Як страшно й тяжко в світі жить без Бога.

Без Бога доля — руки без долонь.
Безбожні люди і безумні, й ниці.
Слух обпіка гріховних слів вогонь:
Вони — як води мертвої криниці.

Як добре, Боже, що з Тобою я,
Твоя любов свята і незрадлива.
Бо Ти — мій Бог! А я — дочка Твоя,
Благословенна, вдячна і щаслива.

* * *

І знову про вічне думки,
Душа тихо проситься в небо.
Там хмар білокрилих шовки
Пливуть невагомо і легко.

Я знаю, десь там угорі,
Де ще не бувала людина,
Куди не летять кораблі,
Є дивна небесна країна.

Там Отчий чекає нас дім,
Там саду краса неземного,
І серце моє в домі тім —
В підніжжі Престолу святого.

Там думка моя спочива,
Де кривди, неправди немає,
Де царство любові й добра,
Де Істини слава сіяє.

Христової крові ціна
За мене заплачена Богом,
І я у житті не одна,
І доля моя не убога.

Як добре дітям Божим стать,
Як добре під захистом жити,
Якщо про Христа пам'ятать,
В Його Заповіті ходити.

* * *

Я в вічному боргу перед Тобою
За милість, за спасіння, за любов,
За те, що Ти вселенською рукою
Мене звільнив від пагубних оков.

Я дякую за охорону, Боже,
За те, що чуєш шепіт молитов.
Цілителю, лікуєш рану кожну
І сили для життя даруєш знов.

Я в вічному боргу, Небесний Отче,
За світло Слова в Біблії святій,

За повінь вод живих, що там хлюпоче,
За крила віри у душі моїй.

За запах полуниць в долонях літа,
За яблука у осені кошах,
За те, що сонця золота трембіта
Звучить життям у мирних небесах.

Коли ж мене покличе Вічний голос
І сон закриє очі до пори,
Дай, Боже, щоб як повний стиглий колос,
До ніг Твоїх роки мої лягли.

* * *

Я попливу в рожевому човні
Між хвилі хмар — в відкритий простір неба.
О, не співай сумних пісень мені
І не шкодуй, що я пішла, — не треба.

Я попливу туди, де вічний день
Промінням неба плечі обіймає.
Як в надвечір'я оленятко молоде
До чистих вод біжить зеленим плаєм.

Я попливу крізь вранішній туман
В далекий край, щоб там душа воскресла,
Зцілившись від своїх пекучих ран...
Я попливу, спустивши в вічність весла.

Прощай, прощай, такий жорстокий світ,
Твоя краса — лише осколок раю.
Земне тяжіння кане в далеч літ
На берегах, які я покидаю.

Той світлий день, немов струна, в мені
Бринить надії радісним звучанням.
Залишу працю, сльози і жалі —
Не буде там ні болю, ні зітхання.

Хай Бог усіх земних благословить,
Хай зірка віри переможно сяє.
Плинке життя — немов тоненька нить...
Де обірветься — то ніхто не знає.

* * *

*«Отож пильнуйте, щоб поводитися
обережно, не як немудрі, а як мудрі,
використовуючи час, бо дні лукаві»*

Еф. 5:15–16

Якщо стоїш, то бійся, щоб не впасти,
Йдеш по воді — дивися на Христа.
Лукавий всюди вже розставив пастки,
Піском зневіри стежку заміта.

Голодний звір гарчить, шукає їсти,
Чаїться в хащах нової брехні.
Минулися безумні атеїсти,
Арешти, тюрми, Біблії в вогні.

В лукавого хітон сьогодні білий,
І вигадок йому не позичать.
В усіх краях його хвалебні гімни,
Як дим гіркий жертвників, чадять.

Лише живе одвічне Слово Боже —
Святої правди вічний океан.
Прийти до Нього нині кожен може,
Зцілитись від усіх пекельних ран.

Вивчай Письмо, вникай у мудрість слова,
Поки доступна Біблія свята.
Ще благодать тебе спасти готова
І оновити ранами Христа.

Час бережи, бо нині дні лукаві.
Спинися, оглянися, придивись.
Почуй же голос Того, Хто у славі
Прийде з небес судити світ колись.

* * *

Відкрила очі — за вікном
Стоїть зима у рамах сірих,
А я іще тим дишу сном,
Моя душа у добре вірить.

Мені наснилась днина та —
І серце в трепетнім чеканні,
Що образ Господа Христа
Зійде на землю у світанні.

І у блакитній вишині
У славі з'явиться Спаситель
Забрати з грішної землі
Христову Церкву в небо жити.

Пора закінчитись зимі,
А по весні проснуться квіти.
О дай же, Господи, мені
Тебе у вірності зустріти.

І у числі спасених всіх
Земну завершити дорогу.
Хай згине гріх, як тане сніг...
За день прийдешній слава Богу!

* * *

Ягнят паршивих в жертву не приносили.
Віддай для Бога, що найкраще є.
Він шле дощі і сонце з неба просині
І кожен день життя тобі дає.

Віддай Творцеві все, що є найкраще:
Хвалу свою, всю славу і любов.
Запишеться земне даяння наше
В небесну книгу ангела крилом.

Не кидай Богу, що тобі негоже,
Не віддавай, чого не хочеш сам.
Лишається те дарування кожне
До Суду у високих небесах.

Для Бога в когось не знайшлось хвилини,
Щоб прочитати вранці «Отче наш»,
Нема для церкви в тиждень дві години —
Тягнути треба вічних справ багаж.

Хтось краще сяде вдома на дивані
І зранку втупить очі у екран,
Веселий шопінг в когось у пошані:
Закупки, ринок, парк чи ресторан.

Життя летить, минають дні і дати,
Завжди багато справ, проблем, турбот.
На Божий клич уваги не звертати
Вже звук гріхом обтяжений народ.

Чомусь ніколи часу не хватає
Прийти побожно в молитовний дім,
Аж поки раптом смерть не завітає —
І все життя розтане, наче дим.

Душа в тремтінні стане перед Богом
І оглянеться на земні сліди.
Як грім страшний, почує вічний голос:
«Тебе не знаю, геть від Мене йди!»

Був бог твій — гроші, золото, багатство...
А чи горілка й тютюновий дим?
Чи власне «Я» — твоє величне царство?
З ким ти прожив — залишишся із тим.

Як ти служив для Бога? Із любов'ю,
В благоговінні линув до мети?
Чи вірував для власного спокою,
Що не такий, як інші грішні ти?

Чи зачепив Ісус Христос розп'ятий
Твого серця болісну струну?
Стежок до Правди у житті шукав ти
Чи полюбив спокусу не одну?

І що поклав ти у скарбницю неба,
Для себе те у вічності знайдеш.
Був на землі для тебе Бог не треба,
До кого ж на Страшний ти Суд прийдеш?

* * *

Я знаю, як це боляче — упасти
Душею у багнюку путівця,
Коли мене на мить залишить Пастир
Чи світло відверне Свого лиця.

Бо знаю: я як пил отой на вітрі
Розвіюся... Була — і вже нема.
Лише ім'я згойднеться у повітрі
І в давнину покотиться луна.

Навчи мене, мій Господи, любити
Не на словах, а так, як любиш Ти,

Як Ти учив, у цьому світі жити,
Не падати, а за Тобою йти.

В мені живе, немов кубло осине,
Гріх в глибині — і муляє, й щемить,
Його зрікаюсь — хай навіки згине! —
А він, ні-ні — та й вигулькне на мить.

Я грішна... Боже, що мені робити?
Два полюси в собі як розділить?
Дай мудрості життя земне прожити
І образ Твій в душі не загубить.

Попереду дай бачити Голгофу,
Розп'ятого Ісуса на хресті,
Щоб обійти життєву катастрофу,
Дай мудрості Твоєї у житті.

Ти — вічний Бог, а я шматочок глини,
Що втратив Твій прекрасний вічний рай.
Щоб гідна я була звання людини,
Не покидай мене, не покидай.

* * *

В мільярдному сплетінні генів десь
Живуть гріхи у смертної людини.
І ні рентген не виявить, ні тест
Цих метастаз прадавньої пухлини.

І у моїй душі ятріє гріх,
Немов шматочок зламаной голки,
Як на зелене листя — білий сніг,
Як у відкриті очі — скла осколки.

Я з ним воюю, протестую знов,
Та падаю в нерівному двобою.
І тільки лиш свята Ісуса кров
Від того зла спаса мене собою.

Вп'ялися цвяхи у розкрилля рук,
Вінок терновий жалами вчепився...
Для кожного Ісус — і Бог, і Друг,
Спасителем з небес у світ з'явився.

О що стерпів Ти, Господи святий,
Як всі гріхи людські узяв на Себе?
Нам не збагнути... Лиш Твої сліди
Освячують стежину в чисте небо.

* * *

О, Боже, розбуди серця заснулі,
Та тільки не у вічному вогні.
Дай пам'ятати нам часи минулі,
Як присягали в вірності Тобі.

Чому стаєм байдужими з роками?
Князь тьми співає колискові знов...
Вже правда помізерніла плодами,
Хоча так гарно кажуть про любов.

Ввійди в серця жагою до святого,
До вічності скеруй душі політ,
О дай Тебе нам слухати Одного,
Любити більше хліба Заповіт.

Стежки в постах озвуться молитвами
Над смертним сном гріховної землі.
Як ниви всі загомонять жнивнами,
Знайди зернятко добре і в мені.

* * *

Дух Святий, поклади на чоло печать,
Щоб думками була з Тобою,
І на серце — щоб в ньому закарбувать
Заповіт, даний нам із любов'ю.

І на руку печать, щоб із-під руки
Тобі гімни хвали зринали,
І Твоєю слугою мене зроби,
Щоб у святості дні минали.

Незбагненна для мене Христа любов,
Боже вічний, святий, єдиний,
Що на смерть на хресті добровільно йшов
Для спасіння з гріхів людини.

О навчи мене, як у цім світі жить,
Щоб Тобі послужити, Душе...
Кожен день, кожен час, навіть кожну мить
Научай мене, прошу дуже.

* * *

Як радості було замало,
Бог дав мені небесний хліб,
Щоб я безсилою не впала,
Щоб дух у вірі мій укріп.

Небесний хліб з добра і світла
Дає наснагу для життя.
І доля на землі розквітла,
Озвались струни майбуття.

Небесний хліб — не людський витвір,
Що випік, з'їв — і вже нема.

Той хліб із вічних зерен-літер,
Зі слів Небесного Письма.

Бо не одним пшеничним хлібом
Людина має в світі жити,
А тим, що Правди ясним німбом
Над скарбом Біблії горить.

Від того світла дні ясніші,
Тепліше в холоді зими.
В Христовій вірі щасливіші,
Сильніші, впевненіші ми.

І світ у барвах розквітає,
В душі спів ангельський звучить.
Хто мудру Біблію читає,
Той хлібом з неба дорожить.

* * *

Не прийшов ще у світ наш за скоєне осуд,
У пробірці «Земля» йде реакція днів:
Хтось у правді не встоїть і випаде в осад,
А хтось житиме так, як Ісус нам велів.

Когось вихлюпне час в історичні помії:
Ось він був — і нема, зник його чорний слід.
А хтось Божі слова збереже у святині
І безпечно пройде течію плінних літ.

Що нам війни земні, і хвороби, й цунамі?
Не лякайся, не плач, а лише пам'ятай:
Батьківщина Небесна сумує за нами,
Там, де вічність свята, Отчий радісний край.

* * *

Вдихну троянди аромат,
Як прощення і як натхнення,
Немов з небес благословення
І милість котрий раз підряд.

І тихе «Господи, прости»,
Що у душі сльозами болю,
Мов ластівка над головою,
Несе надію з висоти.

Я грішна з голови до п'ят
І чую поруч подих смерті,
Але долоні, вверх простерті,
Пірнають в неба аромат.

Молю я: «Господи, пробач...»
Благаю: «Дух Святий, вернися,
Над ранами душі схилися,
Спини цей безутішний плач».

І милість виростить Твоя
В моєму серці цвіт любові,
Щоб всі стежини світлі, нові
В Тобі спасенна я знайшла.

Мої гріхи Ти кров'ю змив.
Ісусе, в шрамах Твоє серце.
Ти розумієш, Боже, все це,
Бо й Сам поміж людей ходив...

Як ноги втомляться іти,
Хай віра підніме на крила,
Бо я Тебе в путі зустріла,
Безсмертний Царю висоти.

І після ночі — ранок знов,
Цвіте акація духмяна.
Троянда шелестить: «Осанна!»
Життя наповнює любов.

Творця в творінні бачу я,
Весь світ хвалу Йому співає.
Мене весна в красі втішає,
Немов матуся немовля.

Троянді ніжній посміхнись,
Утру сльозу — іскринку болю,
Піду по стежці за Тобою
І вже назад не озирнусь...

* * *

Я з Господом! І тут, як у Едемі,
На цій гріхом поточеній землі.
Коли навколо — хмурі дні буремні,
І грім гримить, і блискавок вогні.

Як з Богом я — нічого більш не треба!
Немов ріка плинки життя тече.
Лукавий змії маліє, як амеба.
Зі мною Бог! Чого ж бажати ще?

Хвала Тобі, святий Небесний Царю!
Хвала Тобі і слава, мій Творець!
Я щастя в світі більшого не знаю,
Як вірити, що Бог — то мій Отець.

* * *

Уже старію... Покидають сили.
На жаль, такий короткий вік. Змирись.
Та я знаходжу захисток дитинний
У Того, Хто створив цей світ колись.

Мій вічний Батько — то Господь всевишній,
Моя рука тремка в Його руці.
Уже забуті біди всі колишні
Й непрохана сльозина на щоці.

І я дивлюся на Його дарунки,
Що кожен день знаходжу просто так:
Хмарин пухнастих білі візерунки,
На сході — сонця полум'яний мак.

Нежданий сон про ту весну далеку,
Коли цвіли розкішно яблуні.
Як ангела крилатого, лелеку
Я бачу у блакитній вишині.

З землі Отець виводить хліб духмяний —
Це диво на столі на кожен день.
А інтернет, неначе кіт слухняний,
Муркоче щось з сіонівських пісень.

Блаженний спокій у Отця долоні...
В подяці сиву голову схилю.
Щодня я чую, як Творець для доні
Так тихо каже: «Я тебе люблю».

І чим Йому я зможу заплатити
За це спасіння, за Голгофську кров?
Для Нього, Ним, у Ньому тільки жити,
Вдихаючи Отця святу любов...

А сніг кружляє. Сиплеться зимове
Вбрання на скроні білі, на думки.
Душа в чеканні на прийдешнє нове
Із доброї Господньої руки.

Алілуя! **(пісня)**

Я співаю Творцю «Алілуя!»
І приношу подяку й хвалу.
За усе, чим в житті дорожу я,
Чим радію і щиро люблю.
Алілуя! Мій Боже єдиний,
Поклоняюся я у мольбі
За стежину земної людини,
Що довірила долю Тобі.

Приспів

«Алілуя!» — Ісусу співаю
І у радості, і у журбі.
Щастя більшого, Боже, не знаю,
Як співають «Алілуя!» Тобі.

Вдячна я, о Небесний мій Отче,
За той нам подарований світ,
І за воду, що в річці хлюпоче,
І за білий акації цвіт.
І за сонце, що світить і гріє,
Соловейка пісні у гаю,
За усі найяскравіші мрії,
Що у руки святі віддаю.

Приспів

За любов незрадливу у світі
І за милість Твою й благодать...
Я не маю борги чим сплатити —
Тільки любляче серце віддать.
Дух Святий — наймудріший Учитель,
Вічний Царю пісень висоти.
І без Тебе мені не прожити,
Бо Володар життя мого — Ти.

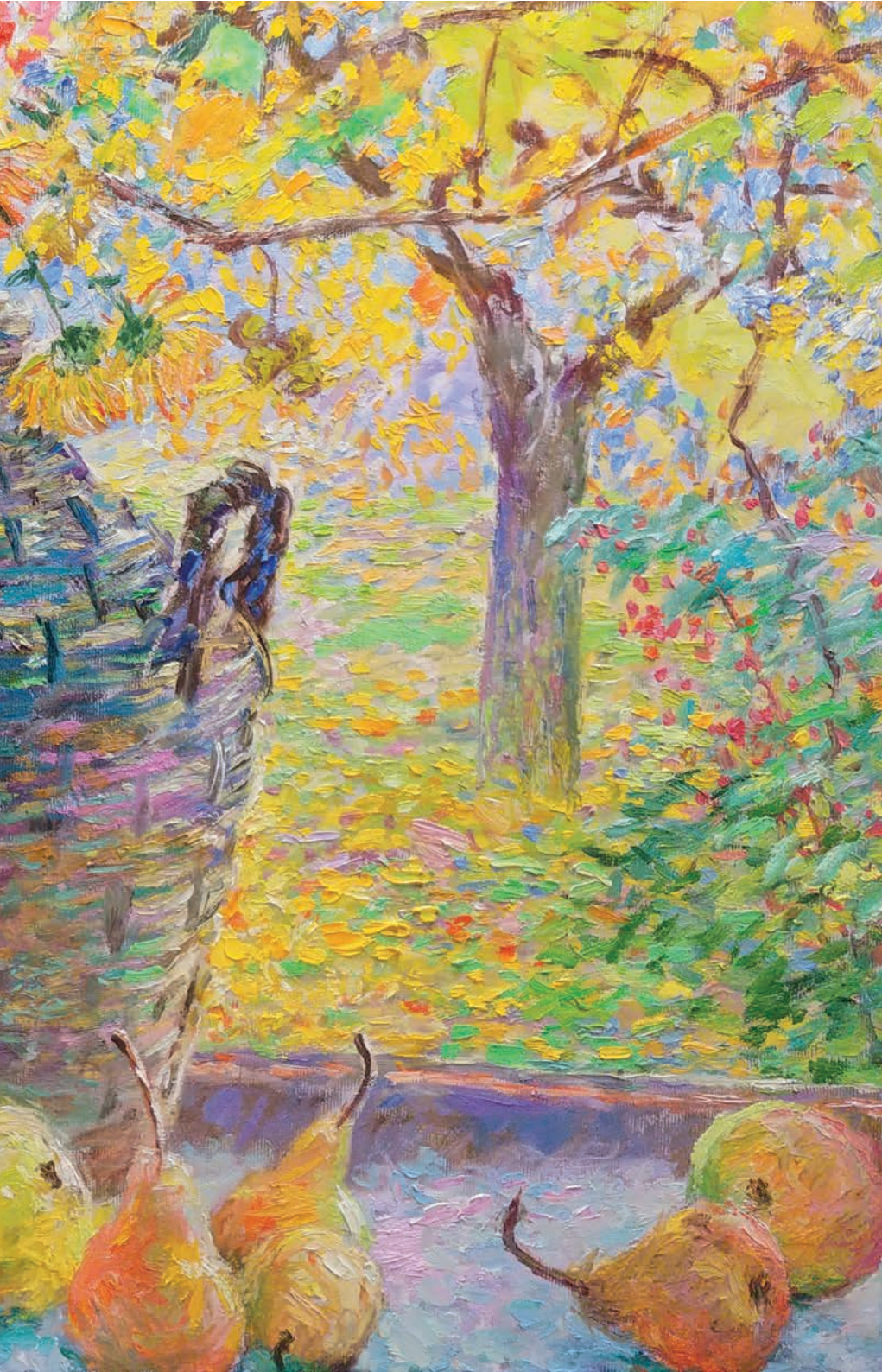
Приспів

О радости!

О радосте!

О, радосте, ти крил приємний змах
Уже давно в мій бік не направляєш.
Моє життя убоге ти минаєш,
Ховаючись в високих небесах.

Чи чорних днів моя сумна вуаль
Тобі байдужа, чи тебе злякала,
Немов бджолу, що вже пилку набрала,
Жаха дощем запнута сіра даль?

Поглянь — я тут! Я жду тебе щодня,
О птахо горда з крильми мерехкими.
Вкриває сніг накидками пухкими
Мої стежки і обрій затуля.

На гілці сніг від подиху весни
Пахким суцвіттям оживе між листу.
Та не мені шукать від бід прихистку,
Твоєї досягнувши вишини.

У трави літо яблуком впаде,
Сполохавши настої м'яти сонні,
І літо бабине мені на скроні
Свій білий промінь тихо покладе.

Постука осінь пальчиком дощів
У мого смутку непроглядну шибку,
А ти, крилом свою обнявши скрипку,
О радосте, злетиш у хмар гущіль.

За роком рік, немов за днями дні,
Тебе чекаю в вірі і надії,
А ти мені ефірні кинеш мрії —
І мчиш увись від грішної землі.

Та я збираю світлу тінь твою
В скарбничку серця, як життя краплини,
По променю, по квітці, по пір'їні,
По зірочці небесній, що люблю.

Тебе читаю у чужих очах,
В усмішках світлих на чужих обличчях,
У тому сні, що в піднебесся кличе
Мене, немов лебідку вірний птах.

В мелодії, що слух мій сколихне,
Його торкнувшись шовком звуків світлих,
І пахощами білих лілій літніх
Обвіє несподівано мене.

А ти щораз зникаєш, ніби тінь,
Немов туман, осиплешся росою,
Як вітру свіжий подих наді мною,
Летиш в безкраю неба голубінь.

Ти — як сніжинки на долоні слід...
О радосте, тебе я не пізнаю,
Та вдячна Богу, що тебе чекаю,
Вслухаючись в далеких крил політ.

Осінній реквієм

Маестро час на скрипці сонця древній
Землі печальний реквієм заграє.
Усі колись ми будемо смиренні
На берегах осінніх переправ.

Нас Наречений на весілля кличе,
І царський стіл накритий званих жде.
А білий Ангел в Вічну книгу пише
Про всіх, хто в Отчий дім колись ввійде.

Планета стрімко плине по орбіті...
Хвороби, голод, війни косять люд.
Уже палає у вогні пів світу.
Потопи, катастрофи там і тут.

Гординя зла і ненависть в народі.
Добро і правду важко віднайти.
Ніхто, на жаль, не думає сьогодні,
Що буде далі і до чого йти...

Це осінь світу... Зріє людства нива.
Вже йдуть з серпами Ангели-женці.
Яким же буде те останнє жниво,
Побачимо усі наприкінці.

О, Господи, відкрий людині розум,
Спаси, як головешку із вогню,
Бо буде марно потім лити сльози,
Як Церкву ввись підхопиш Ти Свою.

А хтось ось тут залишиться до часу,
Де князь п'їтьми збирає свій шабаш,
Щоб випити страждань криваву чашу...
Дай людям покаяння, Отче наш!

* * *

На золотій вуздечці із проміння
Вже вечір сонечко веде до водопою,
Стара верба заснула над водою,
Вдивляючись у дзеркало осіннє.

Лелека ще об зірку дзьоба точить
В гнізді своїм під хмарами високім.
А денну втому загортає спокій
У тишу, тіні і холодні роси.

Сім'я зібралась за столом колишнім,
Вечерю мама в миску насипає...
Усе, чого давно-давно немає,
Зболіла пам'ять в серці знову пише.

О де вона, та казка, де жила я
Дитиною у хаті при садочку?
Уже роки вибілюють сорочку
Із молитов й самотнього зітхання...

Травма

Слова прекрасні, гарні почуття...
Давніші друзі, буцім християни,
А от запустить тріщину життя —
І нікому тобі омита рани.

Як важко жити в світі між людьми,
Коли навчишся бачити крізь маски,
Коли чийсь приховані думки
На відстані читаєш без підказки.

Відкрив Господь... За те Творцю хвала.
Холодним лезом правда ранить серце,
Та дякую Ісусу, що жива,
Що Бог моїм Отцем Небесним зветься.

За яблуню у ніжному цвіту.
За цей весняний за шибками подих,
За стежку, по якій до Того йду,
Хто любить і не зраджує ніколи.

Бог — не людина. Він такий, як є.
І скільки б люди не труїли душу,
Творцю подяка за життя моє.
Я до кінця його прожити мушу.

Ісус-Господь, зборовши смерть, воскрес,
Він вищим був за дух земного люду.
О Царю мій із осяйних небес,
Я за Твоїм Законом жити буду.

* * *

Сміялись з чого? Світ цей грішний.
Вже діти виучили мат.
Із слів брудних потік невітшний —
Не повернути звук назад.

Все забруднили — землю, воду,
Моря і гори, й неба вись,
І владно знищили природу —
Шедевр, що Бог створив колись.

Дивуючись на ці виродства
Еволюційної душі,

Я бачу більше благородства
В лелеки, що ширя в виші.

Хоч тонкі ноги, хиткі крила
І дзьобом тикає у грязь,
Зате він птах, а не людина —
Гоморської розпусти князь.

* * *

Моя душа нікому не болить,
І снів моїх ніхто не буде знати.
Хоч біль у серці зраненім ятрить,
Та треба жити... жити, виживати.

Страждання в руку Божу віддаю
І прошу сили гідно хрест донести,
Прощаю, розумію і люблю...
Хай плаче осінь, хай квітують весни.

Великий Боже, дякую Тобі
За Слово, що послав спасінням з неба.
Не зрадиш Ти людину у житті,
Якщо вона надіється на Тебе.

* * *

Учителів у світі так багато,
Наставників, щоб мудрості учить,
І діти йдуть до школи завжди радо,
Бо як же в світі без науки жить?

Одні навчають правильно читати,
Писати, додавати, віднімати,

А інші — нове щось моделювати,
А ті — під мікроскопом розглядать.

І пишуться книжок вагомі томи,
І рухається у надії світ...
Хтось учить, хтось навчається без втоми,
На скільки Бог йому відміряв літ.

Та є один учителів Учитель,
Мудріший з наймудріших на землі.
Він учить, як у світі з Богом жити
У вірності, любові і хвалі.

У тім краю, де золоті дороги,
Де замість сонця — Господа краса,
Нема хвороб, там, наче крила — ноги.
Там радістю осушиться сльоза.

О Господи, Ти вмієш научати,
Як вийти в світло із глухої тьми.
Навчи, як ті стежки земні обрати,
Що в Істині благословляєш Ти.

Юдина земля

Ті тридцять срібняків — ціна Христа,
Що кинув Юда на підлогу храму,
Так задзвеніли, що й тепер луна
То тут, то там гойдає чорну браму.

Впродовж усіх земних тисячоліть
Новітні юди продають Ісуса,
Тому й неправда горами стоїть,
Лукавий світ — немов змії укуси.

Закуплена земля, що для мерців,
На кожного пройдисвіта чекає.
Туди ведуть усіх доріг кінці
Тих, в кого честі й совісті немає.

Осліплі очі бачать срібла блиск,
Оглухлі вуха плачу не почують,
І кожен крок по стежці — вниз і вниз,
Де бродять тіні й марева ночують.

Ріка гріхів не знає берегів...
Переступили Божі всі Закони
Подібні до голодних хижаків
Осліплені служителі мамони.

Впадуть безсило в хвилі вогняні,
Чиї серця наповнені злобою,
Усе колись покинуть на землі,
В труну не заберуть добра з собою.

Прийде Господь Ісус в розкриллі хмар,
У величі, красі святій і славі,
Повернеться живим розп'ятий Цар —
Суддею людям бути в кожній справі.

Безбожникам не допоможе прить —
Господь відкриє небо вірним людям.
А ця земля із юдами згорить,
Очищена багатством правосуддя.

Святитель Миколай

Святитель Миколай лежить у місті Барі,
Хоч то вже і не він, а висохлі кістки.
Докликатись його всі спроби дуже марні,
Бо сплять смертельним сном усі його думки.

Як дух його забрав Господь з Своєї волі,
Спинив для нього Бог земного часу хід.
Не знає Миколай лихої тої долі,
Яку (без нього геть) йому придумав світ.

Святитель Миколай — із смертної постелі
Рука Господня ще його не підвела,
Та хто придумав ці окультні теревені?
І тінь чия до нас неждано прибрела?

Рябіє інтернет, газети і реклами,
Листівки і пісні летять із краю в край:
«Святитель Миколай приходить із дарами»...
Плати за ті дари — по пошті замовляй.

Про нього діточок обдурюють у школі,
Цукерки і книжки «від нього» роздають.
Звичайно ж, із батьків погодження та волі,
Як гроші за усе завчасно принесуть.

Святитель Миколай! А в кого Миколаєм
Був батько, а чи син, чи, може, кум, чи дід,
То винуватця з цим усі поздоровляють —
Звичайно, треба ж це «відзначити» як слід.

Святитель Миколай... Вини не відчувають
За наклеп на святий смиренний образ твій.

Людина мертвим сном невинно спочиває,
Та шарпають його ім'я, кому не лінь.

«Хай, — кажуть, — Миколай
несе вам щастя-долю,
Достаток в кожен дім і гроші про запас,
Родину береже турботою й любов'ю,
Нехай у добрий час він завіта до вас».

А нищечком в тіні лукавий аж регоче,
Що хитро запустив він вигадку оцю:
Нехай же будь-кому вклоняться люд захоче —
Миколі чи Іллі — та тільки не Творцю.

Хто ж Біблію святу читає і вивчає,
Той ходить не в п'їтмі, а в яснїм світлі дня.
Сказав колись Господь, що кожен помирає
Із власної вини — з нестачі пізнання.

* * *

Нїмий заговорить від розпачу й болю,
Побачивши людства прийдешнього долю.
Нїмий заговорить і буде кричати,
І Бога в сльозах про спасіння благати.

Щоб ріки життя на землі не міліли...
А люди мовчать, мов усі онїміли,
А люди не бачать і бачить не хочуть
У нинїшній днині ознаку пророку.

Про війни жорстокі, і голод, і мори,
Про злобу людську і непотребу гори,
Про те, що у світі звітріє любов...
Хто стежку спасіння вузеньку знайшов?

Прийде в світ Ісус, тільки не як Спаситель.
Вернеться Господь, щоб народи судити,
Добро відділивши навіки від зла,
Від правди неправду, що в гени вросла.

Любов від злоби та від вірних невірних,
Слухняних овець від козлів непокірних,
Кукіль від зерна на Господньому полі.
Готові женці і серпи вже готові.

Німий заговорить... Ті очі заплачуть,
Що людства земного кончину побачать.
А люди мовчать і немов оніміли,
Неначе ніколи молитись не вміли.

Неначе від мавпи людини дорога,
Неначе ніколи не чули про Бога.
Лиш пнеться гординя, громадиться гріх,
І журиться небо — одне на усіх.

Хапуги

Хапуги, як папуги ті
В тропічній глушині,
Ширяють, збившись зграями
Поміж ліан в тіні.

Хапуги щось вишукують,
Чого б собі вхопить,
Усіх кругом ошукують —
В хапуг велика сприть.

З трибун кричать надривисто,
Яка з них благодать,

А нишком зирять пильно так,
Чого б іще урвать.

Хапуги в друзі тиснуться
З усмішкою в очах,
А нишком долі пишуться,
Щоб розбивались в крах.

Хапуги так навчилися
Дурити простолюд,
Бо вже у пір'я вбилися
Всім непомітних юд.

Та що б там не пророчили
Папуги чи орли,
Час впише вічним почерком:
«Хапугами жили!»

* * *

Кому ти служиш у житті:
Любові чи журбі?
І почуття, скажи, які
Виношуєш в собі?

Христа-Спасителя любов
У серця таїні,
Чи «его» вперлося стовпом
В твої злиденні дні.

Скажи, прошу, та не мені —
Зізнайся сам собі,
Що заховалося в тіні
І строчить позивні.

Як Морзе-азбука, як стук,
Що знаний не всіма,
З твоїх думок, зі слів, із рук —
Й кінця йому нема.

Можливо, сам ти заблудивсь
На перехресті днів?
Прошу — подумай, зупинись.
Ти щось не зрозумів...

Усе мине: і ти, і я,
І цей життєвий гам.
Читатимеш листи життя,
Що написав ти сам.

В громаді тіней спочива
Навіки кожен з тих,
Хто у житті доріг не мав
Із Господом — прямих.

Коронавірус в «рік бика»

Політики джерела каламутні,
Негаснучі вогні телеекранів...
Хтось хоче докопатися до суті,
Та нині лиш обман у честі й шані.

Закрив нам карантин і двері, й вікна,
Вже кисень відпускається по дозі.
Людина бідна і до маски звикла,
Як до окраси нової на носі.

Цей вірус, що приплентався з Ухані,
Уже не так сумління зачіпає.

Народи, від свого дуру п'яні,
Мовчать і дишуть в маски у чеканні.

Був «рік щура», а новий рік — «биковий».
(То, може, людям бик допомагає?)
Хтось до порогу прибива підкови,
Хтось до одвірка оберіг чіпляє.

Хтось тричі сплюне й перехрестить лоба,
Бо так його навчала прабабуся.
І кожному своя упертість люба,
І «праведність» своя — як щастя кузня.

Господь з людей дивується із неба:
Куди іще карати? Душі в ранах...
А мудрість людська плоска, як амеба,
На п'єdestал підвищує барана.

Але настане Суду день і страти,
Пітьма і гріх приречені до скону.
Прийде Ісус Своїх дітей забрати,
Які покірні Божому Закону.

Роздуми на прогулянці

Карантин... Карантин... Маска аж попід очі,
Щоб зараза чиясь не труїла життя.
Моя вільна душа вільно дихати хоче,
Та чи буде минулому вже вороття?

Трошки вітру ковтну, трошки світла спіймаю,
Але з пекла якого оці позивні?
Обганяючи звук, перехожих минаю,
Як підводні корчі на плинкому човні.

Може, маску яку ще придумать на вуха,
Щоб не чути людські матюки-остюки?
Над землею святою в повітрі наруга,
Аж зажмурюють очі небесні зірки.

Так уже прижились матюки-сурогати,
Що з болота душі виливають уста,
Що інакше уже і не вміють сказати —
І розмови не ті, і людина не та.

То ж якого іще нам чекать карантину?
Морів, голоду, спеки, цунамі, війни?
І коли вже народ розігне рабську спину —
Не служити гріху, вийти в світло із тьми?

Стовпи

Як будуть падати стовпи —
Оті стовпи міцної віри,
Що завжди за взірець були,
Що, наче маяки, зорили...

Як будуть падати стовпи,
Спокійним будь і не лякайся,
В тіні печальної доби
Ісусу вірним залишайся.

Тебе стовпи не вбережуть,
І ти стовпам не допоможеш.
Ісус — то Істина і Путь,
Йому довіритися можеш.

У тебе є Святе Письмо —
Порадник твій на всяку долю.

Досліджуй і вивчай його,
Щоб Божу виконати волю.

Неси у світ спасіння вість —
Не за стовпи триматись треба.
За себе кожен відповідь
Перед Царем землі і неба.

Гріх

А що він може — людський гріх?
Хворобою скувати тіло,
Так, щоб вогнем пекло, боліло,
Щоб не знайти ні в чім утіх.

Ще може душу погубить
В розпусті дикій, наркотою,
Щоб за чарчиною хмільною
Вже навіть не хотілось жить.

Гріх може скривдити любов —
Оманливі його принади.
Не дасть собі самому ради,
Хто в цьому радощі знайшов.

Що може гріх? Війною йти,
Вбивати все живе ходою,
З несамовитою злобою
Вкривати попелом світи.

Рахунки в банках може гріх
Помножити в краях далеких.
Крок до гріха зробити легко,
Пірнувши в міражі утіх.

Життя — як гастроном стоїть:
Бери — чого душа бажає,
Та вихід каса прикриває —
І доведеться заплатити.

Убити, вкрасти, погубить
Прийшов князь тьми в лукавій злості.
Його не клич до себе в гості,
Щоб з ним в геєні не згорить.

Хто винен?

Від недостачі пізнання
Вмирають смертні у неволі,
А поруч Істина сія
Христом освяченої долі.

То винен хто, що гине брат,
Сестра в спокусах помирає?
Чому ще не звучить набат,
Зі сну людей не підіймає?

Хто стане сіллю для землі,
Що вже гние в духовній жижі?
Чому мовчать вуста німі,
Як серце крають гасла хижі?

Хто винен — місія чия
Нести Ісуса слово людям,
Якщо не ти, якщо не я
Цей грішний світ спасати будем?

Хто винен в тім, що люди злі:
Міністри, судді, президенти?

Чом покоління на землі
Обрали гріх як естафету?

В чужому оці — порохно,
В своїм — не бачимо й колоди¹.
За осуд ближнього ніхто
Не мав у Бога нагороди.

* * *

Під гаслом рівності іскристим
Співають оди доброти,
Але під одягом барвистим
Ховають рила і хвости.

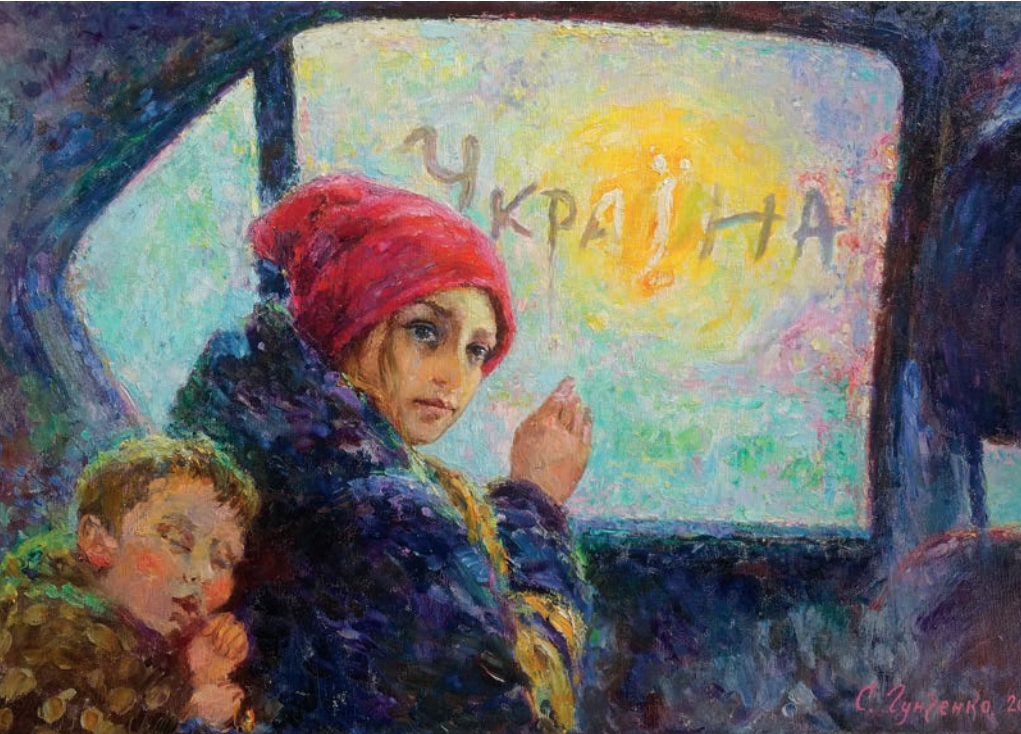
Вже землю всю занастили,
Будує вежі Вавилон.
Холодним подихом могили
Покрили Царственный Закон.

Кругом у всьому сурогати,
Реклама, сповнена брехні,
Від хати злидні йдуть до хати,
Як смерті перші позивні.

О де знайти джерела правди,
Як честь і совість впали ниць?
Вже вільно геївські паради
Шумлять на вулицях столиць.

І тихо Божий ангел плаче,
Лице сховавши в світло крил,
Бо він майбутнє людства бачить
В вогні стихій, в тіні могил.

¹ Євангеліє від Матвія, 7:5.

Духовна зброя

Нам оголошена війна.
Не та, де б'ють ракети й кулі,
А та, де ловить князь гріха
В тенета душі, що заснули.

Взяв кожне серце на приціл
У зваб і пристрастей дурмані,
Щоб всіх доріг земні кінці
Вели в безодню душі п'яні.

Війна удень і уночі
У людським розумі та серці,
Лукаві духи-палачі
Виконують смертельне скерцо.

Реве хвороб новітніх шквал,
Яких ніколи не бувало.
У смерті лев'ячий оскал:
Їй жертв все мало, мало, мало...

Розкрию Біблію — а там
Знайду шолом, що допоможе,
Щит віри Бог дарує нам
І меч духовний — Слово Боже.

Ще пояс істини візьму,
Опережусь для охорони,
І в правди зодягнусь броню,
Щоб скласти брехням перепони.

На ноги взую те взуття,
Що до людей рушає зрання
Сказати, що спасе життя
Молитва щира покаяння.

Як топка стежка в болотах,
Як путь сліпого і глухого —
В житті дорога без Христа,
Без Слова Божого святого.

Тут прокурор ти сам собі —
Бо вирок кожен сам складає:
Померти в соромі, в ганьбі,
Де слово істини не сяє.

Чи крок зробити до Христа,
В святі Господні впасти руки.
Він цілий світ любов'ю спас,
За нас Себе віддав на муки.

Нам оголошена війна.
Не та, де б'ють ракети, кулі,
А та, де ловить князь гриха
В тенета душі всі заснулі.

* * *

О не дрімай! Не спи! Вставай!
Буди дітей, спаси з неволі.
Даремно часу не втрачай,
Не погуби мовчанням долі.

Ще не кінець, іще є час —
Ппульсує серце, дишуть груди.
Іще Ісус чекає нас —
Недовго Він чекати буде.

Спасай приречених на смерть,
Духовний хліб неси голодним,
Поки мінливий часу лет
Махає крилами свободи.

Там, на невидимій межі,
Зустрівшись з Господом на хмарах,
Збагнеш: усі ми не чужі,
А діти Єви і Адама.

* * *

Свідомість обпіка вогнем,
А біль, як зашморг, тисне горло:
Куди ідем? Куди ідем
Так незалежно, сміло, гордо?

За нами — спалена земля
Волає голосом безодні.
Гріхи, як чорне вороння,
Планету скльовують сьогодні.

Хай чують ті, що мають слух,
Хай бачать ті, що мають очі, —
Вже вісь землі останній круг
Сьогодні робить неохоче.

І час зупиниться навек,
І жах уразить душі грізно.
Куди довів людину гріх...
Та буде каятися пізно.

За себе кожен відповідь —
Не за усіх, лише за себе.
Ти на землі був тільки гість,
Ти — пекла чад чи промінь неба?

* * *

Вже люди чули про святі Закони,
Про Заповіді Господа Христа,
Та на дорозі віри — тільки дзвони,
А в колосках духовних — пустота.

О де вони — прекрасні тії храми,
Де в людських душах Дух живе Святий?
Відкриті навстіж до шеолу брами,
Над сірим шляхом — кам'яні хрести.

Смаки життя — гібриди, страти варті,
Де правда і брехня переплелись.

Де совість — як смичок від Страдіварі,
А честь — печать, загублена колись.

Мілішають і ріки, і криниці,
Замало кисню подихам Землі.
І тільки екстрасенси й чарівниці
На перехрестях води ллють брудні.

Усе це бачить Довготерпеливий...
І Судний день Господь відстрочив знов.
Вже беззаконня світ увесь покрили,
Та десь стенає й молиться Любов.

* * *

Приймає світ своїх і ненавидить Божих.
Час узаконив гріх, в пошані тут ганьба.
Вже маски одягли, одні на інших схожі,
Багаті й простаки — розбещена юрба.

Якби людські слова посіяти у землю,
То джунглі будяків перейняли б шляхи,
Кропива й лопухи і зарослі із терну
Під каркання і гвалт — ворони ж теж птахи!

Пастир

Присвячено Миколі Рибаку

Війна... Війна. Шалені кулі
Десь цвяхкають так близько-близько.
Невидимо в серця заснулі
З пільми стріляє ворожисько.

Війна... Війна. Духовна битва
Не з плоттю людською, не з кров'ю...
У небо проситься молитва,
Святою скроплена любов'ю.

Ще юний, пастир на колінах
Просив у Господа спасіння.
Скувала в'язнів павутина
Наркотиків і оп'яніння.

Ходив в темниці, ніби промінь, —
Так входить місяць в темінь ночі, —
Щоб дати часточку любові
Душі, яка спасіння хоче.

«Ісусе, це Твої всі діти,
Гріхами власними обвиті.
І їм за ґратами сидіти
За злочини тяжкі у світі.

Я хочу, Господи, для Тебе
Людей від смерті боронити.
Навчи мене, о Царю неба,
Як Ти — усіх людей любити».

Молився пастир на колінах
За тих, від кого відвернулись,
Щоб їх вела Господня віра,
Щоб не упали, не спіткнулись.

Жива вода Письма Святого
Стражденні напувала душі,
І вже горнулися до нього
Всі до спасіння небайдужі.

Він хліб ділив і дах з безхатьком,
І добрий — в людях бачив добре.
О як роботи ще багато
У світі, де між білим — чорне!

Війна... Війна. Несамовитий
Антихрист затуляє обрій...
Убили пастора бандити.
«За те, — сказали, — що був добрий».

Над сном могили сонця шати,
Як світлу пам'ять, не згасити.
О як Господь жада обняти
Усіх, хто вмів Його любити.

Земне життя — то праця й битви,
І горе, й сльози, і спокуси.
В краю Небеснім вічно жити
Ти будеш, пастирю, з Ісусом.

* * *

Ті, з кого світ сміявся злий,
Чия в сльозах земна дорога,
Що тут зневажені були,
Впадуть в святі долоні Бога.

Знеціняться, як сірий глей,
І золото, і людська слава,
Між спантеличених людей
Впадуть корони величавих.

Настануть нові небеса,
І новий світ, і нові люди,
Сирітська висохне сльоза
І смутку вже повік не буде.

А нині — світу повари
Готують юшку з сочевиці.
І вічність неба віддали
За корм земний безкрилі птиці.

* * *

Не кривдять, не гонять,
Не забороняють...
Вже право і воля
У звичку врастають.

Неронів жорстоких
Всі спроби невмілі...
Пухлиною ж спокій
Розрісся у тілі.

Вже ангел Господній
Над церквою плаче:
Хотілось сьогодні
Все бачить інакше.

Де квіти любові
В вінку племенистім —
Прикраси чудові
Христовій Невісті?

І солі не стало —
Земля прокисає.
І світла замало,
Бо тьма насуває.

Як сіється Слово?
Змізерніли душі,

Під сонця покровом
Серця сплять байдужі.

Це спокій, як гуща,
Як гіркість полинна.
«Коли Я вернуся,
Чи ж віру зустріну?»

Вальденси

Мороз і сніг. Життя нужденне.
Високо в горах ночі й дні...
Відважні, брате Вальдо П'єре,
Йшли за тобою в давнині.

Так жити, як жили вальденси...
Письмом Священним дорожить,
З любов'ю Господа у серці
В ім'я Христа життя прожить.

Зректись брехні гнилого лона,
Повстати духом проти зла,
Щоб в венах, ніби кров червона,
Безсмертна Істина текла.

Писати з Біблії цитати
При свічці чи при каганці,
Щоб потім людям передати
Живі, святі слова оці.

Від переслідувань ховатись,
Життям щодень ризикувать,
Щоб християнами назватись —
Й ім'я це славне оправдать.

Ви, послідовники Христові,
Господнє слово зберегли
І світло правди і любові
З рук в руки людям роздали.

А нині — тиша, гладь і спокій,
Ніхто за Слово не жене.
Лукавий ворог і жорстокий
Тихцем Господні ниви жне.

Усе дозволено сьогодні:
Хоч проповідуй, хоч співай,
Та душі, на добро голодні,
Забули давню стежку в рай.

Сплять християни у наркозі,
Бо кажуть: нині благодать.
Та перед Богом голі й босі,
І як німі — мовчать, мовчать...

І з того я дивуюсь знову,
І гірко плачу у журбі:
Якщо спите, то колискову
Хоч не наспівуйте собі.

Кругом війна, хвороби, голод,
Стихії скаженіють злі.
Чи це ще не останній привід
Взивать до Бога день при дні?

Забули і пости, й молитви.
До смерті сон подібний цей.
А нам пророкували битви
Добра і зла в серцях людей.

Вальденси... Непокірні й світлі,
Знайшли в скорботах благодать.
Та вже, здається, в цьому світі
Останнім першими не стать...

* * *

С. А.

Я ловлю на фальшивій ноті
Тебе, законник-фарисей,
Бо дуже вірний ти суботі,
Та забуваєш про людей.

Наявність має бути любові
У послідовників Христа.
І мертва віра в мудрім слові,
Як добрих вчинків не хвата.

Бо легше славити суботу
І літери зубрити знов,
Ніж ближньому віддати на йоту
Свою турботу і любов.

* * *

А я кажу: «До Церкви не ходіть —
Біжіть до Церкви, поки ще є сила,
Поки у грудях серце стукотить
І очі не засипала могила».

Яка безпечність! Помилився той,
Хто думає, що так от вічно буде.
Сьогодні — гордий, сам собі герой,
А завтра — грішне «я» своє забуде.

Він будував маєток на піску
І не шукав підвалинам каміння.
Як час знесе будову у ріку,
Даремні будуть сльози й голосіння.

А небо тихо дивиться згори,
І знову сонця помаранч на сході...
Перед судом останній раз звучить
Господній голос в буйному народі.

Поки є час, до Церкви не ходіть —
Біжіть до Церкви, що є духу й сили,
Святе Письмо вивчайте і знайдіть
Ту Істину, що воскреша з могили.

* * *

*«І сказав Господь: “Що ти зробив?
Голос крові брата твого взиває
до мене з землі”»
Буття 4:10*

Земля до неба говорила,
Як перша зіронька зійшла:
«Я вся — суцільна вже могила
У світі грішному від зла...

Полита кров'ю і сльозами,
В ріллю засіяна кістьми.
Коли уже під небесами
Закінчиться правління тьми?

Втомилась людський плач я чути,
Болить мені народу біль.
Скажи, ще доки має бути
Дух смерті в стороні моїй?

І небо їй відповідало:
«У цьому не моя вина,
Бо людству мир заповідав Бог,
Та із гріхів росте війна.

Бо нині люди непокірні,
Жорстокі, черстві, грубі, злі,
Закону Божому не вірні,
Зганьбили всі стежки земні.

Нема добра, нема любові,
Бо кожен величає «Я».
Людська душа в гріховнім рові
Божеественне втрача ім'я.

Невдовзі вітер той повіє,
Який наготові вже.
Легку полову перевіє,
Зерно добірне збереже.

Уляжуться всі блискавиці,
І землетруси, і громи,
І небо нове проясниться
Над Богом вірними людьми.

Душа в сльозах омита кожна
Побачить Господа вгорі,
І пісня нова переможна
На новій зродиться землі.

І розцвітуть садки весною,
Розтане біль, як білий сніг...
І буде мир, і час спокою,
Бо Бог навіки знищить гріх.

Вибір

А він такий — оцей двоякий світ:
Один шукає квітку поміж віт,
А інший хоче яблуко зірвать,
Про ніжний цвіт він не бажає знать.

Один крізь віти дивиться увись:
«Я там, на небі, житиму колись».
А інший каже: «Як туди дійду?
Я з висоти такої упаду...»

Хтось розрізняє духи добрі й злі
На цій гріхом скаліченій землі,
А інший каже: «Тіло є і кров.
А дух хто бачив? Хто його знайшов?»

Один зітха: «Душа мені болить,
Як бачу, що у прірву світ летить».
А інший: «Годі, диваком не будь.
Життя таке, яким і має бути».

Хтось каже: «Плачуть ангели вгорі,
Бо люди стали на добро скупі».
А інший: «Що ти кажеш? Схаменись!
Ти ангела стрічав хоч раз колись?»

Одне нам сонце сяє на усіх,
Одна земля — а тисячі доріг.
Хоч поруч, та у різних ми світах.
Той — як гусак, а інший — лебідь-птах.

Поміж людей ніякої межі,
Але чомусь усі такі чужі.
В невидимому впевнені одні,
І інші — і на видиме сліпі.

Метелик довго б'ється в шибку з скла,
Хоч поруч від відкритого вікна,
А Вартимей, хоч був сліпим колись,
Але в юрбі Ісуса роздививсь.

Ми знаєм те, що обираєм знать,
І нині маєм право обирать.
Та вибір кожен зважить мудрий час,
Коли не стане в цьому світі нас.

Лазар

«Друг наш Лазар заснув. Я піду розбудить».
До Віфанії стадій п'ятнадцять дороги.
В горах сонце пече, спрагла пташка квилить,
І за камінь чіпляються стомлені ноги.

Та не звичним спочинком друг Лазар заснув,
Він у гробі лежить, туго в паси сповитий.
У розлуці з життям вже четвертий день був
Там, де вітер не дише і сонце не світить.

Дві сестри у жалю, біль у серці людей,
Та й Ісус у сльозах до печери підходить:
«Вірте, він оживе, відвалить камінь цей.
Лазар! Вийди сюди» —

і воскреслий виходить...

Бог — Спаситель учора, сьогодні й завжди,
Не покине в біді, попроси — і пробачить.
Хто знайде на землі Його світлі сліди,
Той великі дива і спасіння побачить.

А сьогодні весь світ в гробі темному спить,
По руках і ногах він гріхами обвитий.
Перед гробом Ісус, наш Спаситель, стоїть,
І відкинуто камінь, і вихід відкритий.

Тільки очі сліпі, тільки вуха глухі,
І не чує ніяк грішник голосу Бога.
Пролітають роки і не знають живі,
Як закінчиться сумно широка дорога.

«Друг наш Лазар заснув...»
Може, Лазар той — ти?
А Син Божий тебе викликає, чекає?
Тож прокинься хутчій і до світла іди,
Поки голос звучить, поки заклик лунає...

Шабат шалом!

Ця неймовірна тиша в день Господній,
Цей спокій, що спустився з висоти...
Удалечінь полинули турботи
І біля серця мого, Боже, — Ти.

Твою любов з земною не зрівняти,
Таку святиню в світі не знайти.
Душа моя вдягає світлі шати,
Спиваючи Письма святий мотив.

Я чую пісню Всесвіту лункого,
Звучить акорд високих нот планет.
«Шабат шалом!» — і більш нема нікого,
Лиш, Боже, Ти і часу плинний лет...

Троянди

Троянди

Присвячую художниці Світлані

Мені наснилися троянди —
Бутонів згорточки в росі,
Немов рожеві діаманти
У царській величі й красі.

Пахучі й ніжні, чарували,
Сховавши диво таїни,
Знайому пісню навівали —
Ще ту, далеку, до війни...

З'явилися тихенько в сон мій,
Такий тривожний, між сирен,
В весни завітчаному сонні —
Благословить майбутній день.

Прийшли троянди з днів колишніх,
Щоб владно нагадати знов,
Що на землі війна не знищить
Красу, надію і любов.

2022 р.

Притча про Пані

С. Г.

Жила-була собі одна прекрасна Пані.
Вона не спочивала на дивані,
А в домі в неї все було кругом
Краса і блиск — не описать пером.

Була таки та Пані трудівниця.
З світання аж до ночі, мов жар-птиця,
Вона літала в клопотах, стараннях,
Не шкодувала сил своїх останніх.

Вона і шила, й мила, й малювала,
Пекла, варила смачно, майструвала,
Напхала в скрині — ніде й пальцем ткнути —
Новеньке, свіже і давно забуте.

Між дзеркалами — дорогі парфуми.
Духи, як духи, як солодкі думи.
А стіни всі в картинах, як у храмі...
(Було над чим трудитись Пані-мамі.)

Була у пані донька-пташенятко,
Таке вродливе, радісне дитятко.
Одненька — її матінка любила
І, як могла, плекала, боронила.

На плечі їй, мов сонячні світанки, —
Найкращі сукні, дивні вишиванки.
Взуття на ніжки — золотом прошите...
Та як було дитині в Пані жити?

Старанна мама зраночку й до ночі
В комп'ютері свої стирала очі.
Бо геть усе, що Пані тая мала,
З віконця мерехкого діставала.

Німіли руки, спина часто мліла,
Як непорушно Пані та сиділа.
А так хотілось випурхнути на волю,
Пройтись неквапно стежкою по полю.

Глибоко й спрагло пахощі вдихнути
На повні груди — все, як має бути...
Знайти в траві ромашку і волошку,
Суниць у пригорщі зібрати трошки.

Та де там! Був у Пані бог жорстокий,
Що силу забирав, здоров'я, спокій,
За ґрати посадив її сумління —
В красу і блискіт втілювати вміння.

Від того Пані плакала і злилась,
Та врешті-решт таки вона змирилась.
Той бог був брехуном і вмів дурити,
Мовляв, по-іншому не можна жити.

Та якось добра Пані так стомилась,
Що крізь вікно у небо задивилась
І зрозуміла, що не тому богу
Вона свою довірила дорогу.

Салат зелений — та любов при ньому
І спокій краще за багатство дому,
Де тяжко — праця, втома до нестями
Рабині тої, тої Пані-мами.

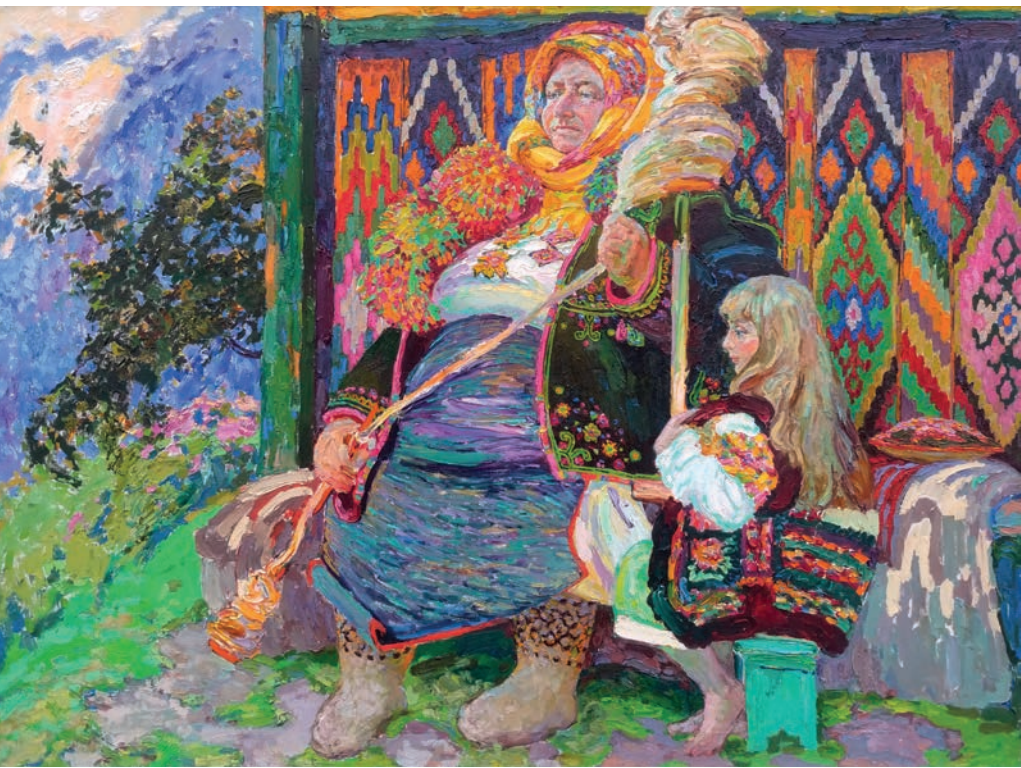
Звичайні ж можна взути черевички
Своїй красуні-доні невеличкій,
Поцілувати ніжно, пригорнути
І разом з нею в парк мерщій гайнути.

Там світить сонце, сяє неба просинь,
І білочка із рук горішки просить.
Там легко дихати поміж ялин у хвої,
Забути блиск лихої долі злої.

І замість павутиння інтернету
Мембраною душі відчуть планету,
Де істини життя старі та нові —
У милості Творця, в Його любові.

І нащо їй томитись день при дніні?
І нащо гордий статус господині?
Отець Небесний всього дасть у міру,
Якщо Йому своє життя довіриш.

Якщо шукати в Господа пораду,
То часу вистачить, щоб всьому дати раду.
А в сьомий день з Ісусом говорити
Про те, як з Богом добре в світі жити.

* * *

Веснонька бідна, але весела,
Осінь багата, але сумна.
Квітом весняним залиті села,
Поля осінні — сива стерня.

Весна дорогу стелить піснями,
Весна квітчає пишну косу,
А осінь кличе за журавлями,
В трави холодну сипле росу.

Не замовкають арфи пташині,
Коли до весни я в гості їду.
Як білий ангел у храму святині,
Яблуня крила зводить в цвіту.

Я б залишилась, весно, з тобою,
Ніжна красуне в пишнім вінку,
Та владно осінь кличе з собою
У швидкоплинну жовту ріку.

* * *

Ще тихо-тихо... Тільки жайвір десь
До сходу сонця світ благословляє.
Розхлюпав дрібно пісню з-під небес
На поле це, задумане й безкрає.

Цвіт черемшини — снігом під вікном,
Гуде бджола у жовтому тюльпані,
І там так пахне теплим молоком,
Де череда корів бреде в тумані.

Кричать спросоння півні у селі,
Змахнув крильми над хатою лелека.

Явись мені, земна красо, у сні,
Як молодість забута і далека.

Не зможу я без пісні і краси
У цьому світі, як без хліба, жити.
Подай мені, мій Боже, літ і сил
До ніг Твоїх всі донести молитви.

За землю в сонці, грозах і громах,
За весну, літо, за осінню днину,
За зиму в білих снігу килимах
І за найбільше з Божих див — людину.

Мама

З її долонь — пахкі букети квітів,
Де в кожній квітці — іскорка краси.
Із-під її грудей — у світі діти,
Із вуст — молитва: «Господи, спаси».

Матуся, мама — щире серце роду...
Її присутність — затишне житло.
І в сніг, і в дощ, і в хмуру непогоду
Від неї, як від сонечка, — тепло.

Впаде дитина, розб'є колінце,
Заплаче — й до матусі: «Пожалій...»
І вже у мами прошиває серце,
Немов стала голка, гострий біль.

Для мами діти — ті, що у колисці,
І ті, що в школу йдуть у перший клас,
І ті, що десь у світі розбрелися, —
Далеких, близьких згадує щораз.

Вона для них живе, і їхня доля
Їй зморшки смутку гравіює на чолі.
Як квіт за сонцем повертає сонях,
Так мама дітям дивиться услід.

Матуся, мама в кожного єдина,
Бо дане нам лише одне життя.
Всіх годувала, вірно всім служила
І охороною для всіх була.

Ідем в життя. А вслід летять за нами
Всі мамині казки, усі пісні.
І тихими осінніми ночами
Молитви мами оживають в сні.

Вона уся із променів, здається.
Від неї радість — ніби від весни.
Про неї спогад в дітях застається,
Як казка, у якій колись жили.

Хто б показав Тебе собою, Боже,
Хто б ніжно так ростив, навчав, беріг?
Любити так лиш тільки мама може
На цій гріхом пораненій землі.

Неначе ангел крильми обіймає,
Немов фортеця — щоб не вразив гріх.
Лише одного матінка бажає:
Спасіння в Бозі для дітей своїх.

Почуй же, Боже, мамині молитви,
Проказані ночами в самоті.
Навчи дітей з Тобою, Отче, жити,
Коли не стане мами у житті.

Внучці Лізі

Тебе навчала, ніби рідну доню,
Тебе любила більше за усіх.
Найперші роки я була з тобою,
В тобі мій успіх, смуток мій і сміх.

Колись тебе учила я читати.
(Ти ж плакала: «Наука — не мені!»)
І як дельфін, між хвилями пірнати,
І в «класики» стрибати навесні.

Маленьке карооке миле диво.
Спокійний водоспад русявих кіс...
Мені було з тобою так щасливо,
Та час в минуле наші дні відніс.

І що мені для тебе дарувати,
Який тобі лишити заповіт?
Мина життя, летять роки і дати.
І все ж такий тривожний нині світ...

Але куди б тебе не несла доля,
В які світи, в які краї земні,
Ти пам'ятай: Ісус з тобою поряд
І всі молитви мовлені мої.

Якщо захочеш мудру чути раду,
То сміло розгортай Святе Письмо.
І відповідь Отець Небесний радо —
Ти тільки пам'ятай завжди Його.

Хай Дух Святий тебе веде до неба,
Оберігає всі твої стежки.
І сумніватись, Радосте, не треба
В благословеннях Господа руки.

З молитви починай свій ранок тихий,
Молитвою закінчуй кожен день.
З тобою я бажаю вічно жити
В Краю Небеснім радості й пісень.

25.01.2024

Мама

Для внучки Лізи

Я візьму в коробці олівці барвисті,
Намалюю сонце і калину в листі.
А біля калини — в вишиванці неньку...
Пригорта до себе ще мене маленьку.

В мами чорні брови на чолі привітнім,
Добрі карі очі у задумі світлій.
Посмішка ласкава — як промінчик сяє.
Кращої матері в світі не буває.

* * *

Знову снився вокзал
і валіз непосильная ноша,
Ми удвох біжимо — хоч би встигнуть
в останній вагон.
Ти маленька така, дорога мені, люба, хороша.
А одвічне скитання й життя —
наче людний перон.

Я за ручку тримаю тебе,
щоб в юрбі не згубити.
«Швидше! Швидше! — кричу. — Залишилося
десять хвилин...
А якщо ми не встигнем, то як і за що
нам тут жити?
У кишені моїй п'ятачок лиш zostався один».

Вибиваюсь із сил. І повітря у грудях замало.
І чомусь загубили пальтечко новеньке твоє...

Нам додому б мерщій, з чужини
— до перону вокзалу.
Я б на руки взяла, але сили уже не стає.

Прокидаюся...
Ніч чорним поглядом дивиться в шибку.
Навіть зірка ніде тьмяним вогником
не спалахне.
І нікуди уже поспішати не треба із криком.
Ну а ти, внучення, і не згадуєш, мабуть, мене?

Я тихенько зітхну, помолюся Спасителю-Богу,
Я добралась до Дому Господнього —
ти ж у путі...
Хай же Божа любов проводить тебе у дорогу,
Хай Христа благодать буде завжди
в твоєму житті.

Мир і спокій дає Дух Святий
у стривожене серце.
Охорона з небес — найнадійніша із охорон.
Час так швидко минає...
Іде до завершення все це.
Поспішай до Ісуса
в останній спасенних вагон.

Мода

В сукні жінка — завжди пава,
Жінка — пісня, жінка — мама.
В модних джинсах (часу плата)
Жінка схожа на солдата.

У хустині жінка — квітка,
Їй сестрицею — лебідка
І троянда нерозкрита,
Таємницями сповита.

А у моді жінка — хлопчик.
Над бровами — куций чубчик,
Не розсипле теплий вечір
Ніжні трави кіс на плечі.

Ой жінки — наземні зорі,
Будьте модою не хворі,
Бо нема ясніше вроди,
Що із рук Творця й природи.

Фото

Ти лишився на фото у старому альбомі:
Усміхаються очі, такі добрі й знайомі,
Відчуває долоня дотик пишного чуба.
Кожна зморщечка мила,
кожна рисочка люба.

Трошки випуклі ніздрі, носа лінія рівна.
Таке гарне обличчя полюбила б й царівна.
Брови — крила орлиці, лоб —
як купол високий,
Де роїлися мислі — віковичний неспокій.

Щоки колючь приємно, на вустах твоя мова —
Ніби в полудень літній тепла злива шовкова.
Я слова твої щирі пригадаю в мовчанні,
І цілунок найперший, і прощальний останній.

Розмовляти з тобою тільки поглядом змога
Та просити про зустріч у Всевишнього Бога.
Подивлюся, поплачу, загорну і сховаю
Рідне фото — як пам'ять
днів колишнього раю.

Володимир

Що в імені мені твоїм?
Відразу так не відповім...
У світі цім твоє ім'я
Одне — як ти, одне — як я.

Як в Паганіні нота «соль»,
Як пензля слід для Пікассо,
Кровинка Єви у мені —
Ім'я твогого позивні.

Печаль могильної плити,
І крик чайний з висоти,
І Ярославни зойкіт-плач,
Твоє ім'я — то мій палач.

Твоє ім'я — як заповіт
Мені на путь останніх літ,
Як фрески свіжість на стіні,
Воно світліє на мені.

На незабудках, на воді
Імення написи бліді.
Й щоразу на світанні дня
В сльозах роси — твоє ім'я.

Не питай мене...

В. П.

Не питай мене, не питай,
Чом сумні такі мої очі,
Краще казку розповідай
Тихо-тихо мені до ночі.

Як ми будемо гарно жить
І любити одне одного,
Не печалитись, не тужить
Аж до заходу золотого.

Не питай мене, я прошу,
Про турботи мої буденні,
Краще я тобі розкажу
Про ялини гілки зелені.

Про червоні разки калин,
Про кленові пір'їни жовті,
Журавлиний печальний клин,
Хризантеми, як сніг у жовтні.

Не розпитуй все до пуття,
Не питай мене, бо заплачу:
Учениця я, а життя
Загадало складну задачу.

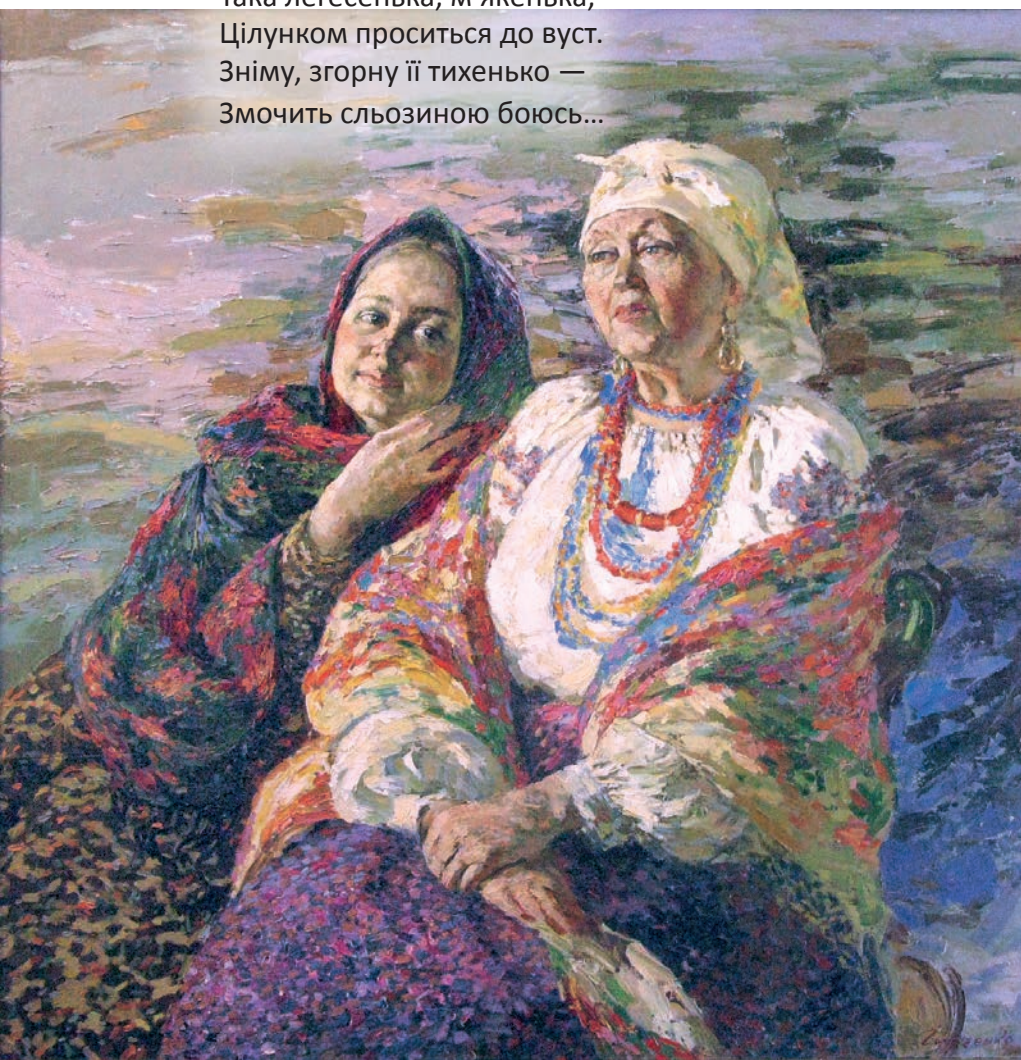
Хустка

В душі зима — холодна пуста,
Від сліз моїх посивів світ.
А на плечах — хмаринка-хустка,
Щасливих днів безцінний слід.

Я пам'ятаю, як це диво
З хусток найкращих ти обрав,
І дарував мені щасливо,
І пригортав, і жартував...

Твоє тепло, любов, турботи
У плетиві тонкім ниток.
Так пух кульбаб і сонця дотик
Весняний гріють бережок.

Така легесенька, м'якенька,
Цілунком проситься до вуст.
Зніму, згорну її тихенько —
Змочить сльозиною боюсь...

* * *

В. П.

Є мова без слів, є мова душі,
Є мова очей в мовчання тиші.
Без звуків пустих є мова добра:
Говорить любов — безсмертя сестра.

Висока вона, як птаха крило,
І світла така, як сонця тепло.
Розкаже усе, умій лиш почуть.
Жаринки жалю у грудях печуть...

Як дотик руки, що ніжить уста,
Є мова душі, одвічна й свята.
Приходить тоді, як слів забрака,
Глибока, як вись, як відчай — гірка.

«Прощай», — ув очах згорає свіча.
«Прощай», — вже надій промінчик зачах.
«Прощай», — в вишині холодні зірки.
«Прощай», — шлях чека печальний такий...

Червень 1994 р.

Спогад

Володимиру Павловичу

Далекий, неповторний, дорогий...
Пішов, махнув рукою на прощання,
І силует розтанув рідний твій
За сивими туманами мовчання.

Забрав з собою весни у цвіту,
Сніги конвалій, тихий шелест Пущі,
І стежку вечорову золоту
Від сонця на води глибокій гущі.

Там сосни думу думали свою,
Гойдаючи вгорі зелені крони.
Так тихо й гарно, наче у раю,
В твоєму царстві фауни і флори.

За нами доня тупцяла услід —
То бедрика знайде, то жабенятко.
І від усіх страшних на світі бід
Нас захищав любий добрий татко.

А як Чорнобиль гримнув на весь світ
Бідою несподівано страшною,
Щоб захистить земного людства рід,
Від смерті затулив усіх собою...

Мій лицарю минулої доби,
В човні років пливеш в туманні далі...
Гриби збираєм в лісі вже не ми,
І не для мене ніжний цвіт конвалій.

І, як на вістрі у трави роса,
Тремтить-зоріє у душі бажання:
Зустріть тебе колись на небесах
У Царстві незгасимого світання.

Дідуньо Мусій

У час, коли сліпі кричали
Вождям-безбожникам: «Ура»,
Дідуньо Біблію читали —
Письмо Небесного Царя.

Маленьку внучку научали:
«Про Бога думай і молись,
Як нам святі заповідали,
Що йшли за Господом колись.

Ціну знай хлібу і здоров'ю,
Учися праці у бджоли,
Бо в небі сонечко з любов'ю
Нам світить-гріє до пори.

Закрити очі, скласти руки —
Це ще не все. Це ще не все...
Кому блаженство, кому — муки
Із того світу смерть несе».

Прожив, як зміг, помер у вірі —
Безгрішний, Боже, тільки Ти.
Мусій мої дороги сірі
Ім'ям Ісуса освітив.

Дідуньова казка

Я пам'ятаю, жив колись Мусій,
Дідуньо дорогий мій і шановний.
Він казку розказав мені, малій,
Дитячу душу вірою наповнив.

Погладив вуса, мудро посміхнувся,
Щось згадував, складав до слова слово.
А я, бувало, ближче пригорнусь
І слухати в захопленні готова.

«Колись давно ішов Бог по землі
І на плечах мішок ніс (це ж бо казка).
Зустрів Івана на своїй путі
І попросив: «Візьми ось це, будь ласка,

І занеси аж ген за виднокрай,
Укинь у прірву, де життя немає.
Але дивись — мішок не відкривай —
За те біда тебе тоді спіткає».

Іван згодивсь узяти той мішок.
Іде собі, несе таємну ношу,
А в голові Івана — рій думок,
Та не були вони чомусь хороші.

«Не бачить Бог. Покину, мабуть, тут.
Та ні, у землю краще закопаю...
А, може, я скарби які несу.
Та що тут є, про те і сам не знаю?»

Бог повелів — не смію розв'язать,
Бо без біди тоді не обійдеться.
А якщо Він про те не буде знать —
Можливо, добре щось в мішку знайдеться?»

Іван із пліч таємний зняв мішок,
Поставив на стежину у долині:
Побачив, що уже далеко Бог,
Та й розв'язав, щоб знать, що всередині.

А там... Ой-ой! Як вибух вусебіч
Посипалось, полізло, покотилось
І поповзло, неначе чорна ніч,
Неначе видиво страшне наснилось.

Жаби, гадюки, різні черв'яки,
Вужі усякі — довгі і куценькі,
І миші, і кроти, і слимаки,
Шипіли й цокотіли, як обценьки.

Іван стояв розгублений в страху,
Як це усе впихнуть до мішковини?
Як нечистоту виловить таку?
Не справитись йому й до домовини...

А тут і Бог з'явився перед ним:
«Навіщо ти, Іване, це накоїв?
Чом не послухав, землю не звільнив
Навік від тої напасті гидкої?

Отож, даю Я довгий дзьоб тобі,
Широкі крила і тоненькі ноги.
Ходити будеш по усій землі,
Вилловлювати це — ось присуд строгий.

За те, що ти не слухався Мене,
Ганебно так порушив волю Божу,
Тебе віднині кара не мине —
Ловити дзьобом будеш мишу кожну».

З тих пір Іван став буслом на землі,
Лелекою він ходить болотами,
Гніздо з гілок вимощує сім'ї,
Дітей годує різними жабами.

Таку ось казку розказав Мусій
Колись давно мені — цікавій внучці.
Я згадую казки його усі
І дякую дідівській цій науці:

Побійся Бога, слухайся Творця,
Щоб і тобі не стати Іваниськом.
І не гріши, тяжка бо доля ця.
Господь все чує й бачить — Він же близько!

Лелеки

I

Птахи з дитинства... О лелеки,
Такі прості, такі чудні,
Ви прилітаєте здалека
До нас щороку по весні.

Тепло приносите на крилах...
Хоча холодна глиб води,
Ви на озерах неквапливо
Все ходите туди й сюди.

І тикаєте дзьобом довгим
В болото сонне наугад,
Худенькі, втомлені з дороги,
Щоб там хоч жабку упіймать.

Ви мостите по селах гнізда
Чи на хатах, чи на стовпах.
Про вас в народі кажуть різне —
Дітей несете в сповитках.

Українські дорогі лелеки —
Дива, і загадки, й казки...
В полях за оранкою йдете,
Як в вишиванках козаки.

Без вас не бачу України,
Як без калини у цвіту,
Як без хрещатого барвінку
Чи соловейка у саду.

Дивлюсь на вас я у блакиті,
Немов на ангелів святих.
О як багато див у світі,
А ми не знаємо про них.

II

О як краси багато в Бога,
Що Він дарує людям ще.
Чого ж душа людська убога
Творцю не дякує за все?

Чому ж не вмієм шанувати
Моря, і гори, і поля,
Лісів зелених пишні шати,
Весняну пісню солов'я?

Чи це повік так гарно буде
На подарованій землі,
А чи уб'ють, спаплюжать люди
Земну планету у вогні?

Як жаль... Все дишуче творіння
З очима, де зоріє вись,
У попелища сіре тління
За гріх людський піде колись.

Спаси планету, Боже, нашу,
Дай людям покаяння час,
І праведного гніву чашу
Не злий на землю й грішних нас.

Дай людям мудрості й прозоріння,
Хай Дух Святий торкнеться душ.
Шедеври мудрого творіння
Навіки в гніві не розруш.

За кожную квітку і пташину,
За землю цю, яку люблю,
І за сліпу в гріхах людину,
За всіх і все Творця молю.

Притча

Там, де небо хилиться до краю,
Там, де сонце спатоньки лягає,
Кажуть, що живе десь Лікар з раю,
Той, що добре душу мою знає.

Я піду до Нього пішки зранку
По траві, посрібленій росою.
Може, Він мою загоїть ранку,
Що промита щирою сльозою.

Полетять мені услід роки ті,
Як пташки, сполохані війною,
Що були за довгий вік прожиті —
І полинуть спогади луною.

Буду йти дорогами далеко,
По лісах шукатиму стежину,

Поміж гір, хоч буде це нелегко,
Через терни й сивий дим полинний.

Хай мені покажуть чисті зорі
Стежку ту, що заведе в країну,
Де ніхто в біді не плаче й горі.
Може, там у затишку спочину.

Ясні зорі — то слова біблійні,
Мудрий Лікар — то Господь мій добрий.
Я впаду навіки у обійми
Спокою, коли зайду за обрій.

Доброта

А я в житті зустріла Доброту....
Таку колишню, в вицвілій фуфайці.
Таку звичайну, щиру і просту,
Вона не ждала від людей овацій.

Вона була для всіх, немов чужа,
Хоча усіх прощала і любила.
Не мала у кишені ні гроша,
Але в житті стількох благословила!

З дитинно добрим поглядом очей,
З усмішкою, розгублено-сумною,
Та просвітлів раптово хмурий день,
Як привіталась Доброта зі мною.

В міській маршрутці сіла край вікна,
За нею зачинились двері білі.
Так дивно... Аж непрохана сльоза
Неждано накопилася на вії.

Ось так сьогодні стріти Доброту...
То ще не все пропало в світі цьому,
Ще зерня є, що стрілку золоту
Зростить колись у полі весняному.

Хоча тріщить морозів синя лють —
Розтане сніг духовної розпусти,
Гординя, зло в минуле відійдуть,
І, де брехня жила, там стане пусто.

О як же добре! Все, як кажеш Ти,
Мій Господи, в Священному Писанні.
Прийди, Ісусе... Вірю, жду — прийди,
Збери в полях плоди добра жадані.

Спогад про тата

Про тата в квітці щось бджола гуде —
Така ж, як він, проста й трудолюбива.
Нема садка, калина не цвіте,
Лиш часом сойка зойкне сиротливо.

А над селом в небесній вишині
Огінського печальним полонезом
Пливуть хмарин предивні ручаї —
Летять услід за вітром неба плесом.

Так холодно душі у тиші цій,
Обдуреній, покинутій, забутій,
Де всі такі знайомі і чужі,
Де доброму нічому вже не бути.

Хіба що там, де обрію межа,
Де променів золочені покоси,
Чекає Той, Кому я не чужа,
«Прийдіть до Мене, струджені всі», — просить.

Сосна

У високих горах над проваллям мертвим,
Де дрімають тіні в глибині,
На вітрах холодних під небес наметом
Довелося вирости сосні.

Кучеряву крону полоскали зливи,
Блискавки пророчили біду,
А сосна зелена з усієї сили
Коренем вросла у скалу.

І не раз їй снились тихими ночами,
Коли в небі зорі, наче ртуть,
Ті ліси зелені, що десь за горами,
Де сестриці-сосонки ростуть.

Не ламає буря, не лякає прірва
І пекуче сонце не спіка.
Звідки в тебе сила, де береться віра,
Одинока сосно молода?

Не в високих горах над проваллям мертвим,
Де дрімають тіні в глибині,
А в печальнім світі, де гріхів замети,
Народитись суджено мені.

Не сосною в скелі бути — моя доля
Поміж хмар високих і землі.

Рвусь душею в небо, де Господній погляд
Захищає всі стежки мої.

Дай Тебе триматись, Боже, що є сили,
Твій Закон у серці зберегти,
Щоб вітри ворожі душу не скосили,
Своїм Словом стежку освіти.

Кропива

Яка гаряча і яка примхлива
Біля дороги у кущах кропива:
Лиш доторкнешся — руку обпече
І кип'ятком в долоню потече.

Хто ж цінністю поміряється з нею?
Коріння дике зв'язане з землею.
Як з мами немовля вбирає вдачу,
З землі кропива п'є снагу гарячу.

Вона людину від цинги лікує,
Життєву силу крові подарує,
Недужого кропива уздоровить,
Салат доповнить, чай цілющим зробить.

Їй в подруги хіба іще годиться
Золотокоса панночка пшениця,
З якої на полицях паляниці —
Життя й окраса кожної світлиці.

Яку премудрість вклав Творець в рослину,
Щоб напувала силою людину
І зцілювала рани їй криваві
Та, що росте не в полі, а в канаві.

Ми часто так цураємось дороги,
Яка веде крізь труднощі й тривоги,
Та стежка тільки та з Творцем єднає,
Яка нам стопи болем обпікає.

* * *

Маленьке «я» велику мірку має —
Себе занадто любить власне «я».
Неначе жаба, лапку підставляє,
Коли коваль підковує коня.

Маленьке «я» таке завжди крикливе,
Воно стрибає вище голови,
І буде дуже тим воно щасливе,
Якщо його похвалите і ви.

А світ стояв і ще стояти буде,
На «я» мале уваги не зверта.
Народжуються й помирають люди,
Про себе кожен спогади лиша.

Чиїсь сліди барвінком розцвітають,
Чиїсь доріжки чорні, як смола.
Одні в душі своїй любов плекають,
Чванливість інших доведе до зла.

Навчився хитрий завжди лицемірить,
Свого обличчя він не видає.
Простий же всьому, як дитина, вірить,
Хоч ворог пастку вже йому снує.

І тільки час не каже «я» нікому,
Його і так цінують над усе.

Так незалежно стрілка йде по колу,
І кожна мить щось нове нам несе.

Весні на зміну — літо волошкове,
На зміну літу — осінь золота.
Минає осінь... І порожнє поле
Снігами тихо вітер заміта.

І не загляне «я» на дно могили,
Бо вже очиці сплющить назавжди.
Кричати: «Я!» — уже не буде сили,
Замовкне голос, звіряться сліди.

Зречися «я», бо щастя не приносить
Твоє маленьке его-генерал.
Геть прожени, нехай воно не просить
В твоїй душі найвищий п'єдестал.

Зростатиме — хто сам себе не хвалить,
Той матиме — хто щедро роздає,
А соромом покриється зухвалий.
Багатий той — у кого мудрість є.

Ісус Собі не йшов шукати слави,
Він людям, ніби вірний раб, служив,
Та до висот Небесної держави
Спасенним вічні двері відчинив.

Шукай Христа, шукай Ісуса кожен,
Прийми дари Його благословінь.
Зречися «я», вклади у серце Боже,
Щоб із Христом воскреснути. Амінь.

Чому це знов

Чому це знов наснилось мені — льон цвіте,
Мов розхлюпалась на землю неба просинь?
Дощ іде, то просто знову дощ іде,
За вікном бредє похмура осінь.

Що це раптом так під серцем зойкає,
Затуляє світ сльозина сива?
Прилетів до мене спогад сойкою,
На плече усівся полохливо.

Ти побудь зі мною, милий спогаде,
Я сама — до ранку ще далеко.
Дай не чути, що осінній дощ іде,
Дай забути, що мені нелегко.

Помолюся тихо із надією,
Хай скінчиться швидко ніч осіння.
Хай душа моя займеться вірою,
Як світанок — сонячним промінням.

Ти поклич

Ти поклич мене, прошу, Ісусе, поклич.
Дай мені у житті чути голос лиш Твій.
На хрещатій дорозі мене не залиш
В круговерті земній і у вирі подій.

Ти скажи мені тихо, Ісусе, скажи,
Так, як Левія стрівши, йому повелів:
«Йди за Мною», — і стежку мені покажи.
За Тобою піду, ніби тінь по землі.

Ти поклич мене, Господи мій, Ти поклич.
О Спасителю, мимо, прошу, не пройди,
Бо без Тебе мій день — наче темная ніч,
Бо без Тебе душа — як ріка без води.

Якщо море штормить — не злякаюсь води.
Тільки слово скажи — стане тиша і штиль.
Якщо хочеш, мене, Боже мій, проведи
По стежині проміння за тисячу миль...

Я без Тебе сліпа, я без Тебе німа,
В добродієстві пташиного легша пера.
Подих в ніздрях моїх: ось він є, ось — нема...
Тільки ще не настала остання пора.

А з Тобою, о диво, я — Боже дитя,
У душі моїй пісня, що лине увись.
Ти поклич мене, Господи, дай те життя,
Де дороги мої із Твоїми сплелись.

Зима

Я люблю мороз за те,
Що віконне скло цвіте
Пальми білої листками,
І фіалок пелюстками,
Сяє перлами жар-птиць,
Там намистові разки
І зірки, зірки, зірки...

Я люблю за те скрипінь,
Що в небесну голубінь
Плине мій садок з гілками,
І цвітуть поміж снігами

Чорнобривчики синиць,
Ніби маки — снігурі
Червоніють угорі.

Пара лиж — не санки й кінь,
Але манить лісу тінь.
За високими дубами
Ваш слуга покірний з вами:
Пальці лічить на руці,
Ніс щипає жартома,
Бо мороз! Зима... Зима...

Коли вдома у теплі
При засніженім вікні
Запарує завитками
Терпкуватий запах кави,
Милі нам хвилини ці.
Але краще, як між віт —
Бджоли, сонечко і цвіт!

Перлинка

Де чайки, мов безтілі душі,
Під небом жалібно квілять,
Де хвилі-спогади минувшин
Тривожать моря тиху гладь,

Неволить темінь сонця зблиски
В воді холодній глибині,
Дрібненьких рибок срібні низки
В танку виблискують на дні.

Зелених водоростей коси,
Мозаїка підводних скель,

Куди і вітер не доносить
Ніколи гомону людей.

В холодній мушлі, як в темниці,
Лежить перлинки ніжний жар,
І бачить сни про сонце й птиці
І білий плин небесних хмар...

Місяць

Твого лиця холодна блідість
Між тіней хмар пливе вгорі.
Ти — сторож ночі, неба світлість,
Тону, тобі підвладна, в сні.

Я не відчую хід твій вільний,
Твоїх сумних мелодій звук.
У забутті подушці білій
Несу обійми теплих рук.

Пізнають в сні зімкнуті очі
Такі солодкі міражі,
Що повертатись не захоче
Душа з-за світлої межі.

Я чую плач тоненький скрипки
І, ледь торкаючись землі,
Пливуть фігур знайомих злитки
По східцях пам'яті вгорі.

В минуле прочинивши двері,
Ведуть мене в світи бліді:
То радість зграйкою форелі
Зблисне у спогадів воді...

То знову смуток снігом біло
Заснуле серце покрива.
Все, що давно вже відболіло
В уяві раптом ожива.

Димок розмов, очей світіння
Кладуть на душу тонкий слід,
І меркнуть фосфорні видіння,
Повідавши про дивний світ.

Я чую за плечима крила
І світлу легкість у душі.
І вже сама усе лишила б,
Щоб зникнуть в дивнім міражі...

Та що це? Знову ти, холодний,
Стоїш у небі за вікном.
І світлом, ніби дух безплотний,
Мене ти розлучаєш з сном.

Щоб я, бува, в садах мелодій
Не заблудилася сама...
Вже жовту свічечку на сході
Між хмар засвічує зима.

Мене розбудять ранку звуки,
Здмухнувши снів сріблястий пил,
І я здійму тоненькі руки
Замість ваги широких крил.

А ти підеш собі за обрій,
Тобі повільно гляну вслід.
Подяка Богові за спокій,
За місяць — неба білий цвіт.

Перший сніг

Лелеки білих хмар пливли над світом,
Ховалось сонце за землі поріг.
Замріяно і трохи сумовито
Спускався на землю білий-білий сніг.

Найперший сніг в осіннє надвечір'я.
Він повисав на золота гілках,
Витав, кружляв над садом і подвір'ям,
Немов холодну схованку шукав.

«Я сніг... Я сніг... Я вам стелю під ноги
Небесних хмар полотнища ясні.
Я білим пухом вистелю дороги
І заспокою все в зимовім сні.

Несу полям перини для спочину,
Дам ноженятам коренів тепло.
Холодний я лише наполовину,
Світліє світ від сходження мого».

Подивував пейзажем тим казковим
Й зник на хисткому вітровім крилі...
Чи був то сніг, чи, може, тільки спомин
Про світлі, неповторні давні дні?

Провінціалка

Що зробиш — я провінціалка,
Народжена в краю древлян,
Де понад снами лісу зранку
Хмаринні гнізда в'є туман.

Мої стежки — в росі і сонці,
Де в хащах звір колись ходив.
Моє дитинство в колисонці
З верби, пісень, казок і див.

Мені знайома й мила мова
Малих пташин, плинких вітрів,
Де сива гілка полинова
Гойда думки сумних віків.

Мені в метро бракує неба,
В трамваї — дотику землі.
Я у потоці вулиць мертва
Без вітру свіжого полів.

Комфорт — не розкіш, а розплата,
Одвічна суєти спіраль.
І тягне тонкі рученята
Сестра-травиця крізь асфальт.

Птиці

Найпершими вітають сонце птиці,
Йому махають радісно крильми.
Під куполом небесної дзвіниці,
Над сходу золотими ворітьми.

Їх силуети чорними здаються
На фоні неба тим, хто на землі,
Та часто так сердечка в грудях б'ються,
І вітер грає в кожному пері.

Вони радіють немовляті світла
У пелюшках хмаринок золотих,

Вітають сонце у колиці літа
І над снігами білої зими.

Вони як добрі слуги в древнім храмі,
Маленькі свідки давнього буття.
Бо змахом крил пташина, що над нами,
Благословляє землю на життя.

* * *

Зима кусає за дірки в кишені,
Ніде від неї схованки нема.
З морозом битись — вигадки даремні,
Якщо взялася правити зима.

Короткі дні і довгі темні ночі —
Зима на сонця золото скупа.
Вона, лиха, подарувать не хоче
І горобцю у жменечку тепла.

Зима, зима... Гасає сива відьма
У ступі вітру, сніг услід — як дим.
Шепочуться у мене під ворітьми
Берізонька із кленом молодим.

Берізку клен бере за тонкі руки:
«Замерзла, любя? Прошу — потерпи.
Ось відлетять за обрій білі круки —
Голодні слуги лютої зими.

Прийде весна, зламає льоду греблі,
Загомонять веселі ручаї,
І прилетить метелик жовтий, теплий
До тебе відпочити на корі».

Поки сонечко спить й заметілі гуляють вгорі,
Поки вітер косою сріблястою скошує сніг,
Б'ються теплі сердечка пшеничних зернят
у ріллі,
Щоб навік не спинився зелений
життя кругобіг.

Що є вічним у світі? Чи вічна ця біла зима,
Що нам сипле в обличчя безжалісно іскри
снігів?
О не зна господиня, безмовної смерті сестра,
Що не вічний морозу січневого тріскіт і гнів.

Поки ніч надворі, світять зорі — небес вартові
І, напоєне снами, росте у колисці дитя...
І розсипала дівчина кіс золоті ручаї,
Сняться карі їй очі і ніжні жадані уста.

Що є справжнім у світі? Хіба, може,
справжня є смерть?
Але душі злітають увись із покинутих тіл.
І як лебеді, линуть у вічну життя круговерть
До прекрасного краю,
що в небі Господь освітив.

Справжнє добре ім'я,
що веде під громи і зірки,
Справжня мрія — коли
вона серцю дарує політ.
Вічна мудрість життя, що струмочком
тече крізь віки,
Вічна Божа любов, що із неї народжено світ.

* * *

Не журися, що ніг немає.
Знай: душа у тобі — крилата...
І жагою життя палає
Серце зраненого солдата.

Був підкошений смерчем смерті,
Рідну землю прикрив собою
У задимленій круговерті,
На пекельному полі бою...

Там, у небі, з Ісусом будем
Ідеально усі здорові,
Про печалі земні забудем
У священній Його обнові.

Тільки б чесно життя прожити,
Не купитися на спокусу.
Тільки б правдою дорожити,
Тільки б серце віддати Ісусу.

* * *

Якщо тебе гірка засмутить доля,
Якщо сльоза світ затуманить знов,
Згадай тоді: Господь з тобою поряд.
Бог є Любов. Бог є Любов.

Як зрадить друг і слово вразить серце,
Як біль утрати душу огорне,
Згадай, що в світі все колись минеться,
Любов Христа — не промине.

Нахлинуть води, розіллються ріки,
А чи вогонь твій шлях заповонить,

Згадай — ти будеш з Господом навіки,
А це життя — то тільки мить.

На ниві днів хай колоситься віра,
Женці небесні вже серпи беруть.
Люби, прощай, надійся, щиро віруй,
Закон Христа тобі покаже путь.

Прийде Спаситель нас на небо взяти,
Бо Отчий Дім вже на дітей чека.
Де будуть сонми ангелів співати,
Знайде причал твоя душа.

Пролісок

Проліску мій, квіточко ніжна на осонні,
Ще дуби зажурені і берізки сонні.
Ще бджоли дзвінкий політ не торкнувся тиші,
Тільки ти на білий світ подивитись вийшов.

Проліску мій, проліску з-під крижинки снігу,
Не боїшся холоду, березню на втіху,
І до сонця тягнешся пелюсточком світлим,
Радісно всміхаєшся поглядом привітним.

Проліску — промінчику кольору надії,
Чом у серці будиш ти найніжніші мрії:
Солов'їні вечори, росяні стежини,
Запах меду у гілках білих черемшини?

Проліску мій, проліску, пелюсточки сині,
Нащо стріла я тебе в лісі на стежині?
Ще сніги лежать кругом, річка льодом скута,
А у серці розцвіла вже червона рута.

* * *

Це осінь, це осінь в саду на порозі,
То хмари вгорі, то проміння, то просинь.
А місяць мороз вечорами розвозить,
Мандруючи небом в Чумацькому возі.

Листки золоті пориваються в вирій
За бабиним літом і криком пташиним,
Освітлених кленів лишивши вершини,
Віддавшись у вітру холодного хвилі.

Це осінь, це осінь... Боротись не в змозі
Гаї босоногі із золотом плинним,
Лиш зрідка озветься зітханням полинним
Трава перешерхла при битій дорозі.

Сім струн дощових до озимої ниви,
Сім днів буде плескати дощ у долоні.
Як зубчик найперший в маленької доні,
Проткнеться зелений зачаток зернини.

* * *

О ця мелодія зими...
На стежці зорі — срібні гами,
За мерехкими берегами
Дрімають сині сні весни.

І місяць — неба вічний гість,
Крізь білі стрічки заметілі
Проміння кучерики білі
Шле вниз, неначе добру вість.

Дерева бачать сні про цвіт,
Земля — про трав зелені звиви.

Душа — як ластівка в політ,
В світ поривається щасливий.

Так біло-біло стало вмить,
Вчорашнє зникло все плямисте,
І у майбутнє світле, чисте
Дорога променем лежить.

Морози, вітру свист, зима
Іще попереду. А нині
Так тихо-тихо на картині
Прекрасна казка ожива.

Синичка

Що мені розказала синичка:
«Тірлі-лінь, тірлі-лінь.
Вже зима натомилась, сестричко,
Впала в лінь, сіла в тінь.

Та й заснула в долині спокою
У сніжку під кущем.
Йде весна молодою ходою —
Променистим дощем.

Йде весна! Розкривайте обійми,
Сквери, парки, ліси,
Проживемо щасливо у ній ми
В дні земної краси.

Розправляйте зелену обнову
Між розкритених віт,
Щоб прославити Господа знову,
Одягайтесь у цвіт!»

* * *

Що, зимонько, відкрий свої скарбниці,
Дістань зі скринь сувої снігові
І хуртовини випусти, як птиці, —
Нехай летять у ніч над сном землі.

Десь під снігами в кришталевім склепі
Аж до весни дрімають ручаї,
Округлий місяць у морознім небі
Гребе між хмар супроти течії.

А я герань поставлю між фіранок:
В зеленім листі червоніє цвіт,
Щоб не забувся молодий світанок
Промінням сонця обійняти світ.

* * *

Дзвінарочка синичка у жовті дзвони дзвонить,
Розгойдуючи пісню над білим сном землі:
«Ой видно мені з гілки:
з-за гірки сонце сходить,
Весна іде за сонцем. Хваліть весняні дні!»

Іду. Сніжок намоклий то охає, то крекче,
І вже мені під ноги біжить з гори струмок.
А каркання ворони на мене недоречне —
Весна зречеться снігу, а я — сумних думок.

Вслухаються у тишу дубів могутні крони,
У лусочці вербовій пухнастий котик спить.
Видзвонюють синички у кришталеві дзвони:
«Дзілінь, дзілінь, дзілінь-чик!

Хваліть весну! Хваліть!»

* * *

Берізок білих в інеї фонтани
І голубого неба світла вись,
Та горобин сузір'я полум'яні —
Вдихай, співай і поглядом горнись.

Із гілки іній сиплеться промінням,
Неначе бісер, мерехтять сніги.
Здається, ніжних лебедів квиління
Ще пам'ятають білі береги.

Вдаря мороз у дзвони кришталеві,
Зітхає стежка тонко, як струна.
Зима прийшла. Холодній королеві
За білий світ засніжений хвала!

По цій дорозі йти б лише до раю,
Назустріч сонцю між струнких беріз.
«Привіт! Привіт!» — я кроками співаю,
Пірнаючи в зимовий свіжий ліс.

На віях іній біло розцвітає,
В очах — блакитна неба височінь.
Сьогодні місця у душі немає
Старій журбі — супутниці моїй.

В заметах поле — не південний берег.
І під ногами — не морський пісок.
Та щось таке знайоме і веселе
Співа морозу хриплий голосок.

Легенький крок — немов політдохмарний,
Летять навпроти зблиски вогняні.
Морозний день — яскравий, свіжий, гарний,
Як лижний слід зникає в даліні.

Осінь

Запечалилась далеч туманом,
В смутку хмар — ясна неба блакить.
І востанне над скошеним ланом
Одинокий лелека летить.

Сині айстри, рожеві і білі
Догорають в осіннім садку.
Ніби кимось загублені мрії
На короткім життєвім віку.

* * *

Вже осінній туман сірим смутком
завішує небо.
Де межа між туманом, і хмарами,
й дрібним дощем?
А берізка зібралася сонця шукати далеко,
Тонкі плечі прикривши куценьким
пожовклим плащем.

Тихо річка дріма
в берегів темно-синій колиці.
Ліс над нею схилив у задумі холодне чоло.
Десь озався згори
дивний крик одинокої птиці,
Як стривожена пам'ять про все,
що уже відцвіло.

Жолудь

Місяць жовтень. Листя золоте.
Між гілками — просинь де-не-де.
А мені в долоню стиглий жолудь
На прощання осінь покладе.

Білий дощ березових гілок,
Пахне мохом лісу холодок.
Молодих листків зелену мову
В сповитку ховає жолудьок.

Жолудьочок — дубове дитя.
Стигла крапля нового життя.
Він дозрів, одів маленьку шляпку,
Та й упав — немає вороття.

Осінь, осінь... Вітру голоси...
Павутину білу принесли,
Подаруй надію на безсмертя
Мудрості, любові і краси.

Слава Тобі, Боже!

(пісня)

Як проснеться ясне сонце
в хмари сповиточку,
Защебече соловейко перший у садочку,
А в широкому тихому полі жайвір обізветься,
Глянуть в небо мої очі, заспіває серце.

Приспів

Алілуя! Алілуя! Слава Тобі, Боже,
За цей світ — чим дишуть груди
і що бачать очі.

Алілуя! Алілуя! Слава Тобі, Боже,
Що прекрасним, неповторним
є творіння кожне.

Коли полудень спекотний висушить росицю,
Я знайду в зелених тінях плескітку криницю,
Де під куполом у липи бджілоньки співають,
Мед цілющий і солодкий дружно вибирають.

Приспів

Згасне вечір. В синім небі ніч розсипле зорі.
Я у сні розправлю крила, як думки прозорі,
Та й долину над землею понад чорні гори,
Де Ісус мене чекає на святкові збори.

Приспів

* * *

Важніють ноги, руки мліють,
Лягають зморщечки під вії,
А у душі — печальні мрії,
Як в небі лебеді, ясніють.

Росте святим зернятком віра:
Не втулять душу в домовину.
Змахну крильми і ввись долину
Я до Отця і Бога Сина.

Впаду в знемозі на коліна,
Згадаю білі дні і чорні,
До болю стисне щось у горлі:
«А я ж була земна людина...»

* * *

Мене давно не пестить доля, ні,
Бо їй не рідна я — чужа дитина.
Але коли з небес дощу краплина
Змива сльозину на моїй щоці,
Я вдячна небу за турботи ці.

Хай не моє, та щастя є в житті.
Мені його приємно споглядати.
«Щасливі будьте», — подумки бажати.
Але ніхто в життєвій суєті:
«Спаси, Господь...» — не дякує мені.

Луна я, що спинилась відпочить
Біля чужої ватри десь у полі.
Посиджу скраю, дякуючи долі,
Вдихну тепла... І знов стежки мої —
Між блискавок над прірвою землі.

А час потоком вогняним біжить,
Вдаряє серце, спопеляє крила.
Мою дорогу хмара заступила,
Мій біль німий, та вдячна я за те,
Що десь таки весна в садах цвіте.

Моцарту

О мученицькі руки скрипаля!
О серця плач, розсипаний, як зорі!
Маестро Моцарте, в якому горі
Ця народилась музика твоя?

Плиnkих акордів сила неземна
Голосить про розлуку, сльози, болі.

І ніжні квіти юної любові,
Яка в житті буває лиш одна.

Звучать прекрасні ноти почуття,
Як білий дощ березового гаю.
А над усім, я серцем відчуваю,
Незримий Бог, що береже життя.

Зненацька в сад відкрилося вікно,
Фіранок збивши біле пеленання.
Весни і світла трепетним єднанням
В кімнату з сяйвом хлинуло тепло.

Весна про щось хотіла сповістить
Піднесено, завзято і натхненно.
Розгойдуючи сонячне знамено
У тім саду, що у цвіту стоїть.

Самотній лебідь з білими крильми
Пірнав у хмари дощові на вітрі.
І на небесній грозовій палітрі
Викрешував клечанням блискавки.

А там, де море збурене штормить,
У шелестінні зливи ніжних звуків,
Тоненьку скрипку обіймали руки,
Щоб з нею вслід за лебедем летить.

Яблуко

Із гілки яблуко зірву — живу перлину,
Краплину сонця і води земну частину.
У ньому подих пелюстків, що вже відквітли,
Снага дощів, що нам дарує небо літнє.

Це свіже яблуко в руці — дитина саду.
Я на осонні на траву пожовклу сяду.
Ой осінь, осінь вже прийшла до нас у гості.
Курличуть сумно журавлі у високості.

Пахучу амфору життя в руці тримаю.
Весну веселу й тепле літечко згадаю.
Гуде ще бджілка в конюшині, мед шукає,
Та тихо-тихо гілка листя обсипає.

Біла хризантема

Люблю духмяну хризантему.
В ній дишуть снігом пелюстки.
В тіні осіннього Едему
Біліють квіти, як зірки.

О хризантеми, ніжні квіти,
Останні розкоші тепла.
Мені ще вами відхворіти —
Я з вами ще не відцвіла.

Ви — як закоханих зітхання,
Такі невинні і гіркі,
На сизуватім листі зрання
Роси перлиночки хиткі.

Ой хризантеми дивні, милі,
Приємний запах полину,
Неначе згадок теплі хвилі
Про щастя, молодість, весну.

Садок очікує морозів,
Скидають золото гілки.

Вже сніжні віхоли в дорозі
За вітром кинули шовки.

Щоранку паморозок білий
Пошерхлі трави огорта.
Ми ще надіємось і вірим
В тепло, якого мало так...

Люблю печальну хризантему,
Як світлих спогадів думки.
В тіні осіннього Едему
Тамують спокій пелюстки.

* * *

В. П.

Думко моя, мріє — золота жар-птице,
Ти полинь до того, хто ночами сниться,
Чиє ім'я добре, як молитви слово,
Кожен день у пам'ять мою стука знову.

Думко моя, птице, полети у казку
І мене з собою забори, будь ласка,
Не давай ні хліба, ні води напитись,
Тільки дай у очі добрі подивитись.

Кому в казці — царство, золотії злитки,
А мені не треба тих багатств і нитки.
Тільки дай розмову, бесіду при ватрі,
Щоб були слова в ній діамантів варті.

Дай мені, жар-птице, мріє моя мила,
Бачити той образ, що так полюбила.
Бачити і чути — прошу небагато —
Мій щемкий неспокій, серця мого свято.

* * *

Покайтесь, люди, — Бог гряде!
Вже чути блискавки і громи...
У катаклізмах де-не-де
Земні судоми.

Вулкани дишуть вогняні,
Цунамі крутять танці смерті.
Уся планета у біді,
В зла круговерті.

І тут — війна, і там — війна,
Горить-палає в війнах днина.
У світі спокою нема,
Земля — руїна.

Про честь забули вже давно,
Убили совість вчинки чорні,
І рветься неба полотно,
Як крик у горлі.

Де до добра глухі й німі,
Дим від гріхів коптить до неба,
А на спаплюженій землі
Вмирати треба...

Нема любові і добра,
Останній час — година грізна.
Покайтесь, бо прийде пора
І буде пізно.

Тож перед Богом у сльозах
Моліться звечора й до рання,
Поки відкриті небеса
Для покаяння.

Недовго світом править тьмі —
За гріх прийде розплата строга.
О, люди до добра глухі,
Побійтесь Бога!

Бездумно губите себе,
Вбиваючи, як Каїн, брата:
Життя, як бумеранг, верне —
Прийде розплата.

Те зло, що кинули до ніг
Людині бідній і невинній,
Зацвюхає, немов батіг,
На вашій спині.

Побійтесь Бога, люди злі,
Творцю віддайте честь і славу,
Бо Він очистить у вогні
Земну державу.

І буде новою земля,
І нове небо, й люди нові.
І буде правити життям
Закон Любові.

Садки розквітнуть навесні,
Плоди земля зростить добірні.
І будуть жити на землі
Всі Богу вірні.

Вовки

А ви таке не знали про вовків?
Про тих, яких всі називають злими
І дуже часто гоняться за ними
З рушницями супроти їх зубів.

На них облоги роблять у борах,
Мисливці на вовків ідуть загоном,
Відстрілюють дозволено законом,
Коли на те вже настає пора.

А що вовки? Сховавшись від людей,
Вони своїм життя живуть здавенства,
І вовча вірність має верховенство
В подружжі вовчим, до батьків, дітей.

Якщо вовчиця гине у біді,
Вовк самотній іншу не шукає.
При місяці в скорботі він блукає,
А інколи й життя урве собі:

Не їсть, сумує, виє уночі,
В журбі і зграю часом залишає.
Навіщо всі, якщо її немає?
Вона — своя, а інші всі — чужі...

У злих вовків нема кровозлиття:
Брат на сестрі не жениться ніколи.
Такі ось, бачте, у вовків закони,
Не те, що у людей — любов-сміття.

Буває так, що й року не мине,
А чоловік покійну забуває
І вже на інших скося поглядає:
То ту, то другу в хату приведе.

А там уже два лисі мужики
На старості вирішують побратисьь.
(Їм десь уже дозволено й вінчатисьь...)
В гріхах содомських тонуть і жінки!

Ох, жаль мені, що люди — не вовки.
Синів заблудлих у вовків немає,
І син старого батька доглядає,
Приносить здобич батьку до нори.

Від зграї відіб'ється одинак,
Якщо батьки вже немічні та хворі,
Але ніколи не покине в горі —
Інстинкт синівства ним керує так.

Вовк зазвичай дохлятини не їсть.
Йому смакує тільки здобич свіжа.
А у людей те називають «їжа»,
Про що реклама хитро розповість.

Ви чули десь, щоб вовк був наркоман
Чи алкоголік, що увесь воняє?
Шкідливих звичок в вовка не буває,
Проти людей він — як шляхетний пан.

Як не згубити глузду на віку
І не спаплюжить імені людини?
О люди, ким ви у житті водимі,
Що в честі поступились хижаку?

На вовка вовк дарма не нападе,
Не загризе дітей його ніколи.
Чому ж тоді людини розум кволий,
Що брат на брата танками іде?

Ісусе-Боже, швидше вже прийди!
Поглянь, на що перетворились люди.
Допоки ще земля терпіти буде
Людських гріхів руйнуючі сліди?..

Перед Творцем не каються в вині.
Чому в душі не відчувають бруду?
Господь чекає до Страшного Суду...
А доля грішників — у вічному вогні.

Розмова в літаку (правдива історія)

Двигтіли двигуни. Літак підняв шасі.
Зникали образи дрібні в земнім подолі.
Сталевий птах в захмарну вись летів
І ніс в собі людські життя і долі.

В салоні тихо. Кожен у думках —
Вже там, де має врешті приземлитись.
І ось дідусь із книжкою в руках
Устав на ноги і почав молитись:

«Небесний Боже, нас благослови.
Дай легко нам до цілі долетіти.
Здоров'я дай, в польоті збережи.
Ти — наш Отець, а ми — Твої всі діти».

Так помолившись, він спокійно сів,
Хотів уже закрити тихо очі,
Але сусід, що збоку, бурмотів:
«Навіщо ці молитви проти ночі?»

Я теж, шановний, вірую в душі.
Бог є — не буду з вами сперечатись.
Я з вірою живу собі в тиші.
Навіщо на салон увесь кричати?

Про себе помоліться, у думках,
Бо, може, Бога всі не хочуть знати...»
На те дідусь із книжкою в руках
Промовив тихо: «Як би вам сказати...»

Ви б не могли про себе покурить
Перед польотом на аеродромі,
В своїх думках сигару допалить...
Курцем «про себе» бути ви готові?»

Сусід задумавсь, що сказати на те?
В думках палити — значить не палити.
Для когось же цигарка над усе,
Для інших — дорогі слова молитви.

Хтось каже: «Так, я вірую в душі».
А інший, що у серці Бога має.
Ісус Господь в небес ясній виші
На кожную душу люблячу чекає.

У молодості юній золотій,
Яке кохання без троянд духмяних,
Без зоряного неба, ніжних мрій
І трепетних освідчень у коханні?

У християнстві віра та жива,
Де проповіді, свідчення, молитви,
Псалми звучать про Господа Христа —
Святу любов не можна утаїти.

Коли Ісус у світ прийде ще раз
І стане ніби сонце у зеніті,
Для когось скаже: «Я соромлюсь вас,
Бо ви Мене соромились у світі».

Поки є час, шукайте каяття.
Ще не закриті двері благодаті.
Так полюбіть Дарителя життя,
Щоб Ним були з землі у небо взяті.

Поки живі, усі в дорозі ми.
Земне життя колись таки минає.
Куди душа по смерті відлетить,
Те кожен сам сьогодні обирає.

* * *

Мій Боже, дякую Тобі
За силу віри, що зціляє,
Що гонить сумніви мої
І світлом стежку звеселяє.

Ну що мені цей грішний світ,
Якщо звучить Господнє Слово —
І жезл сухий вкриває цвіт,
А мертві оживають знову?

Хоча кругом — неправди тьма,
Нечистий пишно бенкетує,
Та неможливого нема
Отцю, що біль молитви чує.

Вірш на хрещення

На цій землі, яку я знаю,
В осіннім золоті лісів
Є тільки тінь небесна раю,
Лише відлуння голосів.

Там інший вимір, інші звуки
І неповторні кольори.
Там — ніби крила, тонкі руки
Злітають легко догори.

Там океаном вільним — космос,
Там білих ангелів політ.
Як на воді прекрасний лотос —
Зірок грайливих дивоцвіт.

Ціни там золото не має,
Із нього — шлях за ворітьми.
Там Божий образ дивно сяє
І вже нема нічної тьми.

Там стільки радості і щастя,
Яких не стрінеш за землі...
Але нікому, бач, не вдасться
Туди влетіть на кораблі.

Бо не потраплять люди грішні
Туди, де святість і любов,
Куди Ісус між хмар в узвишші,
Простившись з учнями, пішов.

Тих, хто Христову віру має,
Хто любить Божий Заповіт,

В Краю небесному чекає
Ісус Господь багато літ.

Хто вмер у хрещенні святому,
Родивсь від Духа і води,
До Отчого вернеться дому,
Щоб жити з Господом завжди.

Хвала Христу за кров пролиту —
Голгофу людям не забудь!
Ісус для всіх народів світу —
Життя, і Істина, і Путь.

Зміст

Звершилось

Звершилось	6
Ревність	8
Я хочу слухать	9
Блудний син	11
Різдво	14
Ісус вмиває учням ноги	17
Притча про дів	19
Фарисей і митник	20
Храм	22
Голгофа	23
Никодим	25
Не лишу сиротами вас	26
День п'ятдесятий	28
Фарисеї Христа не впізнали	29
Духи	31
Авраам	32
Благовіщення	34
Ночами плакав...	37
Замучили, побили...	38
Розпни, розпни!	41
Червона книга Божого Закону	42
Марія	44
Розбійник	46
Всесвітня драма	50
Преображення	52
Святому Духу	54
Великий Боже	57
Научи Тебе славити	58
Шторм	59
Біблія	60
Христос воскрес!	61
Творець дав нам волю	62

Стежка

Далека стежка	66
В Ньому є сила	67
Ти піснею будеш	67
Змахне крильми	68
Вже черемшина...	69
На перехресті	70
Яка любов?	71
Як добре...	72
Розставлені пастки	74
Мені без Тебе...	75
Я не скажу...	76
Іще недовго	77
Зійде зоря	78
Я вакцинована	79
Грім заgrimить	80
Міражі	83
Мій Господь	84
Хай буде воля на усе Твоя	85
Відкрився учням	85
Ковчег	86
Межі	92
Жорстокі війни	94
Болих Христу	95
Троянда	97
А земля навесні розцвітає садами	99
Живу в селі	99
Без Бога люд	100
І знову про вічне	100
Я в вічному боргу перед Тобою	101
Я попливу	102
Якщо стоїш	104
Відкрила очі	105
Ягнят паршивих в жертву не приносим	105
Я знаю, як це боляче	107
В мільярдному сплетінні	108

О, Боже, розбуди	109
Дух Святий	110
Як радості було замало	110
Не прийшов ще...	111
Вдихну троянди аромат	112
Я з Господом!	113
Уже старію...	114
Алілуя!	115

О радосте!

О радосте!	120
Осінній реквієм	122
На золотій вуздечці	123
Травма	123
Сміятись з чого	125
Моя душа нікому не болить	125
Учителів у світі так багато	125
Юдина земля	126
Святитель Миколай	128
Німий заговорить	129
Хапуги	130
Кому ти служиш?	131
Коронавірус	132
Роздуми на прогулянці	133
Стовпи	134
Гріх	135
Хто винен?	136
Під гаслом рівності	137
Духовна зброя	138
О не дрімай!	140
Свідомість обпіка вогнем	140
Вже люди чули	141
Приймає світ своїх	142
Пастир	142
Ті, з кого світ сміявся злий	144
Не кривдять, не гонять	145

Вальденси	146
С.А.	148
А я кажу...	148
Земля до неба говорила	149
Вибір	151
Лазар	152
Шабат шалом!	153

Троянди

Троянди	156
Притча про Пані	156
Веснонька бідна, але весела	160
Ще тихо-тихо	160
Мама	161
Світлані	163
Внучці Лізі	164
Мама (для внучки Лізи)	166
Знову снівся вокзал	166
Мода	167
Фото	169
Володимиру	169
Не питай мене...	170
Хустка	170
Є мова без слів	172
Спогад	172
Дідуньо Мусій	174
Дідуньова казка	174
Лелеки	177
Притча	179
Доброта	180
Спогад про тата	181
Сосна	182
Кропива	183
Маленьке «Я»	184
Чому це знов	186

Ти поклич	186
Зима	187
Перлінка	188
Місяць	189
Перший сніг	190
Провінціалка	190
Птиці	192
Зима кусає...	193
Якби ж то я вродилася	194
Поки сонечко спить	194
Не журися, що ніг немає...	196
Якщо тебе засмутить гірка доля	196
Пролісок	198
Це осінь	199
О ця мелодія зими	199
Синичка	200
Що, зимонько...	201
Дзвінарочка синичка	201
Берізок білих в інеї фонтани	202
Осінь	203
Вже осінній туман...	203
Жолудь	204
Слава Тобі, Боже	204
Важніють ноги	205
Мене давно не пестить доля...	205
Моцарту	206
Яблуко	207
Біла хризантема	208
Думко моя, мріє...	209
Покайтесь, люди, — Бог гряде!	210
Вовки	212
Розмова в літаку	214
Мій Боже, дякую Тобі	216
Вірш на хрещення	217

Літературно-художнє видання

Галина Гунченко

Слава Богу

Поезія

